MELINDA LEIGH

MIDNIGHT BETRAYAL

Melinda Leigh

Midnight Betrayal

(Trădare la miezul nopții)

Seria: Midnight # 3

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Acum două săptămâni

A murit mai repede decât m-aș fi așteptat. De fapt, întreaga schemă de răpire și ucidere a fost mai ușoară decât am anticipat. Mi-am alocat câteva ore pentru sarcina din seara asta, dar am terminat-o cu mult înainte de termen.

Am mișcat pumnalul din mâner. Lumina felinarului de tabără strălucea pe mânerul gravat, iar sângele strălucea umed și gros pe lama argintie pe care o ascuțisem pentru această ocazie.

A fost ușor de ademenit. O simplă ofertă de droguri a fost suficientă pentru a o atrage în mașină. Odată ce am ajuns în intimitatea acestei case abandonate, restul pașilor au decurs conform planului. O păstram de câteva zile, dar seara aceasta era marele final. Amintindu-mi de orele petrecute perfecționându-mi planul și de precizia de ceasornic a execuției sale, adrenalina mi-a curs prin vene. Deși umezeala persista sub pământ, nu mi-era frig. Evenimentul se desfășurase minunat, iar succesul era întotdeauna o senzație plăcută. Dar pentru punctul culminant al unui plan îndrăzneț, finalul a fost cu siguranță anticlimactic. Planificasem asta de atât de mult timp, îmi imaginasem fiecare moment, fiecare pas pe parcurs. Ce dezamăgire.

Ce am făcut greșit?

Corpul uman era îngrozitor de fragil.

Mărime, condiție fizică, forță. Nimic din toate astea nu conta. O singură tăietură la gât era tot ce era nevoie pentru a transforma o ființă vie într-o grămadă de țesut conjunctiv și oase.

Stând în picioare, mi-am analizat opera. Era goală. Blugii și cămașa, tăiate de pe corpul ei în prima zi, erau împăturite frumos lângă ea. Lupta ei de ultim

moment îi slăbise crustele de pe coapsele înțepate. Sângele proaspăt se scurgea în șuvoaie subțiri pe pielea ei. Rănile nu mai sângerau acum că inima i se oprise.

Am anticipat că uciderea va fi o afacere murdară, dar nu am apreciat violența morții. Tăietura a fost perfect plasată pentru o moarte rapidă. Aș vrea să spun că nu sunt complet lipsit de milă, dar nu ar fi adevărat. Decizia mea s-a bazat pe practică și pe necesitatea de a-mi respecta programul. La urma urmei, nu era prima dată când foloseam un cuțit pe carnea ei, dar cu siguranță era ultima. Primele câteva bătăi ale inimii după lovitura de cuțit au produs stropi ritmici cu traiectorie descrescătoare. Placa de beton nu era perfect plană. Rămășițele de sânge care curgeau din rană se scurgeau la vale și se îngrămădeau pe peretele de blocuri de ciment. Odată ce inima ei s-a oprit, gravitația a permis corpului să se scurgă timp de câteva minute postmortem. Din fericire, mă îndepărtasem bine de râul roșu, scutindu-mi hainele și pantofii de contaminare.

Aplecându-mă, am trecut la o prindere inversă a mânerului și am folosit vârful cuțitului pentru a desena o spirală pe abdomenul ei. Chiar și pe un subiect complet nemișcat, precizia necesita atenție. Ce-aș da pentru spirograful copilăriei mele. Gata. Gata.

Am șters lama pe tricoul ei și am pus cuțitul într-o pungă de plastic în trusa mea. Acum trebuia să fac ultimele retușuri. Adusesem tot ce era necesar pentru un rug funerar adecvat: hârtie, lemne, benzină. Chibritul a fost aprins și aruncat. Focul a vuit, flăcările îmbrățișând corpul cu degete lacome. Mi-am făcut ieșirea, fără să aștept să văd dacă cineva a observat focul sau mirosul de carne arsă. Chiar dacă ar fi făcut-o, acesta nu era genul de cartier în care cineva se grăbea să cheme poliția. Am luat lanterna de tabără, m-am grăbit la mașină și mi-am pus geanta în portbagaj. Am verificat ceasul de bord. Mai aveam o oră la dispoziție. Mă bazasem pe o luptă mai bună din partea ei. În loc să se zbată și să se împotrivească morții, se lăsase înduplecată de câteva lupte minore, predându-se în momentul în care văzuse cuțitul. Poate că rănile înțepătoare au fost prea adânci.

Se agățau unii oameni de speranță mai mult timp decât alții? Condiția fizică, vârsta și forța au fost factori majori în instinctul de supraviețuire al unei persoane sau rezistența mentală a jucat cel mai important rol? Un student fericit

cu un viitor strălucit avea o dorință mai mare de a lupta împotriva morții, o voință mai puternică de a trăi, decât un fugar fără adăpost? Sau instinctul de supraviețuire era o trăsătură înnăscută la fel de independentă de evenimentele vieții ca și culoarea ochilor?

Toate sunt întrebări interesante, dar înainte de a le putea analiza, următorul pas al planului meu trebuie să fie executat.

Încă o fată așteptată. O altă moarte. Un alt incendiu.

Capitolul 2

În prezent

Camera de depozitare a colecțiilor de la Muzeul de Arheologie Livingston a menținut temperatura și umiditatea relativă optime pentru a stabiliza deteriorarea artefactelor depozitate pe pereții săi căptușiți cu rafturi. Filtrele și vigilența reduceau expunerea la lumină, poluare și dăunători. La o masă lungă din oțel inoxidabil din centrul spațiului de 12 pe 20 de picioare alocat colecției europene, Louisa a examinat sabia scurtă celtică din Epoca Fierului cu mâinile înmănușate. Cu o lamă de 16 inci, arma veche de două mii de ani fusese ușoară și mortală în luptele corp la corp pe care le preferau celții. Ea a întors piesa antică în cutia deschisă, fără acid. Trecând la un al doilea container, Louisa a despachetat reproducerea nou sosită și a ținut-o lângă original, lungimea oțelului strălucitor fiind un contrast puternic cu lama puternic corodată a artefactului.

Era perfect.

Expusă una lângă alta în vitrina de sticlă de sub pictura murală a bătăliei, juxtapunerea săbiilor vechi și noi îi va ajuta pe vizitatorii muzeului să își imagineze războinicii celți intrând în luptă cu romanii. În colțul îndepărtat al încăperii, figuri în mărime naturală, înghețate în luptă, vor reconstitui confruntarea mortală în 3-D. Dacă Louisa închidea ochii și își imagina sala de

expoziție așa cum va arăta în câteva săptămâni, când noile renovări vor fi finalizate, putea auzi sunetele bărbaților țipând și *zgomotul* lamei grele pe scuturile de metal, putea simți mirosul corpurilor nespălate și al transpirației peste mirosul de cupru al sângelui proaspăt.

Era fără speranță, blocată în trecut, trăind în imaginația ei. Încă din copilărie, avea mai multe cărți decât prieteni, mai ales după moartea mamei sale.

Nu. Nu avea de gând să mai fie acea persoană. Își lăsase vechea viață în urmă.

Nu se mai ascundea în istorie pentru a evita prezentul. Concedierea de la ultimul ei post a fost o pată pe CV-ul ei - chiar dacă a recuperat artefactele furate sub supravegherea ei - dar, precum o pisică în cădere liberă de pe un zgârie-nori, a aterizat relativ nevătămată. Da, pentru a obține un loc de muncă, a trebuit să accepte o lovitură pentru ego-ul ei și să accepte o retrogradare la postul de curator adjunct. În Maine, fusese curatoarea unui întreg mic muzeu. Dar era recunoscătoare că lucra din nou în domeniul pe care îl iubea și că fusese nevoită să părăsească dureroasele încurcături familiale din orașul ei natal. Faptul că era departe de casă îi dădea un sentiment exaltant de libertate care compensa salariul mai mic. Era un lucru bun că fondul său de încredere îi permitea să facă ce dorea.

Indiferent de dezavantaje, Philadelphia era totuși noul ei început. Nimic nu era perfect.

Cineva a bătut la ușa din spatele ei. A lăsat cuțitul jos, a traversat un metru și jumătate de linoleum gri cu pete și a deschis ușa pentru asistentul administrativ al departamentului. April a urmat-o înapoi la masă. "Oh, reproducerea este minunată."

"Este." Louisa se lăsă pe spate și studie noua armă strălucitoare. "Sper că este la fel de eficientă în a uimi vizitatorii pe cât este de frumoasă."

"Nu subestima efectul sclipiciului. Oamenii sunt ca peștii. Sunt atrași de obiectele strălucitoare." April a înclinat capul în timp ce privea. "Noua expoziție va fi spectaculoasă. Vizitatorii se vor simți ca în mijlocul unei bătălii epice."

"Asta e ideea. Dă-mi doar un minut. Vin imediat la tine." Louisa a reîmpachetat ambele cutii.

"Nu te grăbi." Respectând concentrarea Louisei, asistenta ei a așteptat, dar vârful pantofului ei practic plat bătea într-un ritm neîncetat.

Satisfăcută că armele erau în siguranță, Louisa a așezat artefactul pe raft. Scoțându-și mănușile, și-a scos ochelarii și i-a strecurat în buzunarul sacoului.

April a trecut la treabă. "Directorul Cusack vrea să vă vadă în biroul său."

"Ce s-a întâmplat?" Louisa se întoarse spre asistenta ei.

La cincizeci și cinci de ani, April era mică și subțire, cu părul roșu aprins, tuns scurt, în vârf, care se potrivea personalității sale energice și excentrice. Lucra la muzeu de zeci de ani. April cunoștea pe toată lumea și tot ce se întâmpla în exteriorul său de sticlă și cărămidă. Nimic nu trecea neobservat de scrutarea ei experimentată.

"Nu sunt sigură ce vrea." Fruntea încruntată și ochii îngustați ai lui April îi transmiteau nemulțumirea. "Dar poliția este cu el."

"Poliția?" De parcă a fi chemată în biroul directorului nu era suficient pentru a o stresa. Louisa a băgat reproducerea în cutie sub braț și a urmat-o pe April pe hol. Ușa s-a închis automat în urma lor.

"Bănuiesc că este vorba despre Riki."

"Sper că nu sunt vești proaste."

Riki LaSanta, o stagiară de anul doi care lucra la colecția egipteană, dispăruse cu câteva săptămâni înainte. Poliția interogase personalul atunci când fata dispăruse prima dată, dar, neexistând nicio dovadă de crimă, cazul nu stârnise prea multă atenție. Deși nu lucra direct cu Riki și nu o cunoștea pe tânără de prea mult timp, de fiecare dată când Louisa vedea unul dintre fluturașii DISPĂRUTĂ afișați în jurul muzeului și universității, o durea pieptul. Ce s-ar fi putut întâmpla cu ea?

"Nu știu, dar poliția pare sumbră." Ochii lui April s-au încețoșat. "Speram că Riki avea nevoie doar de o pauză. Știu că notele ei au fost șubrede semestrul acesta."

Louisa i-a strâns antebrațul lui April cu susținere. "Asta e ceea ce speră toată lumea. Este o teorie valabilă. Școala doctorală este grea. Presiunea poate ajunge la oricine."

Au mers pe coridor în tăcere. Tocurile Louisei băteau pe gresie, făcând ecou bătăilor staccato ale inimii ei. La o intersecție în hol, s-au oprit.

"Vrei să duc reproducerea în camera de recuzită?"

"Ai vrea? Ar fi minunat." Louisa i-a înmânat cutia. "Am catalogat-o deja. Merge pe peretele cel mai îndepărtat, alături de celelalte recuzite pentru expoziția *Războinicilor Celtici*."

"O să am eu grijă de asta." April și-a coborât vocea. "Ai grijă de tine acolo. Cusack va avea grijă de propria lui piele, nu de a ta."

"Așa voi face. Mulțumesc."

Ea și April s-au despărțit pe coridorul central. Louisa s-a oprit în fața ușii directorului pentru a-și încheia haina. Calmă, a intrat în biroul exterior. Recepționera blondă care vorbea la telefon îi făcu semn să treacă. Doi bărbați cu ochi ageri stăteau în scaunele pentru oaspeți care dădeau spre biroul antic din mahon al directorului. În spatele biroului său, doctorul Hamish Cusack, director și curator șef, se ridică în picioare, îndemnându-și oaspeții să facă la fel.

"Dr. Hancock, intrați." Adus de la un muzeu din nordul Angliei cu șapte ani înainte, accentul directorului Cusack era la fel de impecabil și britanic ca și manierele sale. Îmbrăcat într-un costum de culoarea cărbunelui, care contrasta cu ținutele scoase din raft ale oaspeților săi, era înalt și în formă pentru cei cincizeci de ani ai săi. Cusack a făcut un gest către bărbați, pe rând. "Aceștia sunt detectivii Jackson și Ianelli."

Detectivul Jackson era un afro-american zvelt de vreo cincizeci de ani, cu capul ras care reflecta lumina din tavan ca un nuc lustruit. Ianelli era mai tânăr, de vreo patruzeci de ani, cu părul negru și pielea măslinie care sugera o ascendență mediteraneană. Nasturii cămășii sale albastre se strângeau în fața burții sale proeminente.

"Lăsați-mă să vă aduc un scaun." Cusack și-a ocolit biroul, a luat un fotoliu din colț de spătar și l-a înclinat între biroul său și detectivi. Louisa nu era un geniu în a citi limbajul subtil al corpului uman, dar poziția șefului ei era evidentă. El își declara neutralitatea. O pusese cu grijă între el și poliție și se distanțase de situație.

Ea a strâns mâinile polițiștilor și s-a așezat pe scaun. "Cu ce vă pot ajuta, domnilor?"

Detectivul mai în vârstă, Jackson, își drese glasul. "Am vrea să vă uitați la câteva fotografii, dr. Hancock. Dar trebuie să vă avertizez că ar putea fi puțin... deranjante."

Louisa și-a atins perlele de la gât.

"Am găsit câteva simboluri care par ciudate. Directorul Cusack crede că sunt celtice. El spune că tu ești expertul." Ochii pătrunzători ai lui Jackson o priveau agitată.

Și-a coborât mâna, încrucișându-și degetele pe poală pentru a le ține nemișcate, și s-a uitat la șeful ei. El a evitat contactul vizual. Șobolanul. Muzeul pe care Cusack îl conducea în Anglia era plin de artefacte celtice.

"Unde ai găsit simbolurile?"

Răspunsul lui Jackson a fost abrupt. "Pe o victimă a unei crime."

Ea a tresărit. *Nu puteau să vrea ca ea să . . .* A întâlnit privirea neclintită a detectivului. Voiau. În ciuda bluzei de mătase și a sacoului de la costum, un val de frig umed a trecut peste brațele Louisei ca ceața peste golf.

"Vrei să mă uit la un cadavru."

"Nu chiar", a spus Jackson cu o voce la fel de plată. "Fotografii."

Fotografiile erau o opțiune mai bună, dar nu cu mult. Inspiră greu. Cineva trebuia să ajute poliția și era evident că acel cineva nu ar fi fost șeful ei. "În regulă."

Jackson a scos trei fotografii dintr-un plic cu fermoar galben și le-a întins pe biroul directorului. Imaginile erau mărite atât de mult încât la început nu era sigură ce vedea. În plus, pielea era închisă la culoare...

Louisa și-a pus ochelarii. *O, Doamne.* Aceea era pielea unei persoane.

"Semnele sunt greu de văzut." Jackson a scos din buzunar o lupă mică. "Sunt foarte mici, iar corpul a fost ars."

Imaginea mentală grafică care a urmat declarației lui i-a întunecat vederea pentru o fracțiune de secundă. Răni de cuțit. Piele carbonizată. Era obișnuită să vadă urme de lamă pe oase care fuseseră îngropate de o mie de ani. Timpul asigura distanța. Dar asta . . .

Aceste răni erau aici și acum. Ele strigau durere, frică și violență.

Jackson a trecut lupa peste micile pete violacee. "Aceste modele de vânătăi sunt cele care ne interesează. Arată ca niște spirale și altceva."

Louisa a închis ochii la imaginile groaznice și a respirat adânc o singură dată. Și-a ridicat pleoapele și a studiat semnele, încercând să se detașeze de imagini ca și cum ar studia un os recent dezgropat. Nu a reușit. Era prea recent, prea proaspăt, prea real. Încă vedea o persoană, pielea carbonizată și suferința. Hotărâtă, și-a dres glasul și s-a concentrat.

"Astea arată ca niște simboluri celtice tipice: spirale și noduri. Acesta ar putea fi un cal."

"Ce ne puteți spune despre ei?"

"Celții își decorau armele cu simboluri ale zeilor și credințelor lor, orice credeau ei că le va da un avantaj în luptă." Louisa se lupta cu greața care i se aduna sub stern.

"Ce tip de armă ar putea lăsa astfel de urme?" a întrebat Jackson.

"Avem câteva pumnale celtice cu gravuri." Louisa știa că văzuse un model asemănător.

"Armele sunt aici?" Jackson a stivuit fotografiile și le-a strecurat înapoi în plicul lor.

"Da, sunt în camera de depozitare a colecțiilor. Suntem în curs de a construi o nouă expoziție de arme celtice. Artefactele sunt închise până când renovările sunt finalizate."

El a fixat închizătoarea de metal. "Îi putem vedea?"

"Desigur, dar lamele nu sunt suficient de ascuțite pentru a ucide pe cineva." Louisa a tresărit. Pentru a lăsa vânătăi în jurul rănilor, lama trebuie să se fi înfipt până la gardă. Ar fi fost nevoie de multă forță - sau de multă furie. "Au între opt sute și două mii de ani vechime."

"Nimeni nu pretinde că armele au vreo legătură cu o crimă". Dar vocea lui Cusack a sunat goală.

Louisa și polițiștii l-au ignorat.

Înghițind un val de greață, Louisa s-a îndreptat spre ușă. Cei trei bărbați au urmat-o înapoi în camera artefactelor. Ea a deblocat ușa trecându-și cartela

de identitate. Înăuntru, și-a pus mănuși albe și a scanat rafturile în căutarea cutiilor pe care le dorea. Primele trei pe care le-a verificat conțineau pumnale din Epoca Fierului. Doar unul era gravat, dar sculpturile nu se potriveau. A luat următoarea cutie care conținea un specimen din Epoca Bronzului. A mutat-o pe masa centrală și a ridicat capacul. Lama corodată era învelită într-o patină groasă de oxid și rugină. Ea a arătat spre apărătoarea curbată care separa lama de mâner. "Este greu de văzut pe piesa originală, dar gravurile erau spirale și noduri. Pot să mai văd o dată fotografia?" Deși acesta era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

Te rog să nu te potrivești.

Jackson a scos poza și a ținut-o lângă artefact. "Tot ce văd este rugină."

A scos o lampă cu lupă din centrul mesei de lucru și a poziționat gâtul flexibil deasupra pumnalului. Uzate de timp, gravurile erau slabe, dar ochiul ei experimentat a vizualizat o imagine în oglindă a semnelor de pe pielea victimei.

Compară simbolurile cu semnele din fotografia pe care o avea Jackson în mână. Nu toate simbolurile făcuseră o impresie distinctă, dar cele care erau vizibile se potriveau cu cele de pe arma antică.

Cu întrebările în cap, ea s-a dat la o parte.

Jackson s-a aplecat peste lupă. S-a crispat, apoi s-a îndreptat și l-a bătut pe braț pe partenerul său. "Aruncă o privire."

Ianelli s-a uitat prin obiectiv și a mormăit. "La naiba. Pare aproape, dar așa cum a spus doctorul Hancock, în niciun caz lama aia nu a ucis pe nimeni. Arată de parcă s-ar sfărâma dacă ai atinge-o."

Groaza i-a inundat pântecele Louisei. Sângele i se răci, curgându-i prin membre precum Atlanticul în ianuarie. "Muzeul a comandat o reproducere a acestui pumnal."

"Ai copiat-o?" a întrebat Jackson.

"Nu chiar. Reproducerea este făcută pentru a arăta cum ar fi arătat cuțitul când era nou." Louisa a întors artefactul în cutia sa și l-a pus pe raft. Au ieșit din camera de depozitare a colecțiilor și au mers pe hol până la lift.

"Spațiul de depozitare a colecțiilor este întotdeauna o problemă", a explicat Cusack în timp ce apăsa butonul pentru etajul al treilea. "Menținerea

unui mediu controlat pentru a proteja artefactele de deteriorare este destul de costisitoare. Obiectele care nu au valoare istorică sunt depozitate separat de artefacte."

Liftul a sunat, iar ei au ieșit din lift într-o hală goală cu aspect industrial, cu vopsea verde urâtă și linoleum gri zgâriat. Muzeul își cheltuia cea mai mare parte a bugetului pe părțile din clădire care erau accesibile publicului. Etajul al treilea era o amestecătură de camere mici. La jumătatea holului, Louisa a deschis ușa și și-a plimbat mâna peste peretele de lângă tocul ușii. Luminile fluorescente de deasupra pâlpâiau și apoi își păstrau intensitatea.

Trebuie să fie aici.

Rânduri de rafturi metalice conțineau obiectele pe care muzeul le folosea pentru a completa exponatele, precum sala de recuzită a unui studio de film. Ca un studio, muzeul prezintă secvențe de viață de-a lungul timpului. O duzină de rafturi de doi metri înălțime formau culoarele, iar rafturile erau pline de obiecte.

Louisa a mers până la ultimul culoar. Pe o etichetă de pe raftul fixat pe perete scria CELTIC WARRIOR EXHIBIT. A scanat etichetele de pe containere și a coborât cutia potrivită. "Pumnalul a venit acum câteva săptămâni. Aici este."

A ridicat capacul. Cutia era goală. Genunchii i-au slăbit și aproape că a scăpat recipientul. "A dispărut."

Cu siguranță arma fusese pur și simplu rătăcită. Dar unde era? Noua expoziție a *Războinicului Celtic* urma să fie deschisă peste trei săptămâni. A închis cutia goală. Luând un clipboard, a răsfoit paginile imprimatului computerizat. Degetul i s-a oprit pe linia pentru replica pumnalului. "E pe foaia de înregistrare. Ar trebui să fie aici."

"Câte copii ale acestui pumnal au fost făcute?" a întrebat Jackson.

"Am avut una făcută." Louisa și-a înfășurat brațele în jurul taliei.

Ianelli și-a scărpinat fruntea. "Ar putea fi și altele?"

"Nu prea cred, dar este posibil", a răspuns Cusack cu o voce sumbră. "Îți voi da numele și numărul producătorului."

"Replica asta este suficient de ascuțită pentru a ucide pe cineva?" a întrebat Jackson.

"Nu." Louisa a scos replica sabiei care sosise în acea dimineață. I-a înmânat-o lui Jackson. "Marginea era mată ca aceasta, dar putea fi ascuțită ca orice altă lamă."

Jackson a trecut un deget de-a lungul marginii. "Este valoros?"

Cusack a scuturat din cap. "Nu în mod special. A trebuit să plătim o taxă de proiectare, dar valoarea reală este simbolică. Puteți cumpăra online replici de muzeu pentru mai puțin de o sută de dolari."

Jackson a scos un blocnotes și un stilou din buzunarul hainei. "Cine are acces în această cameră?"

Sângele îi curgea în urechi Louisei. Sunetele exterioare se atenuau. Cu ochii ațintiți asupra cutiei goale, l-a auzit vag pe Cusack răspunzându-i detectivului.

"Obiectele depozitate aici sus nu sunt de mare valoare. Securitatea la etajul trei este minimă. Cea mai mare parte a personalului are acces. Avem un curator senior, trei curatori asistenți, securitatea muzeului, doi asistenți administrativi curatoriali, un stagiar..." Vocea lui se întrerupse în timp ce enumera persoanele care aveau acces la armă.

Detectivul a scanat tavanul. "Sunt camere de supraveghere aici?"

"Nu", a spus Cusack. "Există o cameră în lift."

Se pare că cineva a fost ucis cu un obiect furat din muzeul ei. În mintea Louisei a apărut o imagine cu fluturașul dispărut al lui Riki. Louisa o văzuse pe frumoasa brunetă pe coridoare. Fata zâmbea mereu în trecere. Tristețea o cuprinse la pierderea unei vieți tinere, promițătoare.

"Cine este victima?" a întrebat Louisa liniștită.

Bărbații s-au oprit din vorbit și s-au întors spre ea.

Fața lui Jackson s-a încordat. "Nu putem spune în acest moment."

"Dar *știi* cine este?" Louisa îl privi direct pe Jackson.

Buzele i s-au aplatizat și și-a încrucișat brațele pe piept. "Avem o bănuială despre cine este, dar așteptăm confirmarea pentru a face o identificare oficială."

"Victima este femeie?" Mintea Louisei a călătorit înapoi la fotografii, apoi la amintirile ei cu Riki.

"Da." Detectivul Jackson se încruntă. "Tot ce pot să vă spun este că victima este o femeie caucaziană, probabil în jur de douăzeci de ani. Un om fără adăpost a găsit-o în subsolul unei clădiri abandonate acum câteva ore. Am fost norocoși să ajungem înaintea presei, dar poveștile se răspândesc acum."

În săptămânile care au urmat dispariției lui Riki, șapte cadavre au fost descoperite în zona Philadelphia. După primele trei, angajații muzeului au încetat să mai speculeze că fiecare ar putea fi Riki.

"Credeți că victima este stagiara noastră?" a insistat Louisa. Dar ochii lui Jackson nu trădau decât iritare.

"Aveți fotografii ale replicii pumnalului?" a întrebat el, ignorându-i întrebarea și lăsând-o să presupună ce e mai rău.

"Da, am poze."

Detectivul i-a aruncat o privire ascuțită. "Noi nu dăm presei toate detaliile cazului. Am aprecia să păstrați confidențialitatea discuției noastre."

"Desigur." Louisa și-a încrucișat brațele.

Alături de ea, Cusack, cu o față încruntată, a dat din cap.

Jackson le-a înmânat fiecăruia câte o carte de vizită. "Vă rugăm să ne sunați dacă vă amintiți ceva sau dacă observați ceva neobișnuit."

Poliția a făcut desene, măsurători și fotografii ale reproducerii pumnalului, astfel încât medicul legist să poată determina dacă replica din muzeu a fost probabil arma crimei. Imediat ce detectivii au terminat cu ea, Louisa s-a retras în micul ei birou și s-a așezat pe scaun.

Doamne, nu din nou.

Nu-i venea să creadă că se întâmplă asta. Pentru a doua oară, obiecte furate din muzeul ei au fost folosite de un criminal. Cu șase luni în urmă, în Maine, un nebun folosise piesele furate din muzeu în ritualuri celtice bizare care uciseseră mai mulți oameni. Acum se întâmpla din nou.

Conor Sullivan o atrăsese în anchetă. El făcuse legătura între artefactele dispărute și o tentativă elaborată de crimă în masă, iar ea mersese cu el pentru a ajuta la rezolvarea cazului. Conor și reacția ei față de el au fost aproape la fel de deconcertante ca și implicarea într-un caz de crimă violentă.

A deschis sertarul de jos al biroului, a scos un dosar și l-a așezat pe birou. Deschizând coperta, a împrăștiat articole de ziar pe mapă. Ultimul articol se înfășura în jurul unei fotografii alb-negru în care Conor o escorta la mașină după ce poliția terminase cu interogatoriul. Ea era abia vizibilă în fotografie. Unghiul corpului lui mare bloca cea mai mare parte a ei de intruziunea presei. Uitându-se acum la fotografie, aproape că-i simțea poziția protectoare, corpul puternic atingându-l pe al ei. Picioarele i s-au încovoiat la amintirea asta.

Din momentul în care s-au întâlnit, el a dat-o peste cap. Ea tocmai își pierduse slujba. În cele două zile în care au lucrat împreună, teama lui pentru fratele său, oroarea de a fi implicat într-un caz de crimă și reacția inexplicabilă a ei față de el s-au amestecat într-o confuzie totală în viața ei deja agitată.

Nu era genul de bărbat cu care se întâlnea ea: un profesionist politicos, cu un trecut și interese similare cu ale ei. Nu, Conor nu avea nimic cool. Nu a vrut să se simtă atrasă de el, dar numai privindu-i poza acum, a simțit că i se învârte căldura în stomac. Își scoase ochelarii și alunecă poza câțiva centimetri mai departe pe mapă, ca și cum distanța dintre ea și fotografie ar fi creat o prăpastie în emoțiile ei.

Nu a făcut-o.

Dar toate acestea rămăseseră în urma ei. Acum șase luni fusese o perioadă dificilă din viața ei. Acum, că se stabilise din nou, avea un control mai bun.

Asta ar fi mai ușor de crezut dacă Conor nu ar locui în Philadelphia. Și dacă ea nu i-ar ține poza în birou.

Ușa s-a deschis, iar ea s-a ridicat brusc în picioare.

"Relaxează-te." April a închis ușa în urma ei. Avea o pungă de hârtie maro într-o mână și două cafele mari într-o tavă de carton în cealaltă. "Nu ai mâncat toată ziua. Avem o pauză de cină. Fără discuții comerciale."

"Mulțumesc." Louisa s-a uitat la articolele de ziar. Ar fi fost evident să le arunce în grabă în biroul ei. Și-a forțat mâinile să se miște încet, adunând hârtiile. "Ești cea mai bună."

April și-a așezat recompensa pe birou. Louisa a luat cafeaua cu un *L* scris cu marker negru pe margine.

"Știu." April a scos din pungă două sandvișuri deli ambalate. "Curcan sau ton?"

Louisa a sorbit din cafea și a ales curcanul. A luat o înghițitură timidă, iar stomacul i-a cerut mai mult. "E grozav."

"Sunt prăjiturele pentru mai târziu." April a scos o cutie albă mică de patiserie. "Cupcakes face totul mai bine."

"Nu te contrazic." Louisa mai luă o mușcătură din sandviș.

Deli-ul fusese generos cu slănina. Papilele ei gustative au aplaudat. April a zărit fotografia înainte ca Louisa să o poată împinge în dosar.

"Dragă, nu trebuie să ascunzi asta. Toată lumea din muzeu știe ce s-a întâmplat la ultimul tău loc de muncă. Articolele alea au fost distribuite în sala de pauză. De fapt, este unul dintre motivele pentru care Cusack te-a angajat." April se lăsă într-unul dintre cele două fotolii de piele din fața biroului.

"Nu înțeleg."

"L-am cam *auzit* pe Cusack spunându-i unuia dintre membrii consiliului că ar fi o oportunitate de a obține un curator de top la un preț de nimic. El a mai spus că ai fost înlocuită cu cineva mult mai puțin calificat. Probabil că muzeul din Maine trebuia să își reducă bugetul".

Inima Louisei a cedat. Dar apoi decizia lui a căpătat sens. Muzeele, în special cele mici, funcționau cu fonduri foarte limitate, iar recenta recesiune economică afectase donațiile și subvențiile. Cine ar fi crezut vreodată că situația care a adus-o în Philadelphia s-ar putea repeta?

"Sunt destul de sigură că și reputația tatălui tău a ajutat."

Răspunsul asistentei ei a fost încă o lovitură. Louisa nici măcar nu obținuse acest post de bază pe meritul ei. În prezent locuind la Stockholm, tatăl ei era un expert renumit în înmormântări vikinge, iar ea îi împrumuta fără să vrea succesul academic. Evenimentele din Maine, și acum aici, în Philadelphia, erau în afara controlului ei, dar cariera ei era în pericol. Și-a înăbușit sentimentul de autocompătimire. Cum putea să-și plângă de milă când o femeie fusese ucisă cu violență?

April a ridicat articolul. "Am mai văzut poza asta. *Cine* este *el*?" Și-a dus ochelarii cu ramă roșie care atârnau pe un lanț în jurul gâtului la nas.

În fotografie, fața slabă a lui Conor era întoarsă de la Louisa și îndreptată spre camerele de luat vederi. Fusese furios de pofta de povești macabre a presei. Furia i-a întărit trăsăturile angulare. Cu maxilarul său nebărbierit, părea mai mult decât periculos. Cizmele de motociclist și geaca de piele contribuiau la personalitatea lui de băiat rău.

"Numele lui este Conor Sullivan. Familia lui deține o tavernă în sudul Philadelphiei."

"Locuiește *aici*?" April și-a strâns buzele și a ridicat o singură sprânceană. "Te rog spune-mi că te vezi cu el și apoi dă-mi toate detaliile."

"Nu. Nu mă văd cu el." Cum ar fi să fie din nou cu el? Căldura a urcat pe gâtul Louisei.

April și-a ridicat sprâncenele și a privit-o pe Louisa de peste jumătățile de lentile ale ochelarilor de citit.

"Este un nemernic?", a întrebat ea cu francheța ei tipică.

"Nu."

April a scos sunete *mmm, mmm* la fotografie. "Fierbinte."

Frumusețea lui Conor nu era pusă la îndoială. "Nu avem prea multe în comun, și ne-am întâlnit în circumstanțe atât de bizare. Sunt sigură că nu are niciun interes să mă vadă."

April a studiat poza. "Louisa, poate că nu se uită la tine, dar limbajul trupului lui este numai despre tine. Practic e înfășurat în jurul tău. Dacă un bărbat ca el mi-ar acorda o asemenea atenție... Mă întreb ce părere are despre femeile mai în vârstă."

Louisa nu și-a putut reține un râs scurt. "Recunosc. Arată bine."

Ea mușcă din sandvișul ei. Distragerea lui April îi permisese stomacului Louisei să se liniștească, ceea ce, fără îndoială, fusese intenția asistentei sale. Louisa se străduia să intre în contact cu oamenii, dar sinceritatea și umorul lui April, împreună cu hotărârea Louisei de a nu mai fi o singuratică, erodaseră hotărârea Louisei precum picurul persistent al apei pe piatră.

"Dragă, să spui că acel bărbat arată bine e ca și cum ai spune că opera lui Michelangelo *David* o statuie frumoasă." April s-a aerisit.

"De obicei nu-mi plac băieții răi."

April a scuturat din cap. "Ăsta nu e băiat. Este un bărbat."

Ușa s-a deschis din nou, iar stagiara Louisei a intrat grăbită în birou. Deși abia împlinise douăzeci și unu de ani, trupul lung al lui Zoe își păstra slăbiciunea tinerească. Cu părul ei lung și castaniu prins într-o coadă de cal, părea mai tânără decât vârsta ei. Ochii ei căprui erau larg deschiși.

"Poliția mi-a pus o grămadă de întrebări. De ce ar fura cineva o replică? Valoarea ei în dolari este relativ mică."

Louisa a închis poza cu ea și Conor și a întors dosarul în sertar.

Fața lui Zoe a pălit. Pistruii care îi ieșeau în evidență pe pielea ei blondă dădeau o tentă înspăimântată tenului ei. "Nu au vrut să-mi spună nimic, dar trebuie să aibă legătură cu dispariția lui Riki, nu?"

"Chiar nu pot spune la ce se gândește poliția", a spus Louisa. "April și cu mine vom rămâne la noapte și vom face un inventar complet al exponatelor europene." Probabil că va fi o noapte întreagă. "Ne-ar prinde bine o mână de ajutor."

"Am o întâlnire."

Louisa și-a ridicat privirea de la sandviș. "Serios?"

"Nu trebuie să te fii atât de surprinsă că am un prieten." Zoe a zâmbit. "Deși, sincer, chiar și eu sunt șocată că m-a invitat în oraș."

Louisa a zâmbit. "Sunt surprinsă doar pentru că nu l-ai mai pomenit până acum."

Zoe era cu câțiva ani mai tânără decât colegii ei absolvenți și suferea de stângăcia socială care însoțește adesea strălucirea. Totuși, era o stagiară excelentă, cu excepția unor întârzieri obișnuite. Fără îndoială, ambele probleme se vor rezolva pe măsură ce fata se va maturiza.

"El e nou. Diseară mă duce la un meci de hochei." Zoe s-a îmbărbătat. "Dar cred că aș putea anula dacă chiar ai nevoie de mine să rămân."

Louisa și April au împărțit un zâmbet resemnat.

"Nu, bucură-te de întâlnirea ta." Louisa știa exact cum era să fii disperat să te integrezi în mediul social când erai diferit de toți ceilalți. "O să ne descurcăm."

"Mulțumesc." Zoe a zâmbit. Emoția radia din ochii ei căprui.

"Fii atentă." După cum Louisa știa din experiență, băieții știau cum să profite de fetele naive ca Zoe. Nervii ei liniștiți se încordau la o amintire veche. Nu. Nu e momentul. A pus vechea durere înapoi în colțul întunecat al minții ei, acolo unde îi era locul.

"Nu vă faceți griji. Voi fi bine."

"Distracție plăcută", a spus Louisa în timp ce Zoe ieșea din cameră.

Gândurile Louisei se îndreptară spre fotografiile groaznice pe care le adusese poliția. Cadavrul era al lui Riki sau al altei biete tinere? Oricine ar fi fost, se credea în siguranță? Unde și cum fusese luată?

Și cel mai important, va lovi criminalul din nou?

Capitolul 3

Oare această noapte nu se va termina niciodată?

În subsolul barului din Philadelphia de Sud pe care îl deținea împreună cu cei trei frați ai săi, Conor a pregătit un butoi nou de bere brună. Podeaua veche de cărămidă îi săpa în genunchi. A terminat, a urcat scara abruptă de lemn, a trecut de bucătărie și s-a întors în camera principală.

O urare a izbucnit la capătul barului. O jumătate de duzină de fani ai hocheiului de vârstă universitară se învârteau în jurul unei mese, toți îmbrăcați în tricouri Flyers. Își vopsiseră fețele cu dungi portocalii și negre în semn de susținere a echipei lor. Conor nu recunoscu pe niciunul dintre ei și, spre deosebire de mulțimea obișnuită de la Sullivan's, băieții ăștia aruncau cu banii de când intraseră, cu o oră în urmă. Unul dintre ei a ridicat mâna și a pocnit din degete pentru chelneriță. Sunetul nu se auzea din cauza gălăgiei, dar atitudinea superioară era foarte clară. O aură de agresivitate privilegiată plutea în jurul grupului. În timp ce Conor aprecia dolarii din sertar, această gașcă îi declanșa radarul bine dezvoltat de scandalagiu.

Conor a ridicat peretele cu balamale și s-a dus în spatele barului. Înclinând un pahar sub robinet, a testat fluxul de bere.

Barmanul cu jumătate de normă, Ernie, era la casa de marcat, înregistrând un client.

"Terry este încă aici?" a întrebat Conor. Vechiul său prieten, acum polițist, băuse o bere în afara serviciului când Conor coborâse scările.

"Tocmai a plecat", a spus Ernie.

"Normal." La doar zece minute de mers pe jos de Complexul Sportiv, Sullivan's era o oprire de după meci pentru fanii care fie își plângeau de milă pentru o înfrângere, fie sărbătoreau o victorie. El a dat din cap spre mulțimea de studenți. "Sunt cuminți?"

"Până acum." Semnul Heineken luminat se reflecta pe capul chel a lui Ernie. La șaptezeci de ani, Ernie își suplimenta asigurările sociale câteva nopți pe săptămână la Sullivan de ani de zile. "Dar în timp ce tu erai la subsol, ei au mai băut o halbă de bere și o tură de Jägermeister."

Ernie a șters un inel de condens de pe lemnul neted și uzat.

"Să sperăm că se plimbă prin baruri și vor pleca în curând." Conor a verificat capul berii. Perfect. A turnat berea de test în chiuvetă. "Dacă nu, le vom tăia calea."

"Hei, întoarce-te aici." Vocea era iritată, masculină și beată.

"Am spus nu, Heath." Singura fată din grup, o brunetă subțire în blugi vopsiți, s-a strecurat din poala unui student bețiv. Coada ei de cal și pistruii împrăștiați pe nas o făceau să pară dureros de tânără.

"Nu fi necăjită." Băiatul beat a apucat-o cu ambele mâini de talie și a tras-o înapoi. Cu părul scurt și închis la culoare și ochii albaștri prea apropiați, chipul lui era de prădător, de șoim.

"Încetează." Ea s-a învârtit și l-a lovit la piept.

"Rahat." Conor a pus paharul gol jos și s-a îndreptat spre scandal.

"Și iată că începem", mormăi Ernie.

Conor a intrat în dispută. "Este vreo problemă?"

"Da." Fața băiatului beat s-a înroșit. "Te bagi în treburile mele personale. Asta e problema."

Dacă puștiul ar fi fost un obișnuit, s-ar fi retras la privirea lui Conor. Dar era plin de beligeranță, de bere și de el însuși - trifecta prostiei.

Conor a încercat totuși diplomația. "Doamna ar dori să îi dai drumul."

"Cred că știu ce vrea *doamna* mea mai bine decât un tip bătrân."

"Lovește-l în fund, Heath", a strigat unul dintre prietenii lui de la masă.

"E timpul să plecați, băieți." O durere de cap a început să apară în tâmplele lui Conor. Cea. Mai. Lungă. Zi. Dintotdeauna.

"Du-te dracului." Băiatul beat a împins-o pe fată din poala lui și s-a ridicat în picioare, cu o postură combativă.

Fizic, se potriveau bine. Băiatul beat avea cu câțiva centimetri peste 1,80 m înălțime și avea constituția slabă și atletică a unui jucător de lacrosse sau de fotbal. Dar mărimea nu era totul. La 1,88 m, Conor alerga regulat și căra butoaie și cutii de bere în fiecare zi. Renunțase la box cu ani în urmă, dar se antrena la sacul cu greutăți de câteva ori pe săptămână. În plus, Conor avea grijă de propriul bar încă de când împlinise douăzeci și unu de ani. Scosese o sută de bețivi nesuferiți pe trotuarul de dincolo de ușă. Dacă celulele creierului Băiatului Beat nu ar fi fost murate în Jägermeister, tânărul s-ar fi gândit bine înainte să dea un pumn.

Dar erau murate.

Lovitura a fost lentă și neglijentă. Conor a respins pumnul puștiului și a tras un pumn exact în maxilarul acestuia. Băiatul beat s-a prăbușit pe podeaua de lemn ca și cum oasele i s-ar fi evaporat. O tăcere șocantă a umplut barul pentru un minut întreg. Apoi prietenii s-au ridicat și s-au împiedicat.

Ow. Durerea îi trecu prin încheieturile degetelor lui Conor. Era sătul și obosit să aibă de-a face cu tineri nemernici.

Băiatul beat a clipit și s-a ridicat. Strâmbătura lui urâtă a prins-o pe brunetă. "Ești așa o cățea."

Conor a băgat fata în spatele lui. S-a adresat grupului. "Luați-vă prietenul și ieșiți din barul meu. Să nu vă mai întoarceți."

Nu s-au certat. Doi amici l-au ridicat pe Bețivan în picioare și l-au târât afară.

Conor s-a întors spre fată. "Care este numele tău?"

"Zoe."

"Am presupus că nu vrei să pleci cu ei. Poți să suni pe cineva să vină să te ia, Zoe?"

"O sun pe colega mea de cameră." Dând din cap, ea a scos un telefon mobil din geantă.

"Data viitoare, nu ieși fără câteva prietene de rezervă. Să fii singură cu tipii ăștia nu este inteligent."

"Nu știam că se transformă în asemenea ticăloși după câteva beri. Mergem la școală împreună." Ochii mari și căprui au clipit inocenți la Conor. Doamne, era o fată drăguță. Dar mult prea tânără pentru el. Mult, mult prea tânără.

Chiar dacă nu ar fi fost așa, el jurase să nu mai sară în pat cu femei pe care abia le cunoștea de la episodul cu Barbara am-uitat-să-menționez-sunt-căsătorită McNally, în urmă cu trei ani. Pentru o relație care durase doar câteva luni, lăsase o impresie al naibii de mare. Faptul că fusese mințit și folosit în mod deliberat îi schimbase atitudinea față de întâlniri, ca și ușurința cu care ea îl manipulase.

"Luni închidem la miezul nopții", a spus el.

"Colega mea de cameră ar trebui să fie acasă." Trimițând mesaje furios, a alunecat înapoi în cabină. Conor a curățat băutura, i-a adus o Diet Coke și a lăsat-o să se uite la ESPN. Era încă acolo o oră mai târziu, când Ernie și personalul de la bucătărie au plecat.

"Ți-ai găsit colega de cameră?"

Ea a clătinat din cap. "Nu. O să iau metroul."

Ea nu este responsabilitatea ta. Conor a dat înapoi. Avea nevoie de o studentă frumoasă la fel de mult ca de o erupție cutanată. Ambele aveau tendința de a rămâne suficient de mult timp pentru a-i face viața incomodă. "Și nu mai poți suna pe nimeni? Vrei să-ți chem un taxi?"

Ea a scuturat din cap și și-a fluturat din nou genele groase. "Nu. Iau metroul tot timpul. E în regulă."

S-a uitat pe fereastră. În lumina felinarului de pe colț, o siluetă într-un hanorac se cocoșa împotriva ploii. South Philly era în general sigur în timpul zilei. Fiind un cartier muncitoresc, oamenii aveau grijă unii de alții. Familiile

aveau tendința de a rămâne generație după generație. Dar o fată tânără singură la miezul nopții...

"Vrei să te conduc la stație?"

"Ai face asta?"

"Sigur." Pentru că era un mare idiot incapabil genetic să-și vadă de treaba lui. Își parcase mașina ilegal pe alee. Trebuia să o mute oricum. Și tipul ăla de la colț dădea o impresie greșită.

În plus, cu cât o scotea mai repede de aici, cu atât mai repede se putea duce la culcare.

"Oh, mulțumesc."

"Haide. Mașina mea e în spate." Conor a încuiat ușa din față a barului și a condus-o pe aleea din spate. Ploaia se transformase într-o burniță constantă, înecăcioasă. Nici urmă de cineva sau ceva ce nu ar fi trebuit să fie aici.

Conor și-a pipăit buzunarul. "Trebuie să mă duc sus să-mi iau cheia. Așteaptă aici."

Dar ea era chiar în spatele lui în timp ce el alerga pe scări spre apartamentul său de deasupra barului. Conor a aprins lumina. Cheile lui erau de obicei pe masa de lângă ușă. Nu erau acolo.

Zoe s-a așezat în spatele lui. "Nu am vrut să aștept singură în întuneric."

"Bine. Așteaptă aici. Trebuie să-mi găsesc cheile." Conor a făcut o scanare rapidă a suprafeței. Nimic. Blatul din bucătărie era liber. În dormitor, s-a dus la noptieră, a mutat niște cărți și a amestecat niște hârtii înainte de a-și găsi inelul cu chei pe comodă, sub un teanc de corespondență nedorită. Când a ieșit din dormitor, Zoe stătea în bucătărie și răsfoia o circulară publicitară.

"Îmi pare rău că a durat atât de mult." Conor a făcut semn spre ușă. "Să mergem." A luat o umbrelă în drum spre ieșire, apoi a urcat-o pe Zoe în Porsche-ul vechi de douăzeci de ani pe care îl cumpărase ca rablă și își petrecuse cea mai mare parte a anului trecut restaurându-l. Stația SEPTA era la doar opt străzi mai jos. A tras la bordură în spatele unui autobuz de transport în comun.

"'Noapte bună." Ea a coborât din mașină și s-a întors.

"Noapte bună." Amintindu-și când sora lui fusese agresată într-o parcare cu ani în urmă, Conor s-a uitat în oglinda retrovizoare. Stând pe trotuar, scoțând

ceva din poșetă, Zoe părea atât de tânără și vulnerabilă. *La naiba.* A sărit din mașină și a alergat prin spate spate. "Așteaptă." A bătut-o pe umăr.

Ea s-a învârtit, sărind pe spate, cu ochii mari de alarmă. Și-a dus o mână la piept. "Doamne, m-ai speriat."

"Imi pare rau. Ești sigură că nu-ți pot chema un taxi?"

"Nu, ai făcut destul." Ea a dat înapoi un pas.

A scos o carte de vizită din portofel. "Fă-mi o favoare? Sună-mă repede când ajungi acasă."

Ea a luat cardul. "Sigur. Mulțumesc din nou."

A claxonat. Mașina lui bloca un taxi. Șoferul s-a aplecat peste scaunul pasagerului și a gesticulat iritat între Conor și Porsche.

"Ai grijă." S-a întors la mașină și a ieșit în stradă. Și asta a fost tot.

S-a întors la bar și a găsit un loc de parcare la capătul străzii. Tipul cu hanorac dispăruse când Conor a ocolit barul și a intrat pe alee. La baza scărilor apartamentului său, un scâncet slab a trecut peste zgomotul traficului de pe Oregon Avenue. A întors capul și a ascultat. Un alt scâncet subțire a emanat din întunericul de sub casa scării. S-a ghemuit și a privit în umbră.

Un câine se ghemuia în spațiul dintre clădirea de cărămidă și scările de lemn. O mulțime de câini vagabonzi cutreierau străzile orașului, dar ceva în postura acestui animal era ciudat. A fugit la etaj după o lanternă și câteva felii de brânză. Întors afară, a aprins lumina în crăpătura întunecată. Era un pitbull sau un amestec de pitbull, de culoare albastru-cenușiu și rănit.

"Ți-e foame?" Conor s-a ghemuit și a aruncat o bucată de brânză la câțiva metri în fața câinelui. Câinele s-a târât în față, adulmecând aerul, cu corpul încordat și pregătit de zbor, în timp ce lingea provolone-ul învechit.

Numeroase cicatrici vechi, tăieturi proaspete și zgârieturi supurate străbăteau pielea câinelui, mai ales în jurul capului și feței. Gâtul era înconjurat de o zgardă cărnoasă, de care atârna o bucată scurtă de lanț greu, toate fiind semne că pitbull-ul ar putea proveni dintr-o operațiune de lupte între câini - și încă una proastă. Bietul animal era foarte slab. Pitbulii erau câini musculoși din fire, dar pielea acestuia era întinsă peste tendoane și oase vizibile. Cum naiba

putea un câine slab să lupte? Nu că acesta ar fi arătat ca un luptător. Nu era nimic agresiv în postura lui.

Picăturile de ploaie s-au împrăștiat pe asfalt. Tunetul a bubuit, iar un fulger a străbătut cerul. Câinele a tresărit, clătinându-se spre casa scării.

Trebuia să urce la etaj. Ridicarea vagabonzilor nu era responsabilitatea lui și, cu norocul pe care îl avea, câinele l-ar fi mușcat. Își petrecuse ultimii optsprezece ani din viață ajutând la creșterea fraților săi mai mici. Acum familia lui era stabilită. Afacerile mergeau bine. Unele datorii fuseseră plătite. Conor simțea în sfârșit că se poate relaxa.

Poate că și-ar lua o vacanță.

Singur? Da, era penibil, dar el nu mai avusese o întâlnire de mult timp. Nu că ar fi încercat cu adevărat. Nu și-o putea scoate din cap pe curatoarea pe care o întâlnise în Maine. Ceva în legătură cu apăsarea butoanelor blondei răcoroase îi încălzea sângele și le făcea pe femeile care încercau să îl agațe la bar să pară... prea ușoare. Dr. Louisa Hancock ar fi o provocare.

Doamne, trebuie să fie ceva în neregulă cu el. Avea treizeci și opt de ani. Era timpul să se așeze la casa lui, la fel ca frații lui, nu să caute muncă suplimentară.

Tunetul a pocnit din nou, iar câinele s-a prăbușit pe trotuar. A mai aruncat o bucată de brânză pe jos, mai aproape de picioarele lui. Câinele a înaintat, cu un ochi la Conor, cu un ochi la mâncare. El s-a ghemuit și a ținut o bucată spre câine. Ploaia s-a intensificat, udând părul lui Conor și picurându-i pe nas. Câinele a înaintat și i-a luat mâncarea din mână. O picătură de sânge s-a scurs pe asfaltul negru și s-a învârtit roz în vârtejul scurgerii. S-a uitat în sus la ușa apartamentului, apoi înapoi la câine. Ochii mari, căprui, au clipit la el cu o expresie complet patetică, plină de suflet, de vai de mine.

"Doar pentru seara asta. Dimineață te duc la adăpostul de animale. Nu sunt destul de acasă ca să am un câine." Câinele i-a lins degetele.

"Haide." Ținând provolonul rămas în fața nasului câinelui ezitant, Conor l-a condus - s-a uitat în urmă - pe scări și în apartamentul său. A umplut un bol cu apă și a întins un prosop proaspăt pe podeaua veche din linoleum. "Mă întorc imediat. Trusa de prim-ajutor este în bar."

A coborât scările alergând. Era la jumătatea drumului spre ușa din spate a barului când pașii și ecoul metalic al unui coș de gunoi răsturnat l-au pus în alertă. Un adolescent își croia drum pe alee. S-a oprit, s-a ghemuit și a inspectat în spatele tomberonului. Conor s-a ferit spre ușă fără să-și ia ochii de la puști.

"Hei." Puștiul s-a târât în lumină. Sub un hanorac negru cu fermoar, purta un pulover, blugi căzuți și Air Jordans. "Ai văzut un câine gri?"

Puștiul nu părea cunoscut, dar strălucirea răutăcioasă din ochii lui și starea câinelui de la etaj l-au pus pe Conor pe jar. A scuturat din cap și a mințit. "Îmi pare rău, nu."

Adolescentul se poziționă, întinzându-și brațele lateral, umflându-și pieptul și înclinându-și partea superioară a corpului spre Conor în stil cocoș. "Tipul de peste drum spune că a văzut un câine gri venind pe aleea asta."

"Și?"

Atenția puștiului a alunecat pe casa scării și a poposit pe ușa apartamentului lui Conor. Sub surparea acoperișului, treptele erau uscate. Pete roșii punctau lemnul. "Ai sânge pe mână."

"Noapte grea." Conor a făcut un pas înainte.

"Nu las oamenii să-mi ia ce e al meu." Puștiul a ezitat, evident surprins când Conor nu a dat înapoi. Adolescentul nu putea fi din cartier sau ar fi știut mai bine.

"Uite, puștiule. Asta nu e o idee bună", a spus Conor.

"Nu așa văd eu lucrurile." Puștiul și-a scuturat apa de pe față. "Îmi vreau câinele, iar tu ești un mincinos nenorocit." A scos un briceag din buzunar și și-a mișcat încheietura. Lama s-a deschis, metalul strălucind în lumina galbenă.

În seara asta se părea că prostia și tinerețea erau suflete pereche veșnice.

"Faci o greșeală." Conor și-a ridicat mâinile deschise în fața pieptului. Vorbind despre idioțenie. Făcuse unele lucruri ridicole în viața lui, dar să rișt un cuțit în burtă pentru un câine trebuia să fie în capul listei.

"Du-te dracului. Tu ești cel care face o greșeală, furându-mi câinele. Am să te tai. Apoi mă duc sus s-o văd pe baba ta." A făcut o mișcare de împingere cu pelvisul. Puștiul nu putea avea mai mult de cincisprezece ani, iar fața lui de copil făcea gestul și mai vulgar.

S-a năpustit cu cuțitul direct spre fața lui Conor. Așteptându-se la un atac la piept sau la burtă, Conor a parat cu o fracțiune de secundă mai lent. Vârful cuțitului i-a zgâriat obrazul în timp ce-și scotea capul din drum. A apucat încheietura puștiului și a răsucit-o spre spate. Apoi a înfipt o dreaptă puternică în nasul adolescentului. Capul puștiului a căzut pe spate. A scăpat lama și s-a prăbușit cu fundul într-o baltă. Sângele i-a țâșnit din nas și i-a udat partea din față a tancului alb.

Conor i-a strâns mâna. Îl dureau încheieturile deja rupte, avea stropi de sânge pe cămașă, iar fața îl ustura. "Pleacă de aici. Data viitoare când te văd, chem poliția."

"O să-ți pară rău pentru asta." Ducându-și o mână la față, puștiul își smulse cuțitul de pe trotuar și se ridică în picioare. "Nu mi-e frică de nenorociții de polițiști. O să mă întorc."

"Ceea ce trebuie să faci este să te duci acasă, să-ți pui gheață pe față și să-ți reevaluezi viața."

Puștiul i-a arătat un deget mijlociu însângerat în timp ce se îndepărta clătinându-se.

Conor a așteptat până când adolescentul a dispărut de pe alee. A intrat pe ușa din spate și a ocolit dulapul cu provizii pentru trusa de prim ajutor. Ar fi trebuit să sune la poliție și să completeze un raport. Dar puștiul dispăruse de mult, iar Conor ura hârtiile. În plus, exista întotdeauna o mică posibilitate ca acest tânăr adolescent să învețe o lecție. Papa a fost tweeting. Se putea întâmpla orice.

Întors sus, a folosit un șervețel antiseptic pe mica crestătură de pe pomete. *La naiba. Fusese cât pe ce.* Se așeză pe podea lângă câine. "Nu mă mușca, bine?"

Câinele tremura și se uita în altă parte în timp ce el îi usca blana și îi curăța rănile de murdărie.

"Cred că asta e tot ce va fi mai bun."

Simțind că ce era mai rău a trecut, câinele s-a întins pe burtă, cu nasul sprijinit pe labele întinse. A clipit la el cu ochii întunecați, lichizi. Conor își strânse lucrurile de prim ajutor și se spălă pe mâini. "Nu vei distruge locul, nu-i așa?"

Nu că ar fi fost multe de distrus. Conor trăia o viață spartană. Nu fusese niciodată unul care să acumuleze lucruri. Fratele său mai mic, Danny, se mutase primăvara trecută, lăsând casa mai goală ca niciodată. Dar câinele părea mulțumit.

"Ți-e foame?" Câteva felii de brânză nu păreau suficiente pentru un câine de mărimea ei. A scos o cutie de ouă din frigider și a amestecat o jumătate de duzină. În timp ce acestea se răceau, a verificat tăieturile câinelui. "Mai bine. Cele mai multe dintre ele nu mai sângerează."

A servit cina. Câinele s-a apropiat, a adulmecat și a ciugulit din mâncare, în timp ce își ținea un ochi speriat fixat pe Conor. Poate că va mânca când se va relaxa.

"Poate ar trebui să te blochez aici pentru noapte." Nu că ar fi crezut că câinele îi va face rău. În general, rasa pitbull nu merita reputația proastă pe care o căpătase, iar aceasta se purta de-a dreptul supus. Fără îndoială că pierduse orice luptă în care fusese forțată să intre. Dar câinele avea probabil purici.

"Bine, atunci mă duc la culcare. Tu stai aici în bucătărie." El a blocat ușa cu o bibliotecă joasă. "Nu-mi face fața asta. Ești hrănită și ai un acoperiș deasupra capului. Ar trebui să fii fericită."

S-a dezbrăcat de haine și a făcut un duș rapid. În timp ce se așeza pe pat, și-a verificat telefonul de pe noptieră. Niciun apel de la Zoe. Poate că nici nu s-ar fi deranjat. Poate că i-a aruncat cartea de vizită în cel mai apropiat coș de gunoi. Un vuiet slab se auzi din bucătărie. Conor s-a rostogolit și și-a tras perna peste ureche. Oare adolescentul cu cuțitul se va întoarce sau va renunța la câine și va lua altul, din moment ce nu lipseau pitbulli vagabonzi în oraș?

Seara asta fusese un dezastru. Fusese nevoit să intervină între fată și prietenul ei bețiv, dar să-și riște viața pentru un câine vagabond nu fusese cea mai inteligentă mișcare a lui.

Trebuie să fi ațipit, pentru că o mișcare în saltea l-a trezit. O adiere de aer cald i-a traversat fața. Stai. Pe jumătate adormit, confuzia domnea. O condusese pe brunetă acasă, nu?

S-a rostogolit. La cinci centimetri de nasul lui, câinele slăbănog îl privea în jos, gâfâind.

"Trebuia să dormi în bucătărie. Cred că baricada mea nu a fost suficient de înaltă."

Telefonul i-a vibrat pe noptieră. L-a ridicat și a citit numărul necunoscut de pe ecran. Zoe? "Alo."

"Um, sunt aproape la mine acasă. Mulțumesc."

"Cu plăcere." Linia a murit. Conor l-a pus înapoi pe noptieră, ușurat. Nu crezuse că ea chiar va suna.

Câinele i-a lins fața. A ridicat o mână și a scărpinat-o după una dintre urechile lipsă. O crustă i se deschisese pe o parte a feței în timpul nopții, iar sângele îi împletise blana de sub ochi. "Nu ești genul de fată pe care o aleg eu de obicei, dar cred că avem în comun chestia aia dură."

Coada ei se mișca înainte și înapoi pe cearșafuri. S-a mutat în cealaltă parte a patului lui king-size, s-a întors de trei ori și s-a ghemuit cu capul pe perna lui suplimentară.

"Ah, la naiba cu asta." Întinzând mâna peste pat, a așezat o mână pe partea câinelui. Ea a suspinat mulțumită și a închis ochii, coastele ei proeminente ridicându-se și coborând sub degetele lui vinete. Evitase două situații potențial periculoase în seara asta. Riscul câtorva purici părea minor în comparație. Într-una din zilele astea, complexul lui de erou îl va băga în belele.

Capitolul 4

Mama îmi justifica mereu ora de culcare spunând că nimic bun nu se întâmpla după miezul nopții. Un clișeu, dar o afirmație corectă. Să luăm seara asta. Știam ce urma să se întâmple, dar bruneta subțire de pe trotuar, cu umerii încovoiați de ploaia de octombrie, nu știa că viața ei era aproape terminată.

Am oprit la bordură, am coborât geamul pasagerului și m-am aplecat peste scaun. "Ai nevoie de o plimbare?"

Speriată, ea s-a întors, aplecându-se la brâu pentru a privi în mașină.

Recunoașterea i-a traversat fața. "Bine."

S-a urcat în mașină - și și-a pecetluit soarta. "Unde te duci?" Am întrebat.

"Acasă", a spus ea.

"Trebuie să fac o oprire să iau niște iarbă." Am făcut la dreapta. "Vrei să vii și tu?"

"Sigur."

Știam că o va face. Ne-am drogat împreună cu o săptămână înainte.

Am condus până la locația aleasă cu grijă, o casă de cărămidă din North Kensington. Unitățile de pe ambele părți fuseseră demolate. Aceasta ar fi trebuit să fie și ea demolată. Exteriorul său din cărămidă înnegrită era scorojit. Iarba înaltă și gunoiul împrăștiat acopereau curtea. Înainte să mă opresc, m-am plimbat prin cartier. Blocurile din jur semănau mai mult cu o zonă de război decât cu un loc în care locuiau oameni. Am verificat strada întunecată în ambele direcții. Nu era nimeni la vedere. Sub stâlpii de iluminat stradal distanțați uniform, bălți galbene de lumină străluceau pe asfaltul negru ud. Picăturile de ploaie îmi acopereau parbrizul într-o peliculă ușoară, dar continuă.

Până acum, totul este bine.

Am parcat la bordură, fără să-mi fac griji că mașina va fi văzută. Vehiculul era un sedan de nedescris, iar numerele de înmatriculare le schimbam des, alegându-le dintr-o colecție de numere furate strânse doar în acest scop. Mi-am ridicat gluga de la geacă și mi-am pus mănușile, m-am întins spre mânerul portierei.

Ea a ezitat, ochii ei scanând întunericul. "Ești sigur că e sigur?"

Am ridicat din umeri. "Am mai luat lucruri de aici și nu e nimeni în jur care să pară periculos."

Cu excepția mea.

Totuși, ea nu s-a mișcat.

"Bine. Așteaptă aici singură dacă vrei. Eu mă duc înăuntru." Am coborât din mașină. Așa cum prevăzusem, fata a fost lângă mine în câteva secunde.

M-a urmat pe treptele de ciment. Pe o stradă din apropiere, câinii lătrau peste ploaia moale. În afară de vuietul îndepărtat al unei sirene, cartierul era

liniștit. Nimeni de aici nu voia să atragă atenția asupra a ceea ce făcea. Pe veranda dărăpănată, am deschis ușa cu piciorul și am intrat ușor în interiorul întunecat. Pardoseala din centrul sufrageriei se prăbușise în subsol, dar cel mai mare risc era ca altcineva să se fi hotărât să folosească această clădire abandonată pentru scopurile sale nefaste.

Mi-am aprins lanterna și am cercetat rapid spațiul. Interiorul era plin de murdărie, excremente de rozătoare și bucăți de cărămizi. "Totul e liber. Sunt sigur că va fi aici într-un minut. Rămâi pe marginile camerei."

Cu privirea pierdută în umbră, ea s-a dus la fereastra închisă cu scânduri și s-a uitat printr-o gaură între foile de placaj.

"Nimeni nu ne va deranja aici." Eu eram singurul lucru de care trebuia să se teamă.

Privind încă în gol, ea și-a strâns trunchiul, frecându-și bicepșii. "Va dura mult?"

"Nu. Nu va dura mult deloc." Am mers în spatele ei și mi-am pus o mână în buzunar. Apăsând pe butonul pistolului meu paralizant, i-am dat câteva secunde să se încarce înainte de a-l scoate. Firele i-au atins pielea cu un pocnet albastru de electricitate. Corpul ei a tresărit și s-a prăbușit la podea, cu picioarele înțepenite. I-am prins gleznele și am târât-o pe scări până la subsol, corpul ei zdrobindu-se pe treptele vechi de lemn. Am târât-o la locul ei și am rostogolit-o pe o parte. Mâinile i-au fost prinse la spate. Un alt set îi lega gleznele. Le-am legat pe amândouă cu o frânghie groasă de nailon de conducta de apă care trecea prin perete și cobora în subsol. Fundația era solidă. Verifica-
sem deja. Ea nu ar fi putut să o desprindă.

Când corpul ei a încetat să se mai zvârcolească, i-am lipit o bucată lungă de bandă adezivă pe gură. Chiar și în blocul ăsta bombardat, o femeie care țipa atrăgea atenția. Nu puteam accepta asta.

Supravegheam clădirea de câteva săptămâni și eram destul de sigur că nimeni nu va fi tentat să o folosească pentru nimic. Chiar și dependenții de crack recunoșteau riscurile structurale. Dar, pentru a fi în siguranță, am montat un fir declanșator și o surpriză explozivă pe casa scării de la subsol. Dacă cineva cobora în pivniță - *kaboom* - nu existau martori.

"Mă voi întoarce." Am ieșit afară. Am lăsat-o să se marineze în frică câteva zile, așa cum un aligator bagă o pradă mare sub un buștean scufundat pentru a se înmuia sub apă. Consecvența era importantă, la fel ca și respectarea cât mai strictă a planului meu. În plus, aș fi preferat ca efectele pistolului paralizant să dispară înainte de a o ucide. De data aceasta, am vrut ca punctul culminant al planului meu să fie mai puțin o dezamăgire și mai mult un punct culminant adecvat.

Capitolul 5

Era ora unsprezece când Conor și-a băgat capul sub jetul de duș. Spălându-se, și-a examinat degetele negre și albastre. O oră grea pe sacul cu greutăți în această dimineață nu-i ajutase încheieturile vinete, chiar și în mănușile grele de box.

Dar sala de sport a fost exact ceea ce sufletul său avea nevoie. Nu erau televizoare la sala lui. Nici aparate cardio sofisticate. Doar zgomotul mănușilor pe apărători, țipetele antrenorilor, grohăiturile efortului fizic, întrerupte de zgomotul metalic ocazional al greutăților stivuite pe o halteră. Sala de sport a lui Conor era plină de luptători înrăiți și era perfectă pentru a-și exersa frustrările - sau pentru a se pedepsi. Totuși, lupta nu mai era pentru el. Era un sport pentru tineri, iar Conor văzuse prea mulți boxeri cu leziuni cerebrale permanente. Un craniu uman nu putea suporta prea multe abuzuri.

Ar fi trebuit să o ignore pe tânăra brunetă - și câinele care se văita pe alee - noaptea trecută. Trebuia să învețe să-și vadă naibii de treaba lui, în loc să se concentreze asupra celor lipsiți de apărare ca un localizator GPS.

Și dacă acel copil tâmpit avea o armă?

Și-a târât fundul afară din duș și s-a șters cu prosopul, ignorând durerea din mușchii abuzați. Bineînțeles că nu a putut să lase câinele la adăpost. O lăsase la veterinar mai devreme în acea dimineață. Acum apartamentul său era atât de

gol, încât practic răsuna. Conor s-a îmbrăcat într-un tricou, blugi și cizme. Era timpul să coboare la muncă.

Sullivan's ocupase un colț în sudul Philadelphiei timp de peste trei decenii. Barul fusese înființat și condus de părinții lui până când aceștia au murit întrun accident de mașină, când Conor avea douăzeci de ani. Cu Danny și Jayne amândoi în gimnaziu când s-a întâmplat accidentul, Pat și Conor și-au petrecut următorii zece ani luptându-se pentru a-și crește frații mai mici și pentru a menține barul pe linia de plutire. Lucrurile se înrăutățiseră din nou când Danny se întorsese acasă din Irak cu doi ani în urmă cu sindromul stresului posttraumatic. Facturile sale medicale aproape că i-au falimentat. Trecuseră și prin alte momente dificile, cum ar fi ucigașul nebun din Maine care o luase la țintă pe Jayne și, mai târziu, pe logodnica lui Danny. Dar lucrurile se îndreptau din nou. Familia Sullivan era o familie rezistentă.

Personalul de la bucătărie se pregătea pentru masa de prânz. Fratele său mai mare, Pat, era în spatele barului cu un clipboard, făcând inventarul. În lumina care pătrundea prin geamul care dădea spre bar, Conor putea vedea câteva fire de păr alb pe capul lui Pat, cândva roșu aprins.

El și-a netezit trăsăturile. "Îmi pare rău că am întârziat."

Toți cei patru frați Sullivan moșteniseră ochii turcoaz distinctivi ai tatălui lor. În această dimineață, ochii lui Pat au văzut prin fața de joc a lui Conor.

"Noapte grea?"

Punându-și un braț peste piept, și-a întins tricepșii prea strâmți. "N-o să-ți vină să crezi. Cum ți-e spatele?"

Pat rânji. La patruzeci de ani, cu doi ani mai în vârstă decât Conor, jumătate din viața fratelui său nu fusese altceva decât muncă grea și responsabilitate, dar simțul umorului al lui Pat era la fel de solid ca și bara de stejar groasă de câțiva centimetri care îi înconjura. "Mă simt de parcă cineva m-a folosit pe post de trambulină în timp ce dormeam."

"Hei, în casa ta, asta e o posibilitate reală."

Cei trei copii ai lui Pat aveau vârste cuprinse între patru și nouă ani și erau o gașcă sălbatică, adevărați Sullivani până în adâncul sufletului.

"Nu glumesc." Pat a râs. "Dar data viitoare când mă hotărăsc să sparg singur o terasă de beton, amintește-mi că spatele meu este prea bătrân pentru munca grea."

"Așa voi face."

Pat a numărat sticlele de Absolut și a scris un număr pe foaia sa. Conor s-a alăturat și, împreună, au terminat de făcut inventarul. Clopoțelul de la ușă a zornăit.

"Și iată că vine mulțimea de la prânz", a spus Pat.

Au petrecut următoarele două ore servind sandvișuri. Seara, berea și aripioarele erau la ordinea zilei, dar la prânz mulțimea prefera cartofii prăjiți și burgerii. În jurul orei două, mulțimea s-a redus la câțiva rătăciți.

"Ei bine, uită-te la asta."

Ridicând o nouă ladă de bere, Conor a făcut o pauză, urmărind privirea lui Pat spre ușă. În întunericul de la intrare, o blondă subțire își netezea o mână peste coafura ei elegantă și sofisticată.

Oh, la naiba.

Conor nu ar fi fost mai șocat dacă papa ar fi intrat pe ușă și ar fi comandat un boilermaker. Louisa Hancock, doctor în medicină, nu avea ce căuta în barul sau în viața lui, indiferent de câte ori se strecurase în gândurile și visele lui în ultimele șase luni. În afară de firea ei rece și înțepătoare, pe care el, pervers, o considera foarte excitantă, el și Louisa erau la fel de diferiți ca NASCAR și cursele de iahturi.

Dar ea era aici. În barul lui. Fiecare centimetru perfect, lustruit din ea, ca și cum gândurile lui anterioare ar fi evocat-o.

Ca și prima dată când s-au întâlnit, era îmbrăcată într-un costum conservator. Croiala feminină a fustei ei era suficient de strâmtă pentru a-i da o mulțime de idei, iar aspectul mătăsos a țesăturii îl făcea să se întrebe dacă pe dedesubt purta lenjerie elegantă. Cu cât arăta ea mai puțin, cu atât imaginația lui fără speranță se învârtea mai mult cu imaginile. Unde erau ochelarii care îi dădeau acel aer de bibliotecară sexy?

"Pământul către Conor." Pat l-a împins, șoptindu-i: "Cine este?"

"Aceasta este curatorul muzeului pe care l-am întâlnit în Maine când l-am ajutat pe Danny."

"Nu prea seamănă cu un curator."

"Nu mai spune." Conor a aruncat berea pe tejghea.

Pat l-a înțepat în spate. "Ei bine, nu sta acolo. Du-te s-o vezi pe doamnă."

"Mă duc." Conor și-a șters mâinile pe blugi. "Te ocupi de bar pentru moment?", a întrebat el.

Pat a făcut semn spre barul aproape gol. "Glumești, nu?" A dat din cap spre Louisa. "Du-te naibii acolo și vorbește cu ea."

Fără alte îndemnuri, Conor a traversat podeaua veche și uzată din câțiva pași lungi. Dorindu-și să se fi bărbierit în dimineața asta, sau chiar ieri dimineață, i-a întins o mână. "Louisa, mă bucur să te văd."

Sigur, știa că se mutase la Philly.

Nu că ar fi urmărit-o.

Ok. O urmărise. *Ugh.* Se dusese chiar la Muzeul Livingston cu câteva săptămâni în urmă, dar plecase fără să ceară să o vadă. Nu aveau nimic în comun și, în ciuda distracției cu care o tachinase, atracția lui acută și inexplicabilă față de Louisa era iritantă.

De aproape, ea nu era la fel de bine prezentată ca de obicei. Câteva șuvițe scăpaseră din cocul strâmt pe care degetele lui se chinuiau mereu să-l desfacă. Cum ar fi arătat cu tot părul desfăcut, căzându-i pe umeri?

***

"Louisa?"

Vocea lui Conor a scos-o pe Louisa din amețeală. A clipit. Poate că venirea aici fusese o greșeală. Subestimase impactul pe care l-ar fi avut asupra ei întâlnirea cu el. Poate că erau circumstanțele ciudate și teribile care îi făcuseră să se întâlnească pentru prima dată în Maine, sau legătura inconfortabil de asemănătoare care o adusese astăzi aici, dar Conor Sullivan o tulburase din prima clipă în care îl văzuse. Își întoarse privirea.

Louisa a studiat taverna, luându-și câteva secunde pentru a-și stăpâni calmul. Mai adânc decât părea de pe stradă, interiorul tavernei era dominat de un bar dreptunghiular. De pereți atârnau trei televizoare cu ecran plat, reglate pe diferite evenimente sportive în surdină. Câteva duzini de mese și cabine ocupau cea mai mare parte a spațiului rămas. Un pian zgâriat și zdrențuit ocupa colțul îndepărtat. Lipite cu bandă adezivă de podea, cablurile electrice șerpuiau prin spațiul gol de zece pe zece de lângă el. Probabil că în nopțile aglomerate găzduiau o formație.

"Nu ai de gând să mă prezinți încântătoarei doamne?", a întrebat o voce gravă.

Conor a condus-o la bar și l-a prezentat pe barmanul voinic și roșcat drept fratele său mai mare, Pat. Ea știa că avea și un frate și o soră mai mici. Louisa i-a oferit lui Pat un zâmbet distrat și a spus: "Bună".

Dar atenția ei s-a întors imediat la Conor, ca și cum ar fi fost atrasă de un magnet de mărimea unui elefant. Un tricou gri vechi cu Rolling Stones se agăța de trunchiul lui sculptat. Blugii la fel de uzați și cizmele de motociclist scoteau în evidență șoldurile slabe și picioarele lungi. Venise aici pentru răspunsuri, nu să se holbeze, dar materialul uzat se agăța de mușchii sculptați ai pieptului lui. *Privește-l în ochi.* Ea și-a ridicat privirea.

Ei bine, asta nu a ajutat. Sub părul negru și răvășit, ochii lui turcoaz erau ascuțiți de inteligența și umorul care o deconcertau mai mult decât atributele lui fizice impresionante. Din ochii lui ieșeau riduri. Ca de obicei, maxilarul său puternic era umbrit de barba crescută de câteva zile. Avea bărbatul un aparat de ras? Efectul general era slab, absolut masculin și complet diferit de orice bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Ea a clipit.

"De ce nu stăm jos?" El a condus-o la un colț de cabină. "Ți-e foame?" Cuvintele lui erau serioase, dar ochii lui practic îi zâmbeau. I se părea amuzantă reacția ei la el?

"Nu, dar mulțumesc." Vedea imaginile cu cadavrul acelei biete fete de fiecare dată când închidea ochii. Se îndoia că poate înghiți mâncare.

Comparația dintre manierele lui politicoase și înfățișarea lui nervoasă a scos-o și mai mult din minți. Conor Sullivan avea o onoare cavalerească din lumea veche.

O, Doamne, toate prostiile astea romantice erau ridicole. O imaginație hiperactivă era un hazard al petrecerii orelor singură cu artefacte și al contemplării originilor lor. Ar fi trebuit să-și scoată nasul din cărți din când în când și să petreacă mai mult timp cu oamenii în tinerețea ei.

Concentrează-te!

"Cafea, sifon, bere?"

"Cafeaua ar fi bună." Ea și-a scos jacheta și s-a strecurat în cabină. Pielea de culoare Bordeaux aluneca ușor sub mătasea fustei ei. Și-a pliat jacheta peste poșeta de pe scaunul de lângă ea.

A intrat în spate și s-a întors câteva minute mai târziu cu o tavă. Punând marginea pe masă, a transferat pe masă două căni groase de cafea, o carafă termică și un mic ulcior de ceramică cu frișcă. Poate că era proprietarul barului, dar era evident că servise la multe mese. Lăsând tava goală deoparte, se lăsă pe scaunul din fața ei. "Vreau să-ți mulțumesc din nou pentru că m-ai ajutat în Maine."

"De fapt, nu am făcut nimic, iar intențiile mele au fost complet egoiste." O ajutase la fel de mult pe cât îl ajutase ea pe el. "Am vrut doar să-mi recuperez exponatele."

Umorul strălucea în ochii de culoarea Mediteranei însorite. "Ai putea spune pur și simplu: "Cu plăcere"."

Căldura i-a înroșit obrajii. "Cu plăcere."

"Ce te aduce aici?" Conor își sorbi cafeaua.

Ea a adăugat un strop de smântână în cană.

"Am acceptat o slujbă la Muzeul Livingston."

"Felicitări." Pe fața lui nu se citea niciun semn de surprindere. Ar fi știut?

"Mulțumesc." Să fii concediat încă mai ustura.

"N-ar fi trebuit să te concedieze." Capul lui s-a înclinat. Îi citea gândurile? "Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta."

"E complicat."

I-a dat drumul, dar strânsoarea gurii îi sugera că nu vrea să o facă. "Cum îți place noua ta slujbă?"

"E bună." Louisa și-a amestecat cafeaua. Data trecută el venise la ea pentru ajutor și o urmărise cu o hotărâre tenace până când ea se conformase. De data asta ea era cea care avea nevoie de ceva de la el.

"Unde stai?"

"Închiriez un apartament la Rittenhouse."

A fluierat. "Frumos."

"Este doar temporar. Nu știam ce vreau și este convenabil pentru muncă."

El s-a așezat pe spate și a studiat-o, iar ea și-a dorit brusc să nu-și fi scos jacheta. Mătasea subțire a bluzei ei nu era o barieră suficientă. Se simțea aproape goală sub privirea lui.

Louisa a urmărit vârtejul de smântână din cafeaua ei, dar îi simțea privirea pe pielea ei.

Conor și-a așezat cana pe masă, concentrarea lui intensă amenințând să îi întunece din nou creierul. "Deci, ce te aduce în barul meu în această după-amiază?"

Era un lucru bun că unul dintre ei funcționa cu toate sinapsele creierului.

"Caut o fată."

Conor a ridicat capul. "O fată?"

"Da, unul dintre stagiarii mei absolvenți de la muzeu nu a venit astăzi la serviciu. Dar asta nu e toată povestea." Louisa a explicat despre Riki, despre pumnalul dispărut și despre vizita poliției din ziua precedentă.

Conor s-a sprijinit de cabina sa. "Nu pot să cred. Cineva a furat un pumnal din muzeu și a comis o crimă cu el."

"Asta sugerează cu siguranță dovezile." Louisa își lăsă cana jos. Prin stomacul ei se agita deja suficient acid încât să dizolve metalul.

"Nu am mai fost aici?" Tonul lui nu era amuzant.

"Din păcate."

Conor a înclinat capul. "Situația este îngrozitoare, dar nimic din toate acestea nu explică de ce te afli astăzi aici."

Louisa s-a jucat cu perlele ei. "Prietenul lui Zoe a spus că a lăsat-o aici."

"Numele ei este Zoe?" Conor își trecu ambele mâini prin părul negru crescut în exces. "Am săltat un gură-cască aseară. Prietena lui a ales să nu meargă acasă cu el. Și numele ei era Zoe. Păr lung, negru. Pistrui. Subțire."

"Asta sună ca ea. La ce oră a plecat?"

"Am condus-o la stația de metrou puțin după miezul nopții."

"Tu ai condus-o?" Louisa a zâmbit, amintindu-și cum o protejase de mass-media.

"Era târziu și era un vagabond agățat la colț." Regretul a întunecat ochii lui Conor. "Ar fi trebuit să o conduc acasă. O caută poliția?"

"Când am plecat de la muzeu, directorul îi suna. Nu sunt sigură cum vor trata raportul. Dacă nu ar fi fost dispariția lui Riki, situația ar fi fost mai mult iritantă decât alarmantă. Cu toate acestea, nimeni nu a reușit să o localizeze toată dimineața, ceea ce cu siguranță nu este un comportament normal pentru Zoe. Poate că întârzie treizeci de minute, dar apare întotdeauna. S-a comportat ciudat noaptea trecută?"

"E greu de spus. Nu știu cum se comportă ea în mod normal", a răspuns el. "Ați încercat cu prietenii și familia ei?"

"Nu chiar. Directorul Cusack căuta un raport la care ea lucra pentru el. Nu am vrut ca ea să aibă probleme. Ea a fost deja scrisă pentru întârziere. Am încercat pe telefonul ei mobil, dar nu a răspuns. Când am sunat-o la apartament, a răspuns colega ei de cameră și mi-a spus că Zoe nu a venit acasă aseară. M-am gândit, bine, a dormit la prietenul ei. Colega ei de cameră mi-a dat numărul lui..."

Conor și-a coborât ceașca de cafea. "Spune-mi că nu l-ai sunat pe prietenul ei căutând-o."

"Am vrut să o scutesc de umilința de a fi concediată." Fața Louisei a ars de indignare. "Internship-urile sunt foarte competitive. Sunt alți studenți cărora le-ar plăcea postul ei. Crede-mă. A fost unul dintre cele mai jenante apeluri telefonice pe care le-am dat vreodată."

"Te cred." A ridicat o mână de apărare, dar buzele îi tremurau din nou.

Louisa a pufnit. De ce îi plăcea să o provoace? Și de ce reacționa ea la fiecare glumă a lui? Nu era atât de irascibilă cu nimeni altcineva. "Oricum, prietenul ei mi-a spus că au avut o ceartă și că a lăsat-o aici. Atunci mi-am făcut

griji." Ca să nu mai vorbească de șocul că Sullivan's era implicat. Coincidența pur și simplu nu părea posibilă.

Conor și-a frecat tâmplele cu arătătorul și degetul mare. "Era prea târziu pentru ca o femeie să ia metroul singură."

"S-ar putea să fi luat-o mult înaintea situației. Zoe ar putea fi bine." Era îngrijorarea Louisei mai mult motivată de vinovăție decât logică? Pumnalul furat era responsabilitatea ei.

Un bâzâit a răsunat din buzunarul său.

"Scuză-mă." A scos un telefon mobil și a citit mesajul. "Trebuie să fac un comision. Dacă vrei să vorbești în continuare, va trebui să mergi cu mine."

Și-a verificat ceasul. Luase prânzul târziu și trebuia să se întoarcă la serviciu până la ora trei. "Va dura mult?"

A scuturat din cap. "Zece minute. Haide. Aerul proaspăt îți va limpezi mintea."

Își dorea pe jumătate să fugă de Conor în plină viteză. Dar întrebările despre seara precedentă încă îi stăruiau în minte. "În regulă."

În timp ce îl urma din bar, se întreba dacă acordul ei se baza doar pe grija pentru stagiarul ei sau dacă se înclina în fața acelei părți din ea care *nu* voia să fugă.

Capitolul 6

O briză de după-amiază măturа Oregon Avenue în timp ce ele porneau pe trotuar printre umbrele care se alungeau. Louisa și-a încheiat jacheta și și-a strâns poșeta strâns sub braț.

"Pe aici." Mâna lui Conor i-a atins umărul când a arătat spre stânga. Deși era destul de cald, Louisa tremura până la degetele de la picioare.

"Unde mergem?" Degetele i s-au cramponat și a slăbit strânsoarea poșetei.

"Doar câteva străzi. Poți să mergi în pantofii ăia? Vrei să aștepți în bar?"

"Nu. Spune-mi despre prietenul lui Zoe. Ce a făcut aseară care a fost atât de groaznic?"

S-au oprit la colț. Alți pietoni s-au grupat în jurul lor în timp ce așteptau schimbarea semaforului.

"Nu accepta un refuz." Conor și-a înclinat corpul între ea și mulțime. "Deci, ești la muzeu de două luni. Un stagiar a fost răpit și ucis cu un cuțit furat, iar acum un al doilea stagiar a dispărut."

"Așa se pare."

"Câți oameni din muzeu știu ce s-a întâmplat în Maine?"

"Aparent, toată lumea. De ce?"

"Este o coincidență prea mare, mai ales acum că și eu fac parte din ea."

Semaforul s-a schimbat, traficul s-a oprit, iar mulțimea a traversat în masă intersecția.

"Au existat numeroase articole de ziar." Se gândi la declarația lui April. "Evident, personalul le-a distribuit în săptămânile dintre angajarea mea și mutarea mea aici."

"Deci legătura noastră este de notorietate publică, chiar dacă nu ne-am mai văzut de șase luni."

"Da." Ea a pășit pe trotuarul opus. "Aproape că te-am sunat", a spus ea înainte să se poată opri.

Un zâmbet leneș i-a atins gura. "Serios?"

Mâna Louisei era la jumătatea drumului spre perlele ei înainte să se oprească în fața pieptului. Conor s-a întins și i-a luat mâna în a lui. Își mai strânseseră mâinile înainte, dar asta era diferit. Se simțea posesivă, aproape intimă. Ea s-a încordat, instinctele ei îndemnând-o să rupă strânsoarea lui, nu pentru că contactul era neplăcut, ci pentru că îi plăcea. Privirile lor s-au întâlnit. A lui era nerușinată, ca și cum ar fi provocat-o să recunoască atracția dintre ei.

Ea a acceptat provocarea. Vechile obiceiuri trebuiau să fie abandonate. Oraș nou, viață nouă. Căldura i-a pătruns în degetele reci și a făcut-o să uite de agitația ei. Și de renunțare. "Deci . . . grupul cu care era Zoe. Care dintre ei a vrut să vină aici noaptea trecută?"

"Asta aș vrea să știu. Nu facem parte din scena cluburilor la modă, și suntem prea departe de University City pentru a avea prea mulți clienți." El a condus-o în jurul unei crăpături mari în trotuar. "Dar partenerul ei era un fan Flyers, și avem o mulțime de trafic postgame. Totuși, tot pare o coincidență prea mare."

"Coincidențele se întâmplă."

"Adevărat." El i-a strâns mâna. "Îmi pare rău că stagiarul tău lipsește, dar mă bucur să te văd."

Terminațiile nervoase i-au înțepat pielea la căldura sinceră din cuvintele lui. De ce avea el acest efect asupra ei? Nu era în firea ei să fiarbă sub atenția unui bărbat. Ieșise la întâlniri și avusese câteva relații de scurtă durată. Niciuna nu fusese serioasă. Dar niciunul dintre foștii ei iubiți nu fusese la fel de intens sau pretențios ca Conor.

S-a oprit în fața unei clădiri din cărămidă albă. Cuvintele CLINICA VETERINARĂ erau ștanțate pe geam. "Asta este."

Când el i-a dat drumul la mână pentru a deschide ușa, ea a pierdut contactul.

Când a fost ultima dată când un bărbat a ținut-o de mână?

Niciodată?

Bărbații cu care se întâlnea de obicei nu se pretau la gesturi romantice intime. Îi trimiteau trandafiri scumpi și îi cumpărau bijuterii, toate frumoase, dar impersonale. Niciunul dintre aceste cadouri nu o făcuse să se simtă crudă, nervoasă și fierbinte. Chiar și bluza ei de mătase se simțea zgâriată.

Un clopoțel montat pe ușă a zornăit când au intrat în clinică. Aerul mirosea a animale și a antiseptic. Tehnicianul îmbrăcat în scrub de la recepție i-a întâmpinat cu un zâmbet. Părul ei era împletit în codițe mici, care stăteau lipite de scalp, punând în evidență pomeții ascuțiți, exotici.

"Sunt aici pentru câinele meu." Conor i-a dat numele.

"Mă bucur că ești aici. Nu vrea să mănânce de la noi. Urăsc să văd un câine atât de dulce speriat." Tehnicianul a luat un dosar și i-a prezentat lui Conor o factură. "Știu că e mult, dar ați vrut să fie la zi cu vaccinurile. Partea bună e că rănile ei sunt superficiale."

"Nu-i nimic." A tresărit la suma totală și a plătit cu un card de credit.

Tehnicianul veterinar a adus câinele în sala de așteptare. Capul și coada animalului atârnau joase.

"Oh, nu. Biata de ea. E atât de slabă. Alea sunt urme de mușcături? S-a bătut?"

"Mai degrabă a fost pusă la bătaie." Conor a descris modul în care a găsit câinele cu o seară înainte. "Arată mai bine decât atunci când am lăsat-o azi dimineață."

La auzul vocii lui, urechile mutilate ale câinelui s-au ciulit. Privirea ei a căzut pe Conor. Coada butucănoasă s-a ridicat și s-a mișcat înainte și înapoi.

"Ce persoană oribilă ar face asta unui animal?" a întrebat Louisa.

"Polițiștii au luat măsuri drastice, dar luptele între câini sunt încă o problemă reală în acest oraș." Conor a luat lesa de la tehnician. "O zgardă și o lesă roz?"

Tehnicianul veterinar a râs. "Ne-am gândit că are nevoie de ceva feminin. Modul în care i-au măcelărit urechile le dă oamenilor o impresie greșită. Consideră că este un cadou pentru că nu ai aruncat-o la adăpost."

"Ar trebui să fac ceva special pentru ea?", a întrebat el.

"Nu." Tehnicianul i-a înmânat o foaie de hârtie. "A fost înfometată o vreme, așa că reintroduceți mâncarea încet. Dacă pofta de mâncare nu-i crește în aproximativ o săptămână după ce se acomodează, atunci aduceți-o înapoi. Vom dori, de asemenea, să o sterilizăm, dar aș dori să așteptăm câteva săptămâni și să o lăsăm mai întâi să se întărească."

"Mulțumesc." Conor a împăturit hârtia și a îndesat-o în buzunarul din spate al blugilor. A condus câinele afară. Pe trotuar, s-a ghemuit și i-a frecat capul.

"Pun pariu că te bucuri că ai ieșit de acolo."

Louisa s-a aplecat. "Pot s-o mângâi?"

"Nu ți-e frică de ea? Unii oameni ar putea să o găsească înfricoșătoare."

"Ar trebui să-mi fie? Arată patetic."

"E patetică." Conor a suspinat. "Las-o să-ți miroasă mâna mai întâi." Câinele a adulmecat mâna Louisei, apoi i-a lins degetele.

"Ea te place."

Louisa a mângâiat gâtul animalului, având grijă să nu atingă rănile care se vindecau. Cu excepția zonelor cu cicatrici, blana ei era moale ca mătasea, ca o catifea zdrobită. Mama ei fusese alergică la animale. După moartea ei, mătușa care o crescuse pe Louisa interzisese animalele în casă. "Nu am avut niciodată un câine."

"Ți-ar plăcea asta?"

"Nu aș ști ce să fac cu ea." Dar gândul era ciudat de atrăgător. Louisa a mai mângâiat câinele ușor înainte de a se îndrepta. Cât de greu era să ai grijă de un câine? "Iar eu lucrez toată ziua." Deși, în majoritatea zilelor, putea pleca ușor acasă la prânz și văzuse personalul Rittenhouse plimbând câinii altor rezidenți.

"Continuă să te gândești la asta. Deocamdată, hai să vedem dacă o putem face să mănânce." Conor s-a îndreptat înapoi spre bar. Câinele se lipise practic de picioarele lui.

"E foarte atașată de tine."

"Nu știu cum s-a întâmplat asta."

"Îmi imaginez că este pentru că ai fost bun cu ea." Louisa a intrat în pas alături de el, interesul ei pentru câine fiind o distragere binevenită de la reacția ei acută față de Conor. "Care este numele ei?"

"Nu știu. Nu prea m-am gândit la asta. Am o mărturisire de făcut. De fapt, am dus-o la adăpost în această dimineață, dar nu am putut să o las acolo. Era îngrozită, iar locul era deja plin de pitbulli." Conor a luat-o din nou de mână. "Vrei să îi pui un nume?"

De data aceasta, Louisa abia a ezitat înainte de a-și înfășura degetele în jurul palmei lui. "M-ai lăsa să-ți numesc câinele?"

El a ridicat un umăr. "Sigur. De ce nu?"

"Pare o mare responsabilitate."

"Lasă-mă să o pun în perspectivă. Am avut odată un câine pe nume Sneezes, pentru că părinții mei au lăsat-o pe Jaynie să-i dea un nume. Avea trei ani și era rândul ei să numească un animal de companie. Te asigur că lui Sneezes nu-i păsa cum îi spuneam atâta timp cât îi strecuram resturi de mâncare sub masă. Câinele era atât de gras, încât se bălăngănea".

Un râs zgomotos îi ieși Louisei din gât. Genul de râs pe care nu-l mai simțise de mult, mult timp. "În regulă. Voi încerca să mă descurc mai bine decât Sneezes."

"Ești atât de serioasă de cele mai multe ori. Îmi place să te aud râzând." Conor s-a oprit din mers. Privirea lui a căzut la gura ei. S-a aplecat mai aproape. Voia s-o sărute? Ea și-a lins buzele. Puțină căldură în ochii lui a dezarmat-o complet, iar ținându-i mâna i-a scurtcircuitat creierul. Ce ar fi făcut gustul gurii lui?

Oricât de mult ar fi vrut Louisa ca el să o sărute, nu a putut opri ușoara deplasare înapoi a greutății corpului ei.

El a observat. Suspiciunea i-a îngustat ochii când s-a îndreptat.

O, nu. Deja stricase totul.

"Îmi pare rău." A închis ochii pentru o secundă, a inspirat și a expirat. Deschizându-și din nou pleoapele, s-a forțat să stabilească contactul vizual, așteptându-se să vadă iritare pe fața lui, dar ochii lui aveau doar îngrijorare. Cum putea să-i explice că se temea de felul în care îi răspunsese? "Trebuie să iau lucrurile încet."

A zâmbit. Era oare ușurare în expresia lui?

"Nu îți face griji. Și eu mă mișc greu zilele astea." Întorcându-se, a continuat pe trotuar, în pas ușor și fără grabă.

Zilele astea? Ce însemna asta?

Au mers în liniște timp de câteva minute, traversând o intersecție și ocolind un bărbat în vârstă care cânta la vioară pe trotuar. O haină zdrențuită îi atârna până la genunchi. Sub o fedora, părul lung și gri îi cădea ca o perdea pe partea laterală a feței. Conor a aruncat un dolar în cutia deschisă a instrumentului de la picioarele muzicianului. Când au ajuns la bar, el i-a deschis ușa.

S-au întors la cabină. Conor i-a adus câinelui o chiftea de hamburger gătită din bucătărie. Ea a mâncat câteva înghițituri și apoi s-a ghemuit sub masă.

Conor și-a luat bolul și l-a pus deoparte. "Deci stagiara ta a fost aici noaptea trecută și nimeni nu a mai văzut-o de atunci. Și acum ce facem?"

"Acum iau un taxi și sper să nu întârzii să mă întorc la serviciu. Poate că este o neînțelegere. Poate că comportamentul prietenului lui Zoe a supărat-o și

ea s-a dus să vadă un vechi prieten. Știu că orașul ei natal nu e departe de aici. Dacă nu gândea limpede, ar fi putut face o greșeală cu programul ei." Dar un fior de îndoială persista în adâncul pântecelui Louisei.

"Care e numărul tău?" Conor și-a scos telefonul din buzunar.

Louisa i l-a dat, iar el a tastat numerele de pe tastatură. Poșeta ei a vibrat.

"Ți-am trimis un mesaj. Vrei să mă anunți ce se întâmplă cu stagiarul tău?"

"O voi face."

Lumina se revărsa în bar, strălucirea ei amintindu-i că era doar sfârșitul după-amiezii. Întunericul interiorului, cu podele de lemn zgâriate și piele roșie, sugera noaptea.

Două siluete au pășit pe ușa de la intrare, s-au oprit și au scanat camera cu hotărâre. Louisa se crispase. Detectivii Jackson și Ianelli. Mai mulți polițiști în uniformă i-au urmat înăuntru.

"Conor Sullivan?", a întrebat bărbatul mai în vârstă.

Conor s-a ridicat în picioare. "Ăsta sunt eu. Ce pot face pentru tine?"

"Eu sunt detectivul Jackson." Detectivul afro-american a făcut un gest către asociatul său. "Acesta este detectivul Ianelli. Am dori să vă punem câteva întrebări."

***

Nu foarte surprins să vadă poliția, Conor s-a întors spre Louisa. "Pa, Louisa."

"Dr. Hancock?" Sprâncenele lui Jackson s-au îndreptat spre tavan. "Ce faci aici?"

"Bună ziua." Louisa le strânse mâna detectivilor. "Îl întrebam pe Conor despre Zoe. Mă bucur că o căutați."

"Facem doar câteva investigații." Detectivul a suspinat. "Probabil că voi avea întrebări suplimentare pentru dumneavoastră, doctore."

"Deja am întârziat să mă întorc la muncă", a spus Louisa. "Voi fi la muzeu toată ziua, iar tu ai numărul meu de mobil." A pivotat și a ieșit din bar.

Conor a făcut semn cu mâna spre partea din spate a barului. "Vă rog să mergem în biroul meu, domnilor detectivi."

"Totul e în regulă, Conor?" Din spatele barului, Pat a aruncat o privire curioasă spre polițiști.

"E în regulă, Pat." Conor i-a condus pe un hol scurt. În față era bucătăria; pe stânga, toaletele. A virat la dreapta într-un birou mic și și-a luat locul în spatele biroului de stejar zgâriat care aparținuse tatălui său. Scaunul vechi de lemn scârțâia. Scaunul era tare și inconfortabil, dar nici Conor, nici Pat nu l-ar fi înlocuit vreodată. Tata plecase de optsprezece ani, dar dacă Conor închidea ochii, încă mai putea simți mirosul slab de tutun de pipă de cireș. Detectivii l-au urmat înăuntru. Jackson a luat scaunul de plastic de lângă birou. Ianelli s-a sprijinit de perete și și-a încrucișat brațele peste burtă.

"Căutăm o femeie tânără." Jackson a scos o fotografie din buzunarul de la piept al jachetei sale și i-a înmânat-o lui Conor. Era un instantaneu cu Zoe. "Ai văzut-o?"

"Da. Numele ei este Zoe. A fost în bar noaptea trecută. Prietenul ei s-a îmbătat și a început să o împingă. A trebuit să o salvez."

"Ce a făcut Zoe?"

"Nu a putut da de colega ei de cameră să o ducă, așa că am condus-o până la stația de metrou." Conor a făcut o pauză, încă învinuindu-se pentru că nu a dus-o până acasă. "Era târziu. Nu am vrut ca ea să meargă singură."

Jackson a luat notițe. "La ce stație ai lăsat-o?"

"Pattison Ave."

"Nu a indicat că se duce în altă parte?"

Conor s-a gândit, apoi a clătinat din cap. "Nu prea cred. A spus că se duce acasă."

"Presupun că aveți camere de supraveghere în bar?"

"Avem."

"Am putea avea o copie a înregistrării de aseară?"

"Desigur", a spus Conor. "Pot să ți-o aduc într-o oră."

"Voi trimite pe cineva să o ridice." Jackson s-a ridicat. "Mulțumesc pentru ajutor."

Polițiștii au plecat, iar Conor s-a întors la bar.

Pat a scos capacele de la două sticle de Heineken și le-a servit câtorva tipi de pe partea cealaltă a barului. Întorcându-se spre Conor, își șterse mâinile pe șorțul negru. "Vrei să-mi spui despre ce a fost vorba?"

"Este o poveste lungă." Conor l-a pus la curent.

Pat s-a încruntat. "Asta nu sună bine."

"Nu. Nu sună." Interogatoriul cu poliția fusese rapid și nedureros, dar Conor avea un sentiment sâcâitor în stomac că se vor întoarce.

"Totuși, curatorul tău este sexy. Deci ziua nu a fost o pierdere totală."

"Ea nu este curatorul *meu*."

Pat a ridicat din umeri. Sub îngrijorare, o scânteie de umor îi strălucea în ochi. "Dacă așa spui tu."

Ignorându-și fratele, Conor s-a întors la birou pentru a copia imaginile de supraveghere din noaptea precedentă. În ciuda protestului său, vederea Louisei îl înviorase. Dar dispariția simultană a replicii cuțitului și a celor două tinere îi stricase plăcerea. Erau prea multe conexiuni întortocheate între evenimentele cu Louisa, stagiara ei și muzeu pentru confortul lui Conor. Ceva se pregătea.

Capitolul 7

Deși nimeni nu observase că prânzul ei se prelungise puțin, Louisa a rămas încă o jumătate de oră pentru a recupera timpul pierdut. Mergând spre casă pe Eighteenth Street, a virat la dreapta pe Walnut în Rittenhouse Square. Telefonul i-a bâzâit și l-a scos din geantă. Tatăl ei? Deși vorbeau o dată pe săptămână, ea iniția întotdeauna apelurile. Nici nu-și mai amintea când *a sunat-o* ultima dată. Ceva trebuie să fie în neregulă.

A răspuns, traversând strada și intrând în parc. "Tati?"

"Louisa." Tatăl ei părea nervos - și mai important - treaz. De la moartea mamei ei, dacă Wade Hancock nu lucra, își amorțea durerea cu scotch.

Scenariile unui atac de cord și ale unui accident îi treceau prin minte.

"Este ceva în neregulă?"

"Nu." A ezitat. "Am vrut doar să vorbesc cu tine și să-ți spun că voi veni în Statele Unite de sărbători. Mă gândesc să rămân pentru o vreme."

"Te întorci în Maine?"

"De ce m-aș duce eu în Maine când tu ești în Philadelphia?" a întrebat el. "Oricum, am sunat să văd dacă ar trebui să aranjez cazarea la hotel" - a făcut o pauză, cu nervii strângându-i-se în respirație - "sau dacă ai avea loc pentru mine acolo."

Șocul a redus-o la tăcere pentru un minut. "Ești încă acolo?"

"Da. Sunt aici. S-a întâmplat ceva, tati?" *Oh, Doamne*. Trebuie să fie bolnav. Sau pe moarte. Ficatul lui cedase în cele din urmă sub asaltul alcoolului?

"Aș prefera să vorbim personal", a spus el. "Nu am fost la noul tău apartament. Nu știam cât de mare este."

"Bineînțeles că poți sta cu mine. Am o mulțime de camere." A ales apartamentul cel mai mare disponibil datorită priveliștilor deosebite. În acest fel, în cazul în care noul ei plan de a fi mai socială nu funcționa și ea stătea acasă singură, cel puțin ar avea ceva la ce să se uite. Slavă Domnului.

"Minunat. Îți voi trimite itinerariul prin e-mail." Vocea lui era marcată de ușurare și de altceva pe care ea nu-l putea identifica pe cele patru mii de mile și pe intervalul la fel de mare de durere care îi despărțea. "Te iubesc."

"Și eu te iubesc." A încheiat convorbirea.

Brațul unui străin a lovit-o, iar Louisa și-a dat seama că se oprise în centrul aleii. În jurul ei, parcul fremăta de activitate. Copacii și arbuștii străluceau de verde, soarele care apunea prinzând aurul sporadic al frunzelor care abia începeau să se întoarcă. Își vedea rar tatăl, dar faptul că știa că era acolo îi dădea o legătură cu cineva, oricât de subțire. În ciuda fluxului constant de pietoni, nu se simțise niciodată mai singură.

Se îndreptă spre o bancă din apropiere și se lăsă pe scaun. Dintr-o dată, nu mai avea nicio dorință să se întoarcă în apartamentul ei imens și gol și să se uite pe geam la agitația vieții din care nu se simțea niciodată parte. Telefonul ei a vibrat în degetele ei încleștate. Aproape speriată să vadă numărul tatălui ei și să audă veștile proaste pe care le știa, a citit ID-ul apelantului.

Conor.

"Vino să mă vezi", a spus el. "O să-ți spun ce voiau polițiștii."

"Ai putea să-mi spui acum", s-a oferit ea.

"Îți voi spune personal."

"În regulă", a spus ea fără ezitare. În ciuda rezervelor cu privire la reînnoirea implicării lor, era curioasă cu privire la vizita polițiștilor la bar. Nu avusese vești de la detectivi. Să fi aflat Conor ceva despre cazul lui Zoe? Dar nu se putea păcăli singură. Grija pentru Zoe nu a fost singurul motiv pentru care a pus capăt apelului, a mers în garaj și și-a recuperat mașina.

Sunetul vocii lui îi alina singurătatea.

Sullivan's era aglomerat la happy hour. Louisa își croia drum printre mese și grupuri de clienți. Râsete și conversații bâzâiau în jurul ei. Pat și Conor lucrau la bar. Pat i-a zâmbit și i-a dat un ghiont în braț fratelui său. Ochii lui Conor s-au luminat când a văzut-o mergând spre el. A așezat un pahar cu lichid limpede pe un șervețel de cocktail, a aruncat o felie de lămâie verde și l-a strecurat peste bar unui client. I-a făcut semn să se îndrepte spre un scaun din spatele barului. Un bărbat bărbos de vreo treizeci de ani de pe scaunul alăturat a privit-o de sus în jos. Conor și-a îngustat ochii la bărbat până când acesta a
ridicat din umeri și s-a întors la amicul său.

Conor s-a aplecat peste bar. "Bună, cu ce te pot servi?"

"Club soda." S-a așezat pe scaun, fusta ei strâmtă făcând efortul mai mult un salt nedemn decât alunecarea lină pe care și-o propusese.

"Ești sigură? Avem o listă decentă de vinuri și câteva beri artizanale foarte bune."

"Club soda este bine."

A întins mâna după un pahar. "Totul e în regulă? Adică, în afară de prietena ta dispărută."

Ea a dat din cap, nevrând și neputând să își exprime durerea în legătură cu apelul tatălui ei.

Punându-i sifonul pe un șervețel în fața ei, el i-a scanat fața. "Cina?"

"Nu, mulțumesc."

El s-a încruntat. Atenția i-a fost îndreptată spre un alt client. "O să mă întorc. Mulțimea se va micșora într-o oră sau cam așa ceva. Atunci vom avea ceva timp să vorbim. Ești sigură că nu îți pot aduce ceva de mâncare cât aștepți?"

"Sunt bine." L-a privit și și-a sorbit sifonul. Îi invidia ușurința cu oamenii, felul confortabil în care conversa în timp ce lucra. Oamenii reacționau la el. Femeile flirtau. Bărbații glumeau.

O tânără chelneriță mică, dar voluptoasă, i-a așezat Louisei o farfurie în față.

"Îmi pare rău. Nu am comandat nimic", protestă ea.

Chelnerița a ridicat din umeri. "Conor a spus să vă aduc un club sandwich."

Ea s-a întors pentru a-i prinde privirea, dar el a ignorat-o, aparent intenționat.

Nu-și dorise mâncare, dar mirosul de cartofi prăjiți și șuncă îi atrăgea nările. A mâncat un cartof prăjit, apoi altul, apoi a mușcat din sandviș. Gura îi era plină când Conor s-a apropiat de ea și i-a umplut paharul. *Se sincronizase bine.* S-a uitat la farfurie, i-a aruncat un zâmbet de atoateștiutor și a plecat.

Pe la șapte și jumătate, mulțimea de muncitori se subțiase. Barul era încă aglomerat, dar drumurile chelnerițelor înainte și înapoi la bucătărie încetiniseră. Fanii sportului se strângeau în jurul meciului de hochei care rula pe televizoarele suspendate.

Conor și-a sprijinit un cot pe bar și și-a sprijinit bărbia într-o palmă.

"Deci, cum a fost ziua ta?"

Sforăitul nedelicat care i-a ieșit de pe buze a șocat-o. Și-a acoperit gura cu o încheietură. "Lungă. A ta?"

I-a oferit un mic zâmbet ironic. "La fel și a mea."

Era tentată să-i spună despre telefonul tatălui ei. Cum ar fi să aibă cui să se confeseze la sfârșitul zilei? Dar nu putea să scoată cuvintele. Recunoaște. Să-și împărtășească emoțiile era un nou efort. Va trebui să înceapă încet.

"Cum a mers cu poliția?"

El a ridicat un umăr. "OK, cred. Nu au stat mult aici. Au cerut o copie a casetelor de supraveghere și au plecat."

"Este bine?"

"Habar n-am." Dar suspiciunea persista în ochii lui. "Nu ai auzit nimic de la ei?"

"Nu. Nu am auzit nimic despre Zoe." Ea și-a mestecat buza. "Doamne, sper că e bine."

Conor s-a întins peste bar și și-a așezat mâna peste a ei. "Știu."

O umbră a căzut peste Louisa. Conor s-a îndreptat. Ea se răsuci pe scăunel. Detectivii Jackson și Ianelli erau în spatele ei.

Jackson îi prezentă lui Conor un teanc de hârtii împăturite. "Conor Sullivan, avem un mandat de percheziție pentru bar, apartamentul tău și mașina ta. De asemenea, te ducem la secția de poliție pentru interogatoriu."

***

Nu puteau crede că el . . .

Dar Conor a putut vedea în ochii lui Jackson că au făcut-o. Conor era un suspect. Ei credeau că i-a făcut ceva lui Zoe.

S-a concentrat asupra detectivului senior, întâlnindu-i ochii căprui și perspicace cu o privire directă.

Polițistul le-a făcut semn polițiștilor din spatele lui. "Începeți." Mai mulți polițiști au năvălit în bar. Jackson s-a întors spre Conor. "Vom avea nevoie de cheile de la apartamentul și mașina ta."

Conor a răsfoit mandatul de percheziție. Acolo era o descriere de bază a lui Zoe. *Amprente digitale, sânge, fibre, ADN, arme, alte urme de probe, arme,* lista continua. A răsfoit textele legale. Pe scurt, polițiștii o căutau pe Zoe sau dovezi care ar putea conduce la un posibil suspect în răpirea ei. Nevăzând nicio opțiune, a predat cheile.

"Înainte să intrați în apartament, aș vrea să-mi scot câinele", a spus Conor. "Nu o am de mult timp. Nu sunt sigur dacă va mușca dacă se simte amenințată." El se îndoia de asta, dar nu voia să o sperie.

Polițistul a dat din cap.

Conor s-a întors spre Louisa. "Vrei să o ții tu? Pat nu o poate duce la el acasă."

"Desigur", a spus ea.

"Dr. Hancock." Privirea lui Jackson trecu cu suspiciune între Conor și Louisa.

Pat s-a grăbit. "Ce se întâmplă?"

"Nu sunt sigur, dar cred că ar fi mai bine să închidem." Conor s-a îndreptat spre ușa din spate, cu Jackson chiar pe urmele lui. La etaj, polițistul l-a văzut deschizând ușa, luând lesa și prinzând-o de zgarda câinelui. A condus-o la parter și i-a înmânat lesa Louisei. "Mulțumesc."

Câinele s-a ghemuit înspre coapsele Louisei.

Jackson a scos din buzunar un set de cătușe. "Acum mergem la secția de poliție."

Conor și-a înghițit șocul și și-a găsit vocea. "Vrei să-mi găsești un avocat, Pat?"

Cu fața albă, Pat și-a scos telefonul. "O sun pe Jaynie. Poate Reed ne poate ajuta."

Logodnicul lui Jayne era un fost polițist.

Polițistul l-a împins pe Conor prin ușă de cot și l-a plimbat prin bar.

Polițistul l-a scos pe trotuar. O mașină de patrulare era parcată în dublu rând lângă o mașină fără însemne la bordură. Alte trei vehicule erau aliniate în spatele lor. Jackson l-a îndrumat spre mașina alb-negru. Două uniforme așteptau lângă vehicul. Polițistul a aplecat capul în jos, iar Conor s-a lăsat pe scaun cu o mișcare laterală ciudată.

S-a uitat pe fereastră. Pat stătea în pragul ușii, cu telefonul mobil lipit de ureche, cu buzele strânse într-o linie fără sânge. Louisa, și toți ceilalți care fuseseră în bar, se strângeau în spatele lui. Umilința gemea cu disconfortul lui Conor.

Mașina mirosea a unsoare rece și stătută de fast-food. O cușcă de sârmă separa locurile din față de cele din spate. Conor era cuprins de un sentiment suprarealist de claustrofobie.

Ce ar fi putut descoperi poliția?

Capitolul 8

Paralizată, Louisa s-a uitat pe ușile de sticlă.

Poliția l-a luat pe Conor? Asta era imposibil. Nu-i venea să creadă că i-ar fi făcut rău lui Zoe, nu după tot ce făcuse în Maine pentru a opri un criminal, nu după ce salvase câinele și intervenise pentru a o apăra pe Zoe cu o seară înainte. Fusese martoră la devotamentul lui pentru familia lui.

De asemenea, Conor era un om inteligent. Poliția a găsit ceva în timpul cercetărilor. Dacă *ar fi* comis o infracțiune, nu ar fi lăsat dovezi în apartamentul său.

"Ce s-a întâmplat?" Pat stătea în fața ei, cu maxilarul întredeschis și fața șocant de palidă.

Alarmată, ea s-a dus lângă el. Câinele a rămas aproape. "Nu vă faceți griji. O să rezolvăm asta."

"Îl cunosc pe fratele meu. Ultimul lucru pe pământ pe care l-ar face Conor ar fi să rănească o fată tânără." Pat și-a frecat buzz cut-ul roșu cu o palmă uriașă, tremurând, cu ochii confuzi. "Asta nu se poate întâmpla."

"Poate ar trebui să stai jos."

Pat nu s-a mișcat. Nu era sigură că a auzit-o. Fața lui era desenată ca și cum ar fi îmbătrânit cu zece ani în ultimele zece minute. Louisa i-a luat bicepșii groși în mâini, l-a condus la o masă și l-a așezat pe un scaun. "Stai jos."

Picioarele i s-au îndoit obedient. Scaunul a scârțâit.

"Dr. Hancock?" Detectivul Jackson a chemat-o din ușa deschisă. Triumful din ochii lui a trimis un val de furie prin ea. Zoe dispăruse, iar poliția urmărea persoana greșită.

Louisa și-a ridicat bărbia și și-a întărit coloana vertebrală. "Vin într-o clipă, dle detectiv."

Ochii lui s-au îngustat. Ea s-a întors spre Pat. "Ai un avocat?"

El s-a încruntat la ea. "Nu am mai avut nevoie de un astfel de avocat de zece ani, nu de când Danny era tânăr. Soțul surorii mele ar putea fi de ajutor, dar nu răspunde la telefon."

"Vom face o colectă pentru un avans", a spus o voce bărbătească.

Louisa a tresărit. Fusese atât de concentrată asupra situației încât nu observase câțiva clienți din bar care se adunau în jurul lor. Vocile murmurau, iar capetele dădeau din cap în semn de aprobare.

Și-a îndreptat din nou atenția către Pat. "Știu pe cineva care ar putea fi de ajutor."

"Mulțumesc."

Mica mulțime a umplut spațiul, înconjurându-l pe Pat cu sprijin și accentuându-i singurătatea, în timp ce Jackson aștepta în ușă, cu brațele încrucișate pe piept și privirea nerăbdătoare.

"Care este cel mai bun număr la care să dau de tine?", l-a întrebat ea pe Pat.

"L-am luat". Un alt client a scris pe un șervețel de cocktail. "Aici e numărul de mobil al lui Pat."

Acești oameni nu erau doar clienții familiei Sullivans. Erau prieteni și vecini. Cum era să ai un grup de oameni care îți stăteau alături? Intimitatea îi scotea în evidență statutul de outsider, dar ar fi trebuit să fie obișnuită să fie singură.

"O să te sun când știu ceva." Înfășurându-și lesa la încheietura mâinii, s-a întors la scaunul de bar pentru a-și lua geaca și poșeta.

La ieșire, Louisa s-a oprit pentru a respira adânc înainte de a ieși pe trotuar. Ziua blândă devenise rece și umedă.

Detectivul Jackson aștepta la bordură, cu piciorul bătând pe ciment. Louisa traversa trotuarul.

"Vreau să vii și tu la secție." A făcut un gest către un sedan zgâriat, cu un proiector atașat la oglinda laterală.

"Aș prefera să conduc propria mea mașină. Am parcat la capătul străzii."

"Parcarea este o pacoste. E mai ușor dacă veniți cu noi. După aceea vă aducem înapoi aici." A deschis ușa din spate.

Nu putea da telefoane avocaților apărării din spatele mașinii de poliție. Louisa și-a adunat curajul. "Atunci ne întâlnim la secția de poliție. Trebuie să las câinele la apartamentul meu. Nu ar trebui să dureze mai mult de treizeci de minute."

El s-a gândit un minut. Apoi și-a lăsat brațele la o parte. "Da, doamnă." El nu era mulțumit, dar ea nu putea face nimic în privința asta. Avea nevoie de intimitate.

L-a pus pe valetul de la Rittenhouse să-i țină mașina în timp ce ea lăsa câinele la apartamentul ei. Înapoi în mașină, a răsfoit contactele telefonului pentru a găsi numărul singurului avocat pe care îl cunoștea în Philadelphia. Ar putea ajuta Damian? El lucra în special cu minori, așa se cunoscuseră. La scurt timp după ce Louisa se mutase în oraș, Damian se prezentase și îi ceruse o donație pentru finanțarea unui adăpost pentru adolescenți. Sinceritatea lui a impresionat-o, iar ea a fost de acord nu numai să scrie un cec, ci și să își ofere timpul, dând meditații la adăpost. El a răspuns la telefonul mobil, iar ea a fost ușurată când el a fost de acord să meargă imediat la secție. Dacă cazul se dovedea a fi mai mult decât se putea descurca, îi va da o recomandare.

O jumătate de oră mai târziu, Louisa aștepta într-o cameră mică, fără ferestre, la secția de poliție. Îngrijorată, dar prefăcându-și calmul, și-a încrucișat mâinile în poală și și-a lăsat mintea să o ia razna. Întrebările îi dominau gândurile: Unde era Conor? De ce era detectivul atât de convins că era vinovat încât i-au percheziționat apartamentul și l-au adus aici? Ce găsiseră?

Ușa s-a deschis, iar detectivii Jackson și Ianelli au intrat.

Jackson s-a așezat vizavi de ea. "Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, dr. Hancock." Nu părea să-i pară rău.

Ianelli a luat loc lângă partenerul său.

"De unde îl cunoști pe Conor Sullivan?" a întrebat Jackson.

"Ne-am mai întâlnit o singură dată, primăvara trecută, în Maine. Am fost consultant într-un caz în care era implicat fratele dlui Sullivan."

Sprâncenele lui Jackson s-au ridicat. "Deci relația ta cu el este în întregime profesională?"

"În cea mai mare parte, da."

"Și nu l-ai mai văzut de atunci?" Cu stiloul în mână, Jackson și-a înclinat capul. "Pentru că voi doi păreați teribil de prietenoși în seara asta în barul lui."

"Până astăzi, nu l-am mai văzut din primăvara trecută."

A notat. "Totuși, v-ați mutat din Maine în Philadelphia, orașul natal al lui Conor."

"Coincidență. Postul de la Muzeul Livingston a fost singurul pe care l-am putut găsi după ce am fost concediată de la muzeul din Maine."

Ochii lui Jackson se aprinseră, punând-o în gardă. "Avem dovezi că Conor a vizitat muzeul acum trei săptămâni. A apărut pe imaginile de pe mai multe camere de supraveghere."

"Nu știam că e acolo." Venise să o caute? Gândul era un mic punct luminos în camera mohorâtă.

"Nu v-a sunat sau nu a păstrat legătura în vreun fel? Nici un e-mail sau mesaj?"

Louisa a scuturat din cap. "Nu. Nu am avut niciun contact până astăzi."

"Ai terminat facultatea devreme, nu-i așa, la fel ca Zoe?" a intervenit Ianelli. "Zoe este și ea destul de inteligentă, nu-i așa? De aceea este într-un program de doctorat la douăzeci și unu de ani."

"Corect", a răspuns Louisa.

"Ai scris-o pentru întârziere." Jackson a scrutat-o prin acoperirea genelor. "Nu ești mulțumită de prestația ei ca stagiară?"

"Nu am avut de ales. A lipsit de la o ședință a personalului. Directorul nu a fost mulțumit." Louisa a făcut o pauză. "Zoe trebuie să lucreze la abilitățile ei de gestionare a timpului. În afară de asta, este o stagiară excelentă. Este ambițioasă, inteligentă și încrezătoare în munca ei. Sunt sigură că va avea mult succes." Louisa a rămas fără suflare. Zoe s-ar putea să nu aibă un viitor. Louisa și-a șters o lacrimă scăpată de sub ochi.

"Mai e ceva ce ne puteți spune despre Zoe? Prieteni sau rude pe care le putem verifica, vreun loc anume unde îi plăcea să stea?" a întrebat Ianelli.

"Din câte știu eu, ea își petrece majoritatea timpului la cursuri, la muzeu și la bibliotecă. Programul de cursuri al lui Zoe a fost luat în considerare atunci când i s-au stabilit orele de stagiu. Acesta nu îi permite o abundență de timp liber." Louisa și-a imaginat ceașca de cafea pe care Zoe o avea de obicei în mână la prima oră a dimineții și geanta pe care o căra uneori după prânz. "În drum spre muzeu, se oprea adesea la Joe's Coffee Shop și frecventa Fresh Deli la prânz. Ambele se află la mai puțin de un bloc."

Ianelli s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat brațele peste burta rotundă. "Cât de multe știi despre viața ei socială?"

"Relația noastră a fost în primul rând profesională, iar eu sunt curator aici de doar două luni. Știu că părinții ei locuiesc la aproximativ o oră distanță și că este puțin timidă."

"Cum rămâne cu băieții?"

"Băiatul cu care s-a întâlnit noaptea trecută este primul pe care l-a menționat. Ea a spus că era nou, așa că presupun că nu au fost împreună mult timp."

Jackson a ridicat o pagină și a citit hârtia subiacentă. "Să vorbim despre ultima ta slujbă. Ai fost concediată după ce mai multe artefacte au fost furate și folosite într-un ritual de crimă elaborat?"

"Da." Louisa s-a întărit.

"Și la scurt timp după ce ți-ai început noua slujbă aici în Philadelphia, o stagiară și pumnalul care a ucis-o au dispărut."

Louisa a inspirat. O tristețe proaspătă i se adună în piept. "Deci ești sigur că victima este Riki? Ieri nu erai."

Iritarea a pâlpâit în ochii lui Jackson pentru o nanosecundă, înainte de a o alunga. Nu avusese de gând să dea de înțeles asta. "ADN-ul va avea nevoie de săptămâni pentru a se întoarce, dar am fost în măsură să confirmăm identitatea ei prin intermediul înregistrărilor medicale."

Louisa a înghițit greața din gât. A blocat imaginile zâmbetului lui Riki și fotografiile cu rănile ei, dar câteva frânturi de imagini se scurgeau prin ele.

Oh, Doamne, Zoe ar putea avea aceeași soartă.

Roșul i-a întunecat vederea Louisei. Ea și-a închis gura și a respirat pe nas.

Jackson s-a aplecat în față și și-a încrețit degetele. "Conor Sullivan a fost ultima persoană care a văzut-o pe Zoe în viață. Ești sigură că nu l-ai mai văzut din primăvara trecută?"

"Destul!" Avea nevoie să iasă din această cameră lipsită de aer și se părea că poliția avea de gând să repete același material, așa că... "Nu mai răspund la întrebări."

Maxilarul lui Jackson se mișca înainte și înapoi, ca și cum ar fi măcinat grâul până la făină cu molarii săi. "Dacă aflăm că ai mințit în legătură cu relația ta cu Conor Sullivan sau că ai ascuns informații…" Mâna partenerului său de pe antebrațul lui l-a întrerupt pe Jackson.

"Eu plec acum." Louisa s-a ridicat, rugându-se ca picioarele ei să-i țină corpul în picioare. Imagini cu trupul distrus al lui Riki îi treceau prin fața ochilor într-un derulaj nesfârșit. "Dacă mai aveți întrebări, voi avea nevoie de timp pentru a-mi anunța avocatul."

Dacă poliția ar fi fost interesată să o găsească pe Zoe, Louisa ar fi fost prima persoană pe listă care i-ar fi ajutat. Dar Jackson a insinuat de fapt că *ea* era implicată sau știa despre dispariția stagiarului ei și despre moartea lui Riki.

"Încă un lucru." Ianelli se încruntă la partenerul său. "Pentru o crimă ritualică, ar exista vreun fel de aranjament complicat?"

"Nu știu." Louisa s-a agățat de marginea mesei. Putea Zoe să fie încă în viață? Fusese torturată? Pusă pe foc? "Probabil. Cei din Maine au făcut-o. Ar trebui să verifici cu detectivul poliției de stat de acolo."

"Am făcut-o deja", a spus Ianelli. Privirea lui întunecată era fixată pe chipul ei și părea să-i recunoască suferința. S-a ridicat și i-a oferit mâna Louisei. "Cred că avem tot ce ne trebuie pentru moment. Mulțumesc pentru timpul acordat. Ai nevoie de niște apă?"

Scuturând din cap, Louisa i-a acceptat strângerea de mână. Palma lui caldă aproape că i-a ars mâna înghețată. Își îndreptă comentariul de despărțire către Jackson. "Sper că nu ești atât de concentrat pe Conor încât să nu o mai cauți pe Zoe."

"Fiecare polițist de serviciu o caută. Dacă criminalul are un tipar, atunci ea ar putea fi încă în viață. Riki nu a fost ucisă imediat. Mai întâi a fost legată și torturată timp de câteva zile."

Louisei i se învârtea capul. Se lupta cu amețeala. Sub jachetă, o linie rece de transpirație îi picura între omoplați și îi uda bluza.

Ianelli îi aruncă lui Jackson o privire tulburată. Ianelli ar fi putut dori să urmărească orice pistă, dar dinamica parteneriatului era ușor de identificat. Jackson era șeful și părea să își concentreze eforturile asupra lui Conor.

A ieșit din cameră pe picioare șubrede, tocurile ei înalte părând mai înguste. Câteva minute mai târziu, s-a trezit în picioare lângă mașina ei, fără să-și amintească să fi mers până la ea. A deschis portiera și s-a așezat la volan. Vehiculul mirosea încă slab a câine. Deși răcoros, interiorul era sufocant. A coborât geamurile și și-a sprijinit capul pe spătarul scaunului.

Detectivii poliției au crezut că ea ar putea colabora cu Conor, ca și cum oricare dintre ei ar putea face ceea ce i se făcuse lui Riki. Acele imagini vor rămâne pentru totdeauna întipărite în creierul Louisei. Le va vedea până în ziua în care va muri. Gândul că poliția o suspecta de colaborare sau de mușamalizare a unei asemenea fapte era cu adevărat dezgustător.

Louisa știa că este nevinovată și nu-i venea să creadă că Conor ar fi făcut ceva atât de oribil precum îi descriseseră. Cum ar putea poliția să o găsească pe Zoe dacă nu ar căuta și alți suspecți?

***

Un polițist în uniformă l-a condus pe Conor într-o sală mică de interviuri de la secția de poliție și l-a încuiat înăuntru. A umblat pe linoleum câteva minute, apoi s-a așezat pe un scaun metalic. Și-a sprijinit coatele pe masa din oțel inoxidabil și și-a lăsat capul să cadă în mâini.

Își simțea tot corpul de parcă cineva l-ar fi bătut cu un băț. Își petrecuse ultima oră cocoțat pe marginea unui pat metalic, holbându-se la pereții mucegăiți

ai unei celule de detenție. Cum nu existau camere libere pentru interviuri, fusese înghesuit pentru scurt timp cu doi beți, câțiva membri ai unor bande și un nenorocit complet nebun care stătea în mijlocul podelei și se lovea cu fruntea de beton. Singura toaletă era înfundată. Petele evidente acopereau podeaua. Mirosurile de vomă, de deșeuri umane și de corpuri transpirate erau permanent infuzate în nările lui.

Când ajungea acasă, avea de gând să se despăducheze. Cu înălbitor. Hainele lui urmau să ajungă direct în tomberon. Refuza să se gândească să-și petreacă următorii douăzeci de ani din viață într-un mormânt de blocuri de ciment și oțel. Asta nu se putea întâmpla.

Mica sală de interviuri nu avea ferestre și nici ceas, dar era o mare îmbunătățire. Conor și-a deplasat greutatea, apoi s-a așezat și și-a ridicat umerii. Decizia lui de a aștepta un avocat încetinise întregul proces. Nu spuseseră nimic, dar acel anunț îi solidificase probabil vinovăția în ochii polițiștilor, dar el putea vedea practic șinele de cale ferată care îi traversau corpul. Nu avea cum să vorbească cu Jackson sau cu oricine altcineva fără un avocat în cameră. Fratele său mai mic avusese destule probleme în tinerețe. Conor învățase noțiunile de bază ale sistemului juridic ținându-l pe Danny
departe de detenția juvenilă.

Ușa s-a deschis și a intrat un bărbat subțire, blond. Butonii de aur clipeau în lumina puternică a plafonului, în timp ce întindea o mână. "Damian Grant. Sunt avocatul tău."

Conor a scuturat-o. Totul la tânărul avocat, de la tunsoarea lui scurtă și tăioasă până la pantalonii subțiri de costum, părea scump. Unde îl găsise Pat pe tipul ăsta? "Mulțumesc că ai venit."

"E treaba mea. Chiar acum, vreau să-mi spui totul. Nu omite nimic."

"Nu am făcut nimic." Panica a tăiat senzația amorțită din stomacul lui Conor în timp ce acesta relata evenimentele din noaptea în care Zoe a dispărut. "Poliția va investiga. Îl vor găsi pe cel responsabil, nu?"

"Te-ai uitat prea mult la televizor." Damian a alunecat pe scaunul din fața lui Conor, și-a împletit degetele și s-a sprijinit de antebrațele lui. Gelul de pe părul său ondulat strălucea în lumină. "Există mai multe circumstanțe atenuante

în această anchetă. În primul rând, poliției i-ar plăcea să o găsească pe această fată în viață. Fiecare minut în care ea este încă dispărută scade șansele ca acest lucru să se întâmple. Ei au deja o fată moartă. Nu mai vor încă una. În al doilea rând, dacă tu ești aici, atunci ei cred că tu ești responsabil."

Conor a deschis gura să protesteze, dar Damian i-a tăiat-o cu o palmă ridicată. "Știu. Ești nevinovat. Lasă-mă să termin. Ca întotdeauna, intră în joc și chestiuni politice. Jackson vrea să închidă acest caz cât mai repede posibil. Șeful lui îi suflă în ceafă. Căpitanul vrea să fie primar, iar un șir de studente ucise nu este pe drumul spre funcție. În cele din urmă, membrii consiliului de administrație al universității vor exercita propriile presiuni. Părinții nu vor să își trimită fetițele la o facultate unde nu vor fi în siguranță. Fata asta e frumoasă și tânără. Vor scoate în fața presei pozele ei de bebeluș. Fotografiile din școala primară ale lui Zoe Finch în codițe vor fi peste tot la știri și pe internet. Părinții ei vor apărea la știrile de seară pentru a pleda pentru întoarcerea fiicei lor. Tu, pe de altă parte, ar fi bine să nu fi fost condamnat nici măcar pentru o amendă de parcare. Mass-media va găsi cele mai proaste fotografii ale tale pentru a bombarda publicul. Dacă există ceva ce seamănă cu o poză de cazier oriunde în univers, o vor găsi."

"Totul este greșit."

"Conor, trezește-te din asta. Asta e real. Ești prins în mijlocul unei situații emoțional volatile. Trebuie să te descurci cu ea. Detectivii vor fi aici în orice moment. Răspunde-le la întrebări cât mai succint posibil. Dacă cred că o întrebare este încărcată, te voi opri să răspunzi. Nu oferi informații. Nu te referi la fata asta la timpul trecut. Nici măcar o dată. Din câte știi, ea este în viață și bine și a petrecut noaptea la casa de pe plajă a unui prieten. Și Conor, fii atent, pentru că întrebările pe care le pun ne vor spune despre dovezile pe care le-au găsit."

Amețit, Conor și-a lăsat capul în mâini. Sângele îi curgea în urechi.

Ușa s-a deschis, iar detectivii Jackson și Ianelli au intrat. Damian se mutase pe scaunul de lângă Conor, lăsându-i pe polițiști să stea vizavi de masă.

Damian a ridicat o mână. "Înainte să începem, domnul Sullivan are nevoie de un pahar cu apă."

Ianelli a ieșit pe ușă. S-a întors în câteva minute și i-a pus lui Conor un pahar de hârtie în față.

A băut lichidul rece și a profitat de minut pentru a-și reveni. I-au citit drepturile Miranda și i-au înmânat o hârtie pe care să o semneze, confirmând că le-a înțeles.

Jackson și-a sprijinit antebrațele pe masă. "Să începem cu o recapitulare a serii de luni."

"Aveți înregistrarea video de supraveghere", a spus Conor.

Jackson a dat din cap. "Am dori să auzim ce s-a întâmplat în cuvintele tale."

"Un grup de fani Flyers a venit după meci. O fată și patru băieți. Băieții băuseră destul de mult. Unul dintre băieți își prinde fata. Ea protestează, dar el nu-i dă drumul. Am intervenit. Tipul a încercat să mă lovească, așa că l-am pocnit. Apoi l-am aruncat afară. Ceilalți trei tipi l-au luat și au plecat. Fata a rămas în urmă. M-am oferit să-i chem un taxi. Ea a refuzat, spunând că își va suna colega de cameră pentru a o duce, dar când a venit ora închiderii, ea era încă acolo. Am întrebat-o cum ajunge acasă, iar ea a spus că cu metroul. Am închis, am dus-o până la stație și am plecat acasă."

"Asta e tot?"

"Da."

Polițistul s-a holbat. "De ce ai dus-o la stație? E la doar câteva străzi de barul tău."

"Nu am vrut să i se întâmple nimic rău fetei", a spus Conor. Imediat ce cuvintele i-au ieșit din gură, le-a regretat.

Jackson s-a năpustit. "De ce ai crede că i se va întâmpla ceva rău?"

Dar răul a fost făcut. "Sora mea mai mică a fost atacată într-o parcare când era la facultate. Așa că sunt conștient că acest oraș nu este atât de sigur pe cât ar trebui să fie. Fetele tinere nu ar trebui să aibă încredere în nimeni."

Polițistul s-a holbat. Conor s-a holbat și el.

Jackson a schimbat viteza. "Cum te-ai ales cu zgârietura aia pe față?"

Oh, rahat. Conor uitase de asta. "După ce am ajuns acasă, am găsit un pitbull rănit pe aleea din spatele barului. Un puști a venit s-o caute. Având în

vedere că arăta ca și cum ar fi fost într-o luptă de câini, am refuzat să i-o dau înapoi. A scos un cuțit la mine. L-am dezarmat, dar a reușit să mă zgârie pe față".

Jackson își înclină capul. "Ce s-a întâmplat cu el?"

"L-am pocnit în nas și a plecat."

"Două lupte într-o singură noapte?" Sprâncenele lui Jackson s-au ridicat. "Ai un istoric de comportament violent, Conor?"

Întrebarea părea încărcată, iar Conor nu a răspuns.

Damian a intervenit. "Ambele incidente descrise de clientul meu au fost în mod clar autoapărare."

Jackson a dat din cap. "Dar ai fost un luptător la un moment dat?"

"Boxer amator", a clarificat Conor. "Dar am renunțat la asta de ani de zile".

"Dle detectiv", a spus Damian. "Nu văd cum activitatea sportivă a clientului meu este legată în vreun fel de evenimentele de luni seara."

"Te-a sunat pe mobil", a spus Jackson.

"Am rugat-o să mă sune când ajunge acasă", a răspuns Conor.

"Lăsați-mă să vă rezum situația." Detectivul Jackson a ridicat pumnul.

"Ai fost ultima persoană care a fost văzută cu Zoe Finch. Avem un martor care a văzut o altercație între voi doi în fața stației. Videoclipurile de supraveghere a transportului în comun nu o arată pe Zoe intrând în stație. Aveți o zgârietură pe față. Ultimul apel de pe înregistrările telefonice ale lui Zoe este către telefonul tău mobil." El a bifat fiecare punct întinzând un deget până când a rămas fără cifre.

Altercație? O, nu. Cineva îl văzuse speriind-o pe Zoe cu acea bătaie pe umăr și interpretase greșit gestul.

Damian a fluturat o mână în aer. "Toate aceste dovezi sunt circumstanțiale."

Ianelli nu a clipit. "Acum să trecem la ceea ce a fost confiscat în timpul percheziției. Am găsit un tricou însângerat în coșul tău de rufe și fire lungi de păr negru atât în mașina ta, cât și în apartamentul tău. Zoe a fost în apartamentul tău, Conor?"

Conor se zvârcolea. Cum se putea întâmpla asta? Vocea lui părea departe când a răspuns. "Doar pentru un minut. A trebuit să fug să-mi iau cheile. Ploua, așa că ea m-a urmărit."

Nimeni nu a vorbit timp de două respirații lungi.

"I-ai făcut rău lui Zoe Finch?" Jackson i-a aruncat întrebări cu foc rapid. "Ce ai făcut cu ea, Conor? E încă în viață?"

"Nu am rănit pe nimeni. Sângele de pe tricoul meu este de la puștiul care m-a atacat."

"De unde o cunoști pe Riki LaSanta?"

"N-o cunosc." Conor s-a aplecat în față pentru a-și lipi vârfurile degetelor de ochii care-i pulsau. "Louisa mi-a spus astăzi despre ea. A fost prima dată când am auzit numele ei."

"De ce ai fost la muzeu acum trei săptămâni?" Conor și-a ridicat capul.

Zâmbetul lui Jackson era de prădător. "Te-am văzut pe înregistrările video de supraveghere de la muzeu."

"Am citit că Louisa și-a luat o slujbă acolo. M-am gândit să întreb de ea, dar m-am răzgândit." Conor și-a frecat fața cu ambele mâini. Nu voia să-și creadă propria poveste penibilă.

"De ce?" Jackson s-a aplecat înăuntru.

"Nu știu", a răspuns Conor categoric. Acesta era adevărul sincer.

"De unde ai știut că Dr. Hancock a fost angajată de muzeu? Mă îndoiesc că un curator adjunct a ajuns la secțiunea Lifestyle din *Inquirer*."

Conor a suspinat. "Am căutat-o pe Google."

"Cât de des ați efectuat căutări pe internet despre Dr. Hancock?"

"De câteva ori de când am cunoscut-o primăvara trecută." a răspuns Conor.

"De ce?"

Conor și-a ales cuvintele cu grijă. *Nu puteam să mi-o scot din cap* îl făcea să pară un obsedat. "Am fost curios."

"Asta e tot?"

"Da." Conor nu recunoștea că avea o *atracție* pentru Louisa. Polițiștii ar fi transformat fără îndoială atracția lui pentru ea în ceva pervers.

"Sunt surprins. Ai răspunsuri frumoase și ordonate pentru orice altceva." Jackson a gesticulat cu ceașca. "Aproape că ai planificat fiecare detaliu."

Conor a gemut.

"Dle detectiv, clientul meu a răspuns la fiecare întrebare pe care i-ați pus-o." Damian și-a apăsat degetul arătător pe masă. "Sunteți pregătit să îl acuzați de o infracțiune?"

Jackson s-a încruntat, dar nu i-a răspuns la întrebare. În schimb, a băgat mâna în dosarul său și a pus o fotografie pe masă. Pentru primele câteva secunde, ochii și creierul lui Conor au refuzat să înregistreze ceea ce vedea. Dar imaginea s-a clarificat mult prea repede: un corp carbonizat. Conor a închis ochii, dar era prea târziu. Nu putea să nu vadă oroarea de pe masa din oțel inoxidabil, care fusese cândva o tânără fată. Îi trebuia toată puterea să nu arunce pe podea tot ce mâncase în ultimele trei săptămâni.

Louisa menționase poza la bar mai devreme. Știa că va fi deranjant și îi părea și mai rău că ea o văzuse.

"Ce naiba?" Palmele lui Damian au lovit masa. "Chiar era nevoie de asta?"

Conor și-a sprijinit capul în mâini. Damian a împins paharul cu apă spre el, dar Conor a scuturat din cap.

"Asta e tot. Clientul meu nu mai răspunde la întrebări. Dacă nu sunteți pregătiți să îl acuzați de o infracțiune, plecăm."

Conor a fost de acord. Nu mai răspundea la întrebări. Dacă detectivii credeau că el poate face ceea ce i se făcuse acelei tinere, era inutil să încerce să-i convingă de contrariul.

Corzile gâtului lui Jackson s-au strâns ca niște cabluri de oțel, iar buzele i s-au comprimat într-o linie fără sânge.

Ianelli s-a ridicat în picioare. "Clientul dvs. va trebui să mai stea liniștit câteva minute." A ieșit din cameră. Jackson l-a urmat fără să vorbească.

"Respiră un minut. Nici n-am apucat să mă uit bine la poză și era cât pe ce s-o pierd." Damian a pus o mână pe umărul lui Conor. "Partea bună e că, dacă nu eram deja convins de nevinovăția ta, reacția ta mi-a pecetluit convingerea."

Conor și-a ridicat capul. Acidul îi ardea din fundul gâtului până în căile nazale. Trebuia să iasă din camera asta claustrofobă. Dar celula de detenție fusese și mai rea. Ce aveau de gând să facă cu el?

Damian s-a aplecat aproape de urechea lui. "Evident, verifică cu procurorul să vadă dacă este dispus să depună plângere."

"O va face?"

"Sincer, Conor, se poate întâmpla oricum. Au adunat furtuna perfectă de dovezi circumstanțiale."

Capitolul 9

Louisa a găsit un loc de parcare cu plată peste drum de muzeu. Designul exterior al Muzeului Livingston reflecta exponatele din interior. Renovările făcute de-a lungul anilor dăduseră clădirii vechi un aer modern, o alunecare pe linia cronologică a istoriei de la prezent la trecut.

Felinarul din spatele ei se reflecta pe sticla întunecată, arătându-i propria imagine. Era trecut de ora închiderii. S-a apropiat și și-a protejat ochii cu mâinile. Nu putea vedea nicio mișcare înăuntru. Dar știa că erau oameni înăuntru. Paznicul de noapte trebuia să fie de serviciu. Probabil își făcea rondul. Femeile de serviciu lucrau cel puțin până la miezul nopții. Nu avea cheia de la ușa din față și nu era nimeni la vedere. Călcâiele sunând pe beton, s-a strecurat pe aleea îngustă care ducea spre spatele clădirii. Și-a scos brelocul din poșetă și a deschis ușa din spate. Pe coridor, o mică lumină verde de pe panoul de alarmă clipea. Și-a trecut cardul prin cititor și a introdus codul de securitate din patru cifre, iar lumina s-a stins.

A aprins întrerupătorul de pe coridorul din spate. Podeaua strălucea de ceară proaspătă. Zumzetul slab al unei mașini de curățat podele a plasat echipa de curățare în partea de expoziție a muzeului. Ea a mers pe hol.

De ce era aici?

Pentru că nu putea merge acasă. După ce a părăsit secția de poliție, s-a gândit la un alt loc în care cuțitul ar fi putut fi pus din greșeală. Dacă ar putea găsi reproducerea, muzeul ar putea fi absolvit. Ea ar putea fi absolvită.

Moartea sărmanei Riki nu ar fi fost vina ei. Nu-și va pierde slujba și nu- și va dezamăgi tatăl din nou. Tot ce trebuia să facă era să găsească cuțitul și să dovedească că nu a fost arma crimei.

A ocolit biroul ei, apoi s-a oprit. O lumină strălucea de sub ușa ei. Perplexă, a verificat clanța. Era încuiată. A scos cheia și a intrat. Nimic nu părea în neregulă. Portarul trebuie să fi uitat să stingă lumina. A stins-o, a încuiat și s-a întors în hol. La capătul coridorului, lifturile mărgineau peretele din stânga.

Louisa și April verificaseră de două ori întreaga expoziție a *Războinicului Celtic*. Alți membri ai personalului curatorial fuseseră rugați să inventarieze celelalte colecții ale muzeului, iar directorul Cusack încredințase angajaților din birouri căutarea în diversele camere de recuzită și costume. Era sigură că funcționarii făcuseră tot ce putuseră, dar depozitul suplimentar era sertarul cu vechituri al muzeului. O a doua căutare nu putea face rău.

Ea a scanat rafturile pline. Totul, de la pietre false la urne și insecte de cauciuc, era depozitat aici. Recuzita furniza detaliile care aduceau trecutul la viață. Putea cineva să fi pus aici replica cuțitului? Ea a oftat. În partea din spate a camerei se aflau sertare pentru păstrarea pieselor mai mici. Rafturile și sertarele erau etichetate și ordonate alfabetic. Dar ea căuta un obiect rătăcit. Putea fi oriunde.

A început să caute cel mai aproape de ușă, mișcându-se metodic de jos în sus, de la stânga la dreapta. Rafturile conțineau piesele mai mari, iar ea a trecut prin ele în mod constant, fără niciun semn de la cuțitul lipsă. Ceva strălucea în spatele unui raft. În genunchi, a dat la o parte frunzele unei ferigi artificiale. Nu era cuțitul. Doar un mic piedestal auriu care putea fi folosit pentru a expune o piesă de ceramică sau o sculptură. S-a așezat pe un scăunel, și-a scos un pantof și și-a frecat degetele dureroase de la picioare. Ar fi trebuit să se oprească acasă pentru a se schimba înainte de a-și începe căutarea. Dar fusese mistuită de gândul că cuțitul ar putea fi încă aici, pe undeva.

Va trebui să plece în curând, totuși. Câinele trebuia plimbat.

Și-a scos telefonul din geantă și a verificat afișajul. Căuta prin muzeu de ore întregi. Pierduse un apel de la Damian, dar el îi trimisese un mesaj: CONOR ESTE ELIBERAT. TE SUN MÂINE.

Ce a însemnat asta? Poliția îl acuza? Trebuia să plătească cauțiunea?

L-a sunat înapoi pe Damian, dar apelul a intrat pe căsuța vocală. A lăsat un mesaj.

Un ping metalic a răsunat prin cameră. Louisa a întors capul spre ușa deschisă, ascunsă în spatele rândurilor înalte de rafturi. O minge de muschetă a trecut pe culoar. Inima ei a tresărit. Căutarea ei scosese mica bilă de metal din recipientul ei? Scoțându-și pantoful rămas, s-a ridicat în picioare, cu tocurile atârnându-i de vârful degetelor. Luminile s-au stins, lăsând camera fără ferestre neagră.

Ea a înghețat.

Luminile erau pe un cronometru de mișcare care economisește energie. Fusese prea nemișcată?

O țesătură a foșnit pe hol. Unul dintre angajații de la curățenie? Un alt angajat? Nu văzuse pe nimeni altcineva când intrase, dar asta nu însemna că un alt curator nu se hotărâse să facă ore suplimentare. Fiecare șef de departament dorea ca expoziția lui sau a ei să fie perfectă pentru strângerea de fonduri de sâmbătă seara.

Și-a deschis gura ca să strige, apoi a închis-o, instinctul și frica constrângându-i vocea.

Era ridicolă. Noaptea erau mulți oameni în clădire, inclusiv personalul de curățenie și de pază, dar văzând pozele cu Riki, imaginația ei luase amploare. În orice caz, era timpul să plece.

Își strânse telefonul. L-a îndreptat spre podea și s-a îndreptat spre ușă. Cotul ei s-a lovit de ceva solid. S-a învârtit. O față și un cap chel se uitau la ea. Louisa s-a clătinat înapoi, teroarea înfundându-i gâtul, blocându-i țipătul în spatele sternului. S-a împiedicat și a căzut pe fund. Frica primordială i-a trimis picioarele goale într-un șut puternic. Figura s-a răsturnat, aterizând deasupra ei. Ea a împins-o. Mâinile ei au întâlnit plastic în loc de piele sau țesătură.

Un manechin.

L-a îndepărtat și a dat înapoi, ca un crab. Gâfâind, și-a dus o mână la piept. Sub stern, inima îi bătea în palmă, iar plămânii îi funcționau ca niște burdufuri. Cu fața în jos pe linoleum, brațele manechinului erau îndoite în unghiuri grotești, nefirești. Louisa s-a ridicat în picioare. A ocolit figura și s-a strecurat spre ușă, ca și cum ar fi fost posibil ca cineva de la etaj să nu fi auzit încăierarea.

Se purta ca un copil care și-a imaginat un monstru sub pat.

Poate că unul dintre angajații de la curățenie stinsese pur și simplu lumina la plecare. Doar că nu văzuse și nu auzise pe nimeni la etajul trei de când fusese aici. Fusese atât de absorbită de căutările ei încât nu auzise pe nimeni? Nu ar fi prima dată când munca ar fi înecat sunetele normale din jurul ei. Avea tendința de a se hiperconcentra pe o sarcină.

Dar avertismentul primitiv nu dispărea. Își strânse degetele umede în jurul telefonului și se uită afară din camera de depozitare. Nu a văzut pe nimeni în raza mică de lumină. Întrerupătorul de lumină al coridorului era la capătul holului, lângă ușile care duceau la lifturi și la casa scărilor. Toate ușile de pe fiecare parte a holului erau întunecate și închise, la fel ca atunci când intrase în camera de recuzită. Dar niciuna dintre ele nu era încuiată. Oricine putea fi înăuntru.

Se mișca mai repede, imaginația ei evocând imagini cu mâini care se întindeau să o prindă. În momentul în care a ajuns la casa scării, aproape că alerga. S-a oprit la ușă. Ceva a șoptit în spatele ei, o altă perie moale de țesătură pe țesătură. Louisa a împins ușa în casa scării. A aprins lumina și a coborât în fugă două etaje, izbucnind în holul de la primul etaj transpirată și fără suflare. Zumzetul unei mașini a atras-o spre coridorul principal. Un îngrijitor împingea încet un aparat de curățat podele pe gresie, calea din spatele mașinii sale fiind curată și strălucitoare de umezeală. Uitându-se la pantofii din mâna ei, el a ridicat o sprânceană. Ea a zâmbit și s-a oprit să-și pună tocurile.

Mergând pe coridorul principal, l-a văzut pe agentul de pază în spatele recepției de lângă ușa principală.

Gardianul și-a ridicat privirea de la dosarul său. "Dr. Hancock." A salutat-o cu ușorul său accent slav și o înclinare bruscă a capului său cu părul alb. "E totul în regulă?"

"Bună seara, Serge." Louisa a respirat deliberat pentru a-și încetini pulsul accelerat. "Este vreunul dintre ceilalți curatori aici în seara asta?"

El s-a încruntat. Capul i s-a înclinat în timp ce o studia. "Nu am văzut pe nimeni intrând, dar nu știam că ești aici. Îmi făceam rondul până acum câteva minute."

"Nu erai aici când am intrat", a recunoscut ea. "Am folosit ușa din spate."

"Ce este în neregulă?"

"Mi s-a părut că aud pe cineva la etajul trei."

"Probabil cei de la curățenie. Dr. Cusack este și el aici." Ridicându-se cu o strâmbătură, a ieșit din spatele biroului, cu postura dureroasă și încovoiată de artrită.

Cusack nu frecventa camerele de depozitare.

Serge și-a trosnit gâtul. "Ce-ar fi să mă duc sus să arunc o privire?"

"Aș aprecia asta."

Ea l-a urmat până la coridorul din spate. Au trecut pe lângă toaleta publică. Un cărucior de curățenie susținea ușa deschisă. Sunetul apei curgătoare răsuna pe gresie și oțel. Mersul sacadat al lui Serge a acoperit terenul mai repede decât se aștepta Louisa, dar el a ales lifturile în locul scărilor.

La etajul al treilea, el a aprins luminile de pe hol. Au trecut de la o cameră la alta într-o inspecție superficială. Treizeci de minute mai târziu, după ce nu a găsit pe nimeni și nimic suspect, Serge a stins ultima lumină și s-au întors la lift.

"Probabil unul dintre cei care fac curățenie", a spus el. "Sau un șobolan."

Louisa nu se gândise la paraziți când fusese îngenuncheată pe podea. Gândul i-a ridicat firele de păr de pe ceafă și a vrut brusc să meargă acasă.

"Mulțumesc, Serge."

"Oricând, Dr. Hancock." Coloana lui vertebrală se aplecă într-o plecăciune curbă. "Data viitoare când aveți nevoie să vă plimbați noaptea prin muzeu, aș fi fericit să vă însoțesc. Clădirea asta e înfricoșătoare pe întuneric."

Liftul s-a oprit, iar ei au coborât. Serge s-a oprit, holbându-se la capătul holului lung unde o lumină strălucea de sub ușa șefului ei. Și-a clănțănit limba. "Voi toți munciți prea mult."

I-a zâmbit lui Serge. "Încercăm doar să ne pregătim pentru marea strângere de fonduri de sâmbătă seara." Ceea ce suna ca un motiv bun pentru ca și ea să fie în muzeu până târziu. Dar directorul Cusack nu prea mai făcea muncă fizică. Treaba lui era mai mult administrativă, politică chiar. Presupunea că avea o mulțime de detalii de ultim moment de organizat pentru marele eveniment.

"Trebuie să-l vedeți pe Dr. Cusack sau plecați?" a întrebat Serge.

"Mă duc acasă." Nu avea nicio dorință să-i explice directorului prezența ei. "Sunt sigură că doctorul Cusack este aici până târziu ca să-și poată face treaba fără să fie deranjat." Ceea ce ar putea fi adevărat.

"Bine. Pari obosită." Serge a condus-o la ușa din față și a lăsat-o să iasă.

Louisa s-a grăbit să-și ia mașina și a condus până la Rittenhouse. Se săturase să rătăcească în întuneric pentru o noapte. În ciuda dovezilor contrare, nervii ei erau încă convinși că era în pericol.

Capitolul 10

Maxilarul lui Conor s-a încleștat suficient de tare încât să-i slăbească plombele din molari. Și-a frecat colțul ochiului. "Trebuie să-l găsesc pe puștiul pe care l-am pocnit pe alee."

Damian a pufnit. "Da. Mult noroc cu asta. Chiar dacă îl găsești *și* îl faci să vorbească cu poliția, chiar crezi că, după ce i-ai spart nasul, îți va oferi un alibi?"

Ugh.

"Dar presupun că nasul lui spart *ar* susține afirmația ta."

Ușa s-a deschis. Ianelli s-a întors înăuntru. Zâmbetul lui era mai subțire decât hârtia. "Procurorul nu este dispus să depună plângere în acest moment."

Conor era prea extenuat pentru a spune ceva. Să fii interogat într-un caz de crimă era ca și cum te-ai duela cinci runde cu campionul în exercițiu. Fiecare mușchi din corpul său îl durea, iar capul i se părea că cântărește 30 de kilograme. Se simțea ca și cum ar fi avut gripă. Sau ciumă bubonică. S-a întors spre Damian. "Ce facem acum?"

Damian a zâmbit. "Acum du-te acasă."

Detectivul a ieșit din cameră. Ușa larg deschisă a fost cea mai frumoasă priveliște pe care Conor o văzuse în ultimele ore.

"Haide. Hai să plecăm de aici." Damian l-a condus afară din cameră.

L-au urmat pe gardian prin labirintul de coridoare.

Conor a simțit ochii ațintiți asupra lui tot drumul prin clădire. "Este imaginația mea, sau toți se holbează?"

"Mai bine te-ai obișnui cu asta. Vor fi cu ochii pe tine."

Afară, Conor s-a lăsat purtat de aerul orașului. Un autobuz SEPTA a trecut pe lângă el. Gazele de eșapament diesel nu miroseau niciodată atât de bine.

Damian a dat din cap spre parcare. "O să te duc acasă. Sunt sigur că vrei haine noi și un duș."

"Da. Vreau să albesc totul, inclusiv pielea mea." S-au instalat în sedanul Lexus al lui Damian.

Conor s-a sprijinit pe tetieră și a închis ochii. "Și ce se întâmplă în continuare? Fii sincer."

"Ei au toate dovezile circumstanțiale despre care am discutat și nu le neglija. În funcție de procuror, suficient de multe pot duce la o condamnare. Dar părerea mea este că ei au urmele din apartamentul tău: părul, sângele. Le vor trimite pentru un test ADN rapid, care va dura între trei zile și o săptămână. Între timp, te vor supraveghea."

"Păcat că nu par interesați să găsească adevărul, fata sau adevăratul criminal."

"Asta e chestia, Conor. Ei cred că tu ești adevăratul criminal."

Au cotit pe Oregon Avenue. Damian a găsit un loc de parcare la bordură, la o jumătate de stradă de bar. Trecuseră doar patru ore de când Conor fusese dus la secția de poliție, dar avea impresia că trecuseră săptămâni întregi când au intrat. Barul era liniștit. Sunetul unui meci de hochei, vocile și clinchetul paharelor pe mese l-au întâmpinat acasă.

Pat era în spatele barului, iar Jaynie servea la mese. Fața ei era palidă, ochii îngrijorați. Văzându-l, ea și-a aruncat tava goală pe bar și s-a repezit la el. Și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui. "Conor, am fost atât de îngrijorați. La știri au

arătat o poză îngrozitoare cu tine, de pe vremea când boxai, și au spus că ai fost în două lupte noaptea trecută."

Exact așa cum prezisese Damian.

Părul ei creț și roșcat mirosea a căpșuni, iar el își amintea că era murdar. "Jaynie, dragă." El a îndepărtat-o ușor. "Nu mă atinge. Sunt dezgustător. Mă duc sus să mă decontaminez. Mă întorc imediat. Apoi îți voi spune totul."

Ei bine, poate nu totul. I-ar fi dat versiunea PG. Sora lui trecuse prin destule. "Unde e Reed? Vreau să-i mulțumesc pentru că l-a trimis pe Damian să mă salveze." Logodnicul lui Jayne, acum un artist bogat, fusese odată detectiv la omucideri.

Lacrimile îi sclipeau în ochi. "Reed nu a trimis pe nimeni. El nici măcar nu este în oraș. A primit un telefon ieri dimineață că Scott s-a îmbolnăvit la școală. A sărit în primul avion spre Denver." Fiul lui Reed începuse la Universitatea din Denver la mijlocul lunii august.

"Scott este bine?"

"Apendicele i-a explodat." Jayne a pufnit. "Îl aștept pe Reed să mă sune când iese din operație."

"Oh, dragă. Îmi pare rău." El i-a strâns mâna. "Vrei să mergi acasă?"

"Reed nu m-a lăsat să merg cu el pentru că nu mă simțeam bine."

"Ai fost bolnavă?" Conor i-a dus o mână la frunte. "De ce ești aici?"

"Nu așa de bolnavă." Ea a roșit, rozul febra-bright pe fața ei palidă. "Sunt însărcinată."

Oh. Vestea aproape că l-a îngenuncheat pe Conor. De ce era atât de surprins? El a sărutat-o pe obraz. "Ei bine, felicitări. Ești în regulă? E târziu. Ar trebui să fii acasă în pat."

"Sunt bine acum. Trebuie să mă țin ocupată." Și-a trecut o articulație sub un ochi. "Ce s-a întâmplat la secția de poliție?"

"Nu am fost acuzat de nimic. E totul în regulă." Nu mințea chiar. Bine, mințea, dar Jayne avea destule cu care să se ocupe. Nu trebuia să-și facă griji pentru el. Ca fost polițist, Reed i-ar fi fost enorm de util, dar cum era plecat din oraș și, fără îndoială, frenetic din cauza fiului său, nu avea rost s-o tulbure pe Jayne.

El i-a făcut cunoștință cu Damian. "Jaynie, vrei, te rog, să-i aduci lui Damian ceva de băut, dacă vrea?"

"Bineînțeles. Ce să-ți aduc?", l-a întrebat ea pe Damian.

Damian s-a înviorat și i-a zâmbit. "Te rog. Mi-ar plăcea un Guinness."

Conor l-a condus pe avocat la un colț de cabină gol pe care îl păstrau de obicei disponibil pentru uzul familiei. "Este însărcinată și logodită cu un fost polițist de la Omucideri."

"Ok." Ridicând din umeri, Damian a alunecat în scaun. "Du-te și curăță-te. Voi fi aici când vei coborî."

Conor a luat-o pe ieșirea din spate. Și-a lăsat cizmele afară, pe trepte, și a intrat. Scena l-a șocat. Casa lui arăta ca și cum ar fi fost jefuită. Sertarele atârnau deschise, conținutul lor ieșind în afară. Pernele canapelei erau întinse pe părți. Tot ceea ce era cât de cât deplasat părea o încălcare. Un strat fin de praf acoperea fiecare suprafață.

Întorcându-și privirea, a intrat în dormitor și s-a oprit brusc.

Sfinte Sisoe. *Îi luaseră așternuturile și pătura din pat.* Enormitatea a ceea ce poliția îl suspecta că ar fi comis l-a aplatizat ca un autobuz.

Au crezut că a ucis-o pe Zoe Finch chiar aici, în patul lui. Tremuratul i-a început în genunchi și a urcat până când tot corpul i-a tremurat.

A întins mâna spre spătarul unui scaun, apoi s-a oprit la câțiva centimetri de scaun. În hainele astea nu stătea pe mobila lui.

Strângându-și pumnii, și-a adunat puterile. Avea alte cearșafuri. Nu le voia pe cele vechi înapoi când polițiștii terminau cu ele. Dezbrăcându-se de haine, le-a îndesat într-o pungă de plastic pentru gunoi și a legat-o. Până astăzi nu apreciase cu adevărat săpunul antibacterian. Până să termine, își spălase părul de trei ori și își frecase pielea până la sânge. A tras pe el o pereche de blugi și un tricou.

Zoe Finch era moartă? Ce s-a întâmplat cu ea după ce el a lăsat-o la stația de metrou? Ambele erau întrebări la care nu avea cum să răspundă în seara asta.

Își pieptăna părul cu degetele și se spăla pe dinți cu sârguința unui obsesiv-compulsiv. În secunda în care a terminat, stomacul i-a mârâit. Nu mai mâncase de la prânz. A încălțat o pereche veche de pantofi de alergare și a coborât scările.

Conor i s-a alăturat lui Damian la cabină, dar nu s-a așezat. Avocatul înfulecase o farfurie cu aripioare.

Pat a mers în spatele lui. I-a înfășurat un braț în jurul umărului lui Conor și i-a întins un burger. "Sunt al naibii de bucuros că te-ai întors."

"Mă bucur că m-am întors." Conor a mâncat hamburgerul în câteva înghițituri. "Mulțumesc că m-ai scos."

"Nu am fost eu." Pat a clătinat din cap.

Punând farfuria pe masă, Conor s-a uitat de la Pat la Damian. "Atunci cine...?"

"Louisa ți-a făcut legătura", a spus Pat. "Ar trebui să te duci s-o vezi."

"E târziu." Dar el știa că nu va dormi niciodată până nu va vorbi cu ea.

Damian a dat din cap spre ușă. "Serios, o să vrea să te vadă. Era îngrijorată."

"A fost?" a întrebat Conor.

"Da. Vorbim mâine." Damian și-a sorbit Guinness-ul. "Du-te."

Conor ieșise deja pe ușă, cu cheile de la mașină în mână. Louisa îi salvase fundul în seara asta. De ce? Sigur, i se păruse că avuseseră câteva *momente* mai devreme, dar niciodată nu-și putea da seama cum stătea cu ea. Părea încrezătoare în abilitățile ei profesionale, dar personal distantă și singură. Trebuia să muncească pentru a obține un indiciu al persoanei reale de sub toată mătasea aceea scumpă. Dar privirile pe care le vedea erau o combinație fascinantă de forță și vulnerabilitate. Să o citești era ca și cum ai încerca să vezi prin sticlă mată. După minciunile Barbarei, lipsa de transparență îl făcea să fie precaut. Louisa ascundea ceva cu siguranță.

Totuși, două minute mai târziu, era în mașină și se îndrepta spre Rittenhouse Square.

Capitolul 11

Louisa a scos globul de ceai din vasul de ceramică și a inspirat aburul parfumat cu iasomie. Conor ar fi sunat? Era acasă. Vorbise cu Damian mai devreme. Poliția nu depusese plângere. Deși Damian avertizase că Conor era încă în pericol.

Telefonul de pe tejghea a sunat, iar Louisa a sărit să răspundă. Doar recepția suna de pe telefonul fix. Toți ceilalți foloseau numărul ei de mobil.

"Dr. Hancock, Conor Sullivan este aici să vă vadă", a spus portarul.

"Te rog, trimite-l sus." A închis telefonul și s-a întors spre câinele care dormea pe canapea. "Vezi? Ți-am spus că totul va fi bine."

Ciocănitul ușor la ușă câteva minute mai târziu a adus câinele de pe canapea. Louisa a deschis ușa. Conor stătea în hol. A vrut să îl salute, dar nu era pregătită pentru potopul de ușurare care i-a venit în gât la vederea lui. Părul lui era încă umed de la duș și mirosea a săpun. Ea a inhalat. Fără apă de colonie sofisticată, doar mirosul de piele curată.

A întins o pungă de mâncare. "Portarul m-a rugat să îți aduc asta."

Ea a înghițit în sec. "Mulțumesc. Intră."

În foaier, el i-a înmânat punga și s-a ghemuit pe gresie pentru a saluta câinele. "Frumos loc."

Louisa l-a condus în bucătărie. Mirosul de friptură la grătar se simțea din pungă, iar stomacul mârâia. "Contractul de închiriere este pe termen scurt. Chiar e mai mult decât am nevoie, dar nu cunoșteam orașul când m-am mutat aici. Nu am vrut să cumpăr până nu mă hotăram unde vreau să locuiesc." Deși îi plăceau bucătăria elegantă, șemineul cu gaz și vederea asupra orașului.

"Hei, sunt al naibii de bucuros că stai aici." El a urmat-o pe gresia de porțelan alb-negru. "Arată bine și sigur."

"Prefer o clădire cu portar și pază 24 de ore din 24." Louisa a așezat mâncarea la pachet pe tejgheaua de granit negru, lângă un sortiment de mâncare pentru câini de firmă. A scos cutiile din polistiren din pungă. "Te rog, ia loc. Pari obosit. Ți-e foame? Am ceai verde și cafea."

"Orice ai mânca e bine." A alunecat pe un taburet. "Mulțumesc că l-ai trimis pe Damian. Cum l-ai cunoscut?"

"Când m-am mutat aici, m-a recrutat să ajut la adăpostul său pentru adolescenți. Am fost impresionată de ceea ce face el pentru a scoate copiii de pe stradă și pentru a-i încuraja să nu facă parte din bande."

Louisa a luat o a doua cană de porțelan din dulapul suspendat și a turnat ceai pentru amândoi. "Cu dispariția lui Zoe legată de muzeu, simt că implicarea ta este vina mea."

Conor a adulmecat cu suspiciune aburul, apoi l-a gustat. A lăsat ceașca jos. "Nu ai făcut nimic rău."

Deschizând cutia cu mâncare, ea a ridicat friptura pe o farfurie și a tăiat o bucată mare, pe care a tăiat-o în bucăți mici. "Am avut rezerve cu privire la folosirea lui Damian. El lucrează mai ales cu minori. Dar nu știam la cine altcineva să apelez. Nu locuiesc aici de mult timp, iar el este singurul avocat pe care îl cunosc. Fratele tău era frenetic."

"Damian a fost grozav. Nu știu cum să vă mulțumesc. Vom găsi o modalitate de a vă răsplăti."

A îngrămădit fasolea verde tăiată franțuzește pe farfurie și a tăiat-o în fâșii lungi de câțiva centimetri. "Nu e nevoie. El îmi este dator."

Louisa a strecurat grămada de carne și legume tăiate într-un castron și l-a așezat pe podea.

Conor se holbă. "Ce faci?"

"Nu o pot convinge pe Kirra să mănânce mâncare pentru câini."

"Deci i-ai comandat o costiță?"

"Am împărțit-o. Porțiile sunt enorme. Vrei și tu?"

"Nu, doar ce am mâncat."

"Nu am făcut cumpărături săptămâna asta." Căldura a inundat obrajii Louisei. "Am cercetat nutriția câinilor pe internet. Un sortiment de carne și legume este recomandat pentru o dietă echilibrată."

Conor și-a lăsat capul pe brațele încrucișate de pe tejghea. Umerii îi tremurau.

"Am făcut ceva greșit?"

"Nu." El și-a ridicat capul. Un zâmbet i-a atins gura.

"Râzi de mine." Ușurată, a așezat castronul pe podea. Kirra a adulmecat îngrijorată mâncarea și a ciugulit-o, dar a mâncat doar câteva înghițituri înainte de a se îndepărta.

"Îmi pare rău." S-a ridicat și a înconjurat insula din bucătărie. "A fost o zi lungă."

Louisa i-a urmărit privirea până în colțul camerei, unde își depozitase un pat pentru câine, un os mare de mestecat și câteva jucării care scârțâiau. "Femeia de la magazin a spus că Kirra ar vrea propriul ei pat, dar nu pare interesată."

"Ai numit-o Kirra?" El s-a oprit în fața ei. Ochii lui, deși roșii și umbriți de oboseală, erau plini de umor. Cum putea să râdă când tocmai fusese interogat de poliție?

"Celtic înseamnă "doamnă întunecată"." Ea a vrut să facă un pas înapoi. Nu, voia să facă un pas mai aproape. Ce a vrut ea? "Este în regulă?"

"Îmi place." S-a aplecat. "Îmi place că mi-ai luat câinele la un moment dat. Îmi place că i-ai comandat o friptură de 50 de dolari."

"Am împărțit-o", a murmurat ea. "Mulțumesc."

Nervii îi bâzâiau de anticipare. Chiar dacă se aștepta - și dorea - sărutul, mușchii din corpul ei au devenit rigizi când el și-a lipit buzele de ale ei. Sărutul a fost tandru și lipsit de grabă, iar un val de dor i-a străbătut tot drumul până la arcada picioarelor goale. Degetele i s-au încâlcit pe gresia rece. El și-a ridicat capul, iar corpul ei a protestat. Contactul buzelor durase abia trei secunde, nici pe departe suficient pentru ca ea să se relaxeze.

El și-a ridicat capul și fruntea i s-a încruntat de îngrijorare. "Ești în regulă?"

"Da." Louisa a dat din cap, dorindu-și să poată explica. Dar nu putea.

Ea nu era încă pregătită să aibă încredere în el. "Ești sigură?"

Ea era mai mult decât în regulă. El o sărutase, iar ei îi făcuse plăcere. Tensiunea din corpul ei fusese pur șoc la cât de mult îi plăcuse. Și-a lins buzele încă tremurânde. Un simplu da nu era suficient. El încă se uita la ea cu acea privire îngrijorată.

"Cu siguranță."

Un zâmbet i-a tras colțul gurii. "Vrei să-mi spui ceva?"

Ea s-a încordat. "Da."

"De ce l-ai angajat pe Damian? De ce ești atât de sigură că nu am făcut nimic?"

Cu greu putea să-i spună că știa că nu el a făcut-o. Deși era adevărul, reacția ei instinctivă nu avea niciun sens, nici măcar pentru ea. "Nu e logic."

"Poftim?"

"Am spus-o greșit. Îmi pare rău." Louisa a studiat micul logo Flyers din centrul tricoului său gri. "Deseori spun ce nu trebuie când sunt nervoasă."

"Nu e un test." Conor i-a pus un deget sub bărbie și i-a ridicat fața. "Spune doar la ce te gândești."

Avea cei mai frumoși ochi. Când se concentra intens asupra ei, ca acum, pielea i se încălzea și mușchii i se relaxau, amintindu-și de acel sărut blând. Cu toate acestea, tensiunea care îi creștea în burtă nu era deloc relaxată. Era în același timp confortabilă și excitată, în cea mai ciudată juxtapunere de senzații, ca și cum ar fi spălat un relaxant muscular cu un espresso triplu.

Dar el voia ca ea să vorbească, iar ea avea de gând să strice totul cu analiza ei de tocilar. Nu era niciun randament în privirea lui, doar o determinare răbdătoare. Ar trebui să rișt?

O viață nouă. O nouă atitudine.

Aici merge.

"Ești un om inteligent. Dacă ai fi ucis-o pe Zoe și ai fi vrut să scapi cu crima ta, nu ai fi lăsat un tricou însângerat unde poliția l-ar fi putut găsi și nici nu ai fi plecat cu ea în fața martorilor."

"Dacă a fost un accident?" a spus Conor.

"Dacă voiai doar să te culci cu ea, de ce ai fi condus-o undeva? Apartamentul tău este chiar la etaj. În plus, asta nu explică legătura cu uciderea lui Riki. Poliția și-a bazat cazul pe un argument care nu este logic."

"Poate ar trebui să fii avocatul meu." Conor a rânjit. "Cred că ar trebui să-ți spun Spock."

"Spock?"

"Știi tu, din *Star Trek*."

"Oh, am auzit de el, dar nu l-am văzut niciodată." Louisa a suspinat. "Nu am avut televizor în copilărie."

"Nu mai spune!" Conor și-a dres glasul. "Adică, e păcat."

"Din moment ce glumești cu mine, pot să presupun că nu ești supărat?"

"De ce aș fi supărat?" Conor și-a înclinat capul. "M-ai ținut departe de închisoare."

"Pentru că nu l-am trimis pe Damian doar pentru că am crezut în tine."

Louisa a clipit. "Deși asta a fost o parte din ea", a recunoscut ea. Căldura i-a înroșit ceafa.

A făcut o pauză, iar expresia lui de obicei deschisă s-a închis. "Asta ar fi o prostie. Nu ne cunoaștem suficient de bine pentru o loialitate oarbă."

Dar *ea* dorea acea credință adâncă. Nu voia să creadă că acest om cu inimă bună, care era devotat familiei sale, care o făcea să râdă și care găzduia un câine vagabond patetic, ar putea răni o tânără fată. Voia ca el să fie cavalerul ei, ceea ce probabil nu era corect pentru niciunul dintre ei. Viața o învățase că nimeni nu poate fi atât de bun. Chiar și Lancelot își trădase regele.

După privirea încruntată din ochii lui, și el știa asta.

De data aceasta, Louisa și-a ales cuvintele cu grijă. "Am învățat pe calea cea grea să fiu atentă."

"Notat. Dacă ajută, și eu am făcut la fel." Recunoașterea lui a șters rezerva din ochii lui și i-a lăsat plini de empatie. "Acum câțiva ani, am avut o relație cu o femeie care a neglijat să-mi spună că era căsătorită. Eram împreună de trei luni când soțul ei a apărut la bar. Se pare că el călătorea mult, iar ea se plictisea ușor. Eu eram doar jucăria ei când el era plecat".

Trădarea i-a îngroșat vocea. Avusese sentimente pentru femeia aceea.

"Oh, îmi pare rău."

"Așa că știu totul despre mișcarea lentă. Orice ai avea în trecut, poți să-mi spui."

Ar fi trebuit. Îi împărtășise ceva personal, dar povestea ei era lungă și complicată. Dispariția lui Zoe și moartea lui Riki o lăsaseră epuizată. Nu avea energia necesară pentru a pune cuvintele cap la cap, darămite să se ocupe de

consecințele emoționale pe care i le-ar fi provocat discuția despre acea noapte crucială din trecutul ei. "Nu acum."

Îndoiala i se învârtea în plămâni, scurtându-i respirația. Ajunge cu psihanaliza. Riki era moartă. Zoe dispăruse. "Mâine, voi continua să o caut pe Zoe. Se pare că poliția e convinsă că e deja moartă și nu văd dincolo de tine un suspect."

"Fără glumă." Conor a suspinat. "De unde ai de gând să începi?"

Bună întrebare. "Prietenul ei, Heath, pare a fi punctul logic de plecare. El a fost cu ea în noaptea în care a dispărut. El pretinde că s-a dus acasă și a leșinat imediat după întâlnirea cu tine, dar alibiul lui se bazează în întregime pe declarațiile prietenilor lui. Nu sunt cele mai de încredere, după părerea mea. Cât de intoxicat era în acea noapte?"

Conor s-a gândit. "Suficient de beat pentru a-l face prost, dar, din păcate, nu suficient de beat pentru a-l face incapabil să acționeze în consecință."

"Unii oameni nu pot suporta niciun fel de alcool." Disconfortul a cuprins-o. A împins amintirea înapoi în colțul întunecat al minții sale, acolo unde îi era locul.

Conor a pufnit. "Asta nu a fost prima ieșire în oraș a lui Heath."

"Când am vorbit cu el în această dimineață, am bănuit că ar putea minți, dar nu am putut fi sigură la telefon."

"Nu-mi place gândul că ești singură cu ticălosul ăla arogant." Conor i-a strâns mâna.

"Ai vrea să vii și tu?" Deși misiunea lor era sumbră, Louisa nu a putut stăpâni valul de plăcere care însoțea ideea de a petrece timp cu el.

"Asta ar fi o surpriză pentru Heath." Conor a râs.

"Ar putea fi interesant să-l vezi pe Heath cu garda jos." În retrospectivă, prietenul lui Zoe fusese mult prea calm când vorbise cu el. Părea abia preocupat de locul în care se afla prietena lui. Oare pentru că era un ticălos egocentric și nepăsător sau pentru că știa deja ce s-a întâmplat cu Zoe? Sau amândouă?

"Îmi place cum gândești." Ochii lui Conor scânteiau de răutăți comune. "Contează pe mine."

"Plănuisem să vorbesc mâine și cu colega de cameră a lui Zoe. Au locuit împreună timp de o lună. Ea trebuie să știe câteva detalii despre viața personală a lui Zoe."

"Bună idee. Acum ce-ar fi să plimb câinele în timp ce tu mănânci ceva?"

"Nu mi-e foame încă." S-a dus la dulap după o pereche de pantofi sport și lesa câinelui. "Aș prefera să o plimbăm împreună. Aș vrea să mănânce mai mult."

"Veterinarul a spus să o lăsăm o săptămână sau cam așa ceva. A avut o perioadă grea."

"Presupun că ai dreptate."

Au luat liftul și au coborât în hol.

Gerome, portarul din Rittenhouse, s-a aplecat să o mângâie pe Kirra. "Vreau ca toți câinii din clădire să mă placă. Dacă întârziați vreodată sau aveți nevoie de plimbarea ei în timpul zilei, anunțați-mă."

Gândindu-se la câinele lui Conor și la posibilitatea de a avea grijă de el în viitor, Louisa l-a trecut pe Conor pe lista invitaților aprobați. Cu o palmă pe capul lui Kirra, Gerome le-a deschis ușa.

Conor a luat-o de mână când au traversat strada și au urmat câinele în micul parc. O briză răcoroasă trecea printre azaleele îngrijit tunse și gardul din fier forjat care mărginea Rittenhouse Square. Au mers de-a lungul aleii circulare care înconjura parcul și au virat pe una dintre aleile diagonale care porneau din fiecare colț și se întâlneau la o piscină dreptunghiulară reflectorizantă din piața centrală. Felinarele de modă veche inundau aleile și scoteau în evidență statuile grecești răspândite prin spațiul verde. Era aproape miezul nopții, iar parcul era pustiu, cu excepția unui bărbat care plimba un corgi pe cealaltă parte a pieței. Kirra i-a condus pe alee, adulmecându-și drumul spre centrul spațiului verde.

Louisa a tremurat. "Ți-e frig?"

"Nu." S-a uitat în jur. Un grup de oameni zăbovea pe trotuar în fața unui restaurant. Nu a recunoscut pe nimeni. Nimeni nu le acorda o atenție nejustificată, dar Louisa nu putea scăpa de sentimentul înfiorător. Lângă ea, câinele s-a oprit brusc din adulmecat și s-a lipit de gambele Louisei.

"Ce s-a întâmplat?" Conor s-a apropiat cu un pas, scanând zona. Câinele s-a ascuns între ei.

"Nu știu. Probabil nimic."

"Haide. E gata." El a luat-o pe Louisa de cot și a condus-o înapoi spre Rittenhouse.

L-a urmat pe Conor înapoi în clădire, dar nu putea scăpa de senzația de crampe din adâncul burții, de sentimentul că cineva o urmărea.

Capitolul 12

În umbra unei clădiri din partea de vest a Rittenhouse Square, mi-am tras gluga de la hanorac peste cap. Mi-am sprijinit un umăr de cărămida uzată, textura aspră prinzându-se de fibrele de bumbac ale cămășii mele ca Velcro. Nu mi-a fost greu să mă bucur de răcoarea nopții de toamnă în aer liber. Micul petic de verdeață era aproape gol, cu excepția unui bărbat care își plimba câinele. La capătul unei lese retractabile, corgi-ul adulmeca trotuarul cu un entuziasm nedisimulat. Dintr-un restaurant care se închidea se revărsau câțiva întârziați, două cupluri care mergeau încet, ca și cum digerarea excesului de mâncare și alcool le-ar fi solicitat toată concentrarea.

Iarna și nopțile ei lungi și friguroase se apropiau. Vremea blândă din această săptămână a fost doar o pauză temporară, o amânare a lunilor neplăcute și inevitabile de întuneric rece care suflă în gâtul Philadelphiei.

Nu am fost singurul care a urmărit piața. Din colțul meu de stradă, cu vedere clară la Rittenhouse, am putut vedea și mașina de poliție nemarcată parcată în fața Smith & Wollensky's.

Îl observasem pe Conor Sullivan intrând mai devreme în hotel. Previziunea mea se adeverise. Se dusese s-o vadă pe Louisa aproape imediat după ce fusese eliberat. Ce credea poliția despre asta? Puneau la îndoială natura relației lor? Eu speram că da. Aproape că am scris totul pentru ei.

Peste drum, Conor Sullivan și doctorul Hancock ieșeau din hotel. El ținea o lesă roz legată de câinele ăla urât pe care îl luase în primire. A luat-o de mână pe doctorul Hancock.

Imediat ce câinele și-a făcut treaba, s-au grăbit să se întoarcă în casă. Poziția protectoare a lui Sullivan nu mi-a scăpat din vedere. Ca un ecou al vechiului decupaj de ziar din primăvara trecută, el își menținea corpul între Dr. Hancock și parc, ca și cum ar fi protejat-o de pericol. Polițiștii se uitau? Da, erau.

Perfect.

Capitolul 13

Ugh. O greutate mare s-a așezat pe pieptul lui Conor. El deschise ochii. Kirra se holba la el, cu labele din față înfipte în plexul solar, cu limba slobozită.

"Bună dimineața."

Ea a dat din coadă.

Se încruntă la strălucirea care pătrundea prin ferestrele imense din sufrageria Louisei. Era pe canapeaua ei. După plimbarea lor și atacul brusc de anxietate al Louisei, se întorseseră la apartamentul ei. Clădirea ei era cât se poate de sigură, dar el nu voise să plece până când ea nu se calmase. Probabil că adormise în timp ce ea își lua cina.

Dând câinele la o parte, el s-a așezat și s-a întins. O pătură de bumbac îi cădea până la talie. Ea îi băgase și o pernă după cap.

S-a ridicat în picioare și a folosit jumătatea de baie practică de lângă foaier. Șosetele lui erau tăcute pe gresie când s-a întors în bucătărie. Planul deschis curgea direct în camera de zi, profitând de ferestrele mari cu priveliști uimitoare asupra Rittenhouse Square și a orașului de dincolo. Apartamentul ei era de două ori mai mare decât casa lui Pat și era amenajat ca într-o revistă, cu granit, piele și lemn strălucitor. A trecut o mână peste tejgheaua neagră și netedă și a observat un răcitor de vinuri gol dedesubt.

Rittenhouse era una dintre cele mai exclusiviste reședințe din oraș, cu apartamente care ofereau toate facilitățile hotelului de lux atașat. Nici nu-și putea imagina cât costa această unitate cu trei dormitoare. Cât de bogată era ea? Conor își lăsă neliniștea deoparte. Nu era ca și cum i-ar fi putut cere un extras de cont, dar decorul *House Beautiful* era încă un exemplu al diferenței fundamentale dintre ei. Nu că venitul ei ar trebui să le afecteze relația, dar, lăsând dolarii la o parte, stilul lor de viață sublinia faptul că trăiau în lumi diferite.

Un coridor scurt ieșea din bucătărie. Ușa închisă din capăt trebuie să fie camera Louisei. Noaptea trecută o văzuse mai relaxată ca niciodată, în pantaloni de yoga și un pulover larg, în loc de unul dintre costumele ei. O explozie de nevoie îl străbătu. Voia s-o vadă trezindu-se. Tot părul acela blond i-ar fi căzut pe umeri, ochii ei somnoroși, corpul ei cald...

Câinele s-a văitat la ușă. Conor se întoarse. Avea să plimbe câinele înainte să plece și poate să-i aducă o cafea Louisei.

S-a încălțat, a luat cheia apartamentului ei din bolul de pe hol și a deschis dulapul de pe hol. Lesa lui Kirra atârna pe spatele ușii. A plimbat câinele prin piață până pe strada Nouăsprezece și a intrat în La Colombe pentru două cafele mari și brioșe. Când a intrat din nou, apartamentul era încă liniștit. Aseară, Louisa mâncase la cină cartofi copți și salată. Tăiase friptura și fasolea verde rămase și le lăsase în frigider.

Conor a pus castronul pe podea pentru câine. "Nu ai avea parte de un astfel de serviciu la mine acasă. Hamburgerul este high-end în bugetul meu."

O ușă s-a deschis și o Louisa cu ochii obosiți a intrat în bucătărie. Încă mai purta pantalonii confortabili de yoga din seara precedentă, dar un hanorac gros o acoperea până la jumătatea coapsei. Părul ei răvășit, abia scos din pat, îi cădea pe umeri și îl făcea pe Conor să vrea să o ducă înapoi în pat.

Ea a clipit la el surprinsă. "Oh, ești încă aici. Am crezut că te-am auzit plecând."

Așteptase intenționat să iasă până când a crezut că el a plecat? A depășit termenul de bun venit? Să doarmă la ea, chiar și inocent, era un pas uriaș, având în vedere că, înainte de ieri, nu se mai văzuseră de șase luni. "Vrei să plec?"

"Nu."

"Bine." Pentru că oricâte motive i-ar fi găsit creierul să iasă pe ușă, nu voia să o facă. A traversat gresia și i-a întins o cafea. "Am plimbat câinele. Am luat cafea."

"Mulțumesc." S-a holbat la paharul de carton din mâna ei. Privirea i-a căzut la papucii pufoși din picioare. "Ar trebui să mă schimb."

O mână îngrijorată i-a atins gâtul, dar gâtul îi era gol. Nu avea perle cu care să se joace în dimineața asta. Ea își înfășură cealaltă mână în jurul mijlocului, iar vulnerabilitatea din postura ei îi spulberă hotărârea de a păstra distanța.

"Nu o face." El a lăsat o urmă de dorință să-i încălzească ochii. "Îmi place cum ești tu."

Mâna i-a căzut. Stătea în mijlocul bucătăriei ei, pierdută. Permițându-i Louisei câteva minute să se adune, a umplut bolul lui Kirra cu apă proaspătă. Câinele nu mâncase prea mult din micul dejun. Veterinarul spusese să-i lase apetitul o săptămână. Dar dacă nu mânca până luni, urma să se întoarcă.

"Stai jos." Mâna lui i-a periat brațul când a trecut pe lângă ea în spațiul îngust dintre tejghea și insulă. "Unde sunt farfuriile?"

Ea a arătat spre un dulap superior. "Afine sau merișor?"

"De obicei nu iau micul dejun." A alunecat pe un scăunel.

"De obicei nu sunt treaz pentru micul dejun." A pus brioșele pe farfurii și le-a așezat pe granitul negru, lucios. "Închid barul în majoritatea nopților. De obicei nu mă culc înainte de trei."

A ales brioșa cu afine și nuci și a mâncat din ea. "Frații tăi nu fac cu rândul?"

"Pat are nevoie de câteva nopți, dar Danny s-a mutat în Maine, iar noi nu o lăsăm pe Jaynie să închidă singură."

"Deci tu îți asumi cea mai mare parte a responsabilității."

"Trăiesc singur. E mai ușor pentru mine." Conor s-a mișcat pe scaun. "Mi-ai cunoscut cea mai mare parte a familiei. Spune-mi despre a ta."

Tristețea i-a umplut ochii. A renunțat la brioșă. "Nu sunt prea multe de spus. Sunt singurul copil."

"Ești apropiat de părinții tăi? Ți-e dor de ei?", a insistat el. Reticența ei de a vorbi despre familia ei a fost un semnal de alarmă. După Barbara, faptul că Louisa nu era complet sinceră cu el ar fi trebuit să fie un impediment.

"Mama a murit când aveam zece ani."

"Imi pare rau. Mi-am pierdut părinții când aveam douăzeci de ani. Jayne și Danny erau mai tineri. A fost mult mai greu pentru ei."

"Tu și Pat i-ați crescut, nu?" Ea a întors conversația cu grijă la el. Nicio surpriză.

"Pat a făcut cea mai mare parte a muncii. Eu eram la facultate în acea perioadă. Pat conducea barul împreună cu tatăl meu, dar nu putea să-i crească pe Danny și Jayne și să se ocupe singur de afacere."

"Ai părăsit școala."

"Nu a fost mare lucru." A ridicat din umeri. În acel moment, nu avea nici timpul, nici dorința de a se întoarce la facultate.

"Care a fost specializarea ta?"

"A fost dublă, în educație și istorie."

"Voiai să fii profesor." Louisa și-a așezat cafeaua.

"Am Vrut."

"Nu ai fost dezamăgit?", a întrebat ea.

"Deloc." Acest nivel al durerii era atotcuprinzător și nu lăsa loc pentru multe altele. "Moartea părinților mei mi-a schimbat întreaga percepție asupra lumii. A fost ca și cum cineva a luat un film Technicolor și l-a făcut alb-negru. Tot ce conta era să-i ajut pe Danny și Jayne să treacă peste asta. Erau doar niște copii".

Ca Louisa. Așa că poate că ar putea să o lase în pace pentru că nu l-a ascultat.

"Asta a fost cu mult timp în urmă", a spus el. "Nu a fost planul meu inițial și au fost câțiva ani slabi, dar sunt un om de afaceri de succes. Îmi place cum a decurs viața mea. După ce am fost propriul meu șef atâția ani, să lucrez pentru altcineva nu mai este atât de atrăgător." S-a ridicat, și-a pus farfuria în mașina de spălat vase și și-a aruncat paharul la gunoi. "Care e planul pentru azi?"

"Trebuie să ajung la serviciu la nouă. Aș vrea să trec pe la apartamentul lui Zoe să vorbesc cu colega ei de cameră, apoi să trec pe la prietenul ei înainte ca amândoi să plece la cursuri sau la serviciu. Dacă ești disponibil…"

"Cam devreme pentru vizite."

"Da, este." Determinarea i-a aplatizat zâmbetul închis pe buze. "Dar nu e timp de pierdut cu amabilități sociale." Ochii ei s-au îndreptat spre ceasul de pe cuptorul cu microunde. "Zoe a dispărut de treizeci și două de ore."

"În acest caz, sunt disponibil." Ugh. Nu a vrut ca asta să sune ca un dublu înțeles.

"Mă bucur", a spus ea. "Atunci mă duc să mă îmbrac."

Mă bucur? Ce a însemnat asta? "Pot să folosesc dușul tău?"

Ea a arătat spre celălalt capăt al apartamentului. "Este un apartament de oaspeți dincolo de ușa aceea."

Camera ei de oaspeți era aprovizionată cu articole de toaletă esențiale. Conor a scos o periuță de dinți din ambalaj. Și-a scărpinat maxilarul. Ar fi trebuit să găsească o lamă de ras, dar mica tăietură de pe obraz aproape dispăruse. Bărbieritul nu ar fi făcut decât să o irite.

În timp ce se dezbrăca și pășea în pielea goală sub jetul fierbinte, a înăbușit o imagine mentală cu Louisa făcând același lucru, dar viziunea siluetei ei săltărețe, alunecoasă și udă, nu voia să dispară. A pus robinetul la rece. În capul lui a bifat motivele pentru care acest *lucru* nedefinit, orice ar fi fost, dintre ei nu ar fi funcționat. Nu aveau nimic în comun. Întreaga lor relație se baza pe timpul petrecut în circumstanțe bizare și teribile și pe compulsia lui inexplicabilă de a îndepărta straturile de apărare personală ale Louisei. Nu petrecuseră nici cinci minute normale împreună. Nu știau aproape nimic unul despre celălalt și, de fiecare dată când el încerca să vadă ce se ascunde sub exteriorul ei perfect, ea ridica un zid.

Dar creierul lui cu siguranță nu conducea spectacolul. Se baza pe instinct, pe sentimentul că atunci când va ajunge în sfârșit la miezul ei, ceea ce va descoperi va merita toată munca.

Și nu se referea la *miez* într-un mod sexual. Bine, a făcut-o, dar nu a fost motivația sa principală. Își învățase lecția. Sexul nu era suficient.

Treizeci de minute mai târziu, au mers pe jos un bloc până la garajul unde Conor își lăsase mașina. El a deschis ușa pasagerului pentru Louisa.

Cu o răsucire grațioasă, ea și-a coborât corpul pe scaunul pasagerului.

Conor a alunecat la volan.

"Mașina ta arată minunat." Louisa a trecut o mână peste bordul din piele. "N-aș spune că este același vehicul pe care îl conduceai primăvara trecută."

"Mulțumesc." A băgat Porsche-ul în viteză și a ieșit în trafic pe Eighteenth Street. "E un hobby. Cumpăr mașini vechi distruse și le restaurez."

"O vei vinde pe aceasta acum că este gata?"

"Probabil. Îmi plac proiectele." A mângâiat volanul.

Un biciclist a ieșit în trombă dintre două mașini parcate. Conor a frânat. Louisa s-a agățat de braț.

"Ce s-a întâmplat?" A ocolit un camion de livrări parcat în două locuri. Șoferul de taxi de pe banda alăturată a claxonat și le-a arătat degetul mijlociu. Conor i-a făcut semn să plece.

Louisa a gâfâit, corpul ei înțepenindu-se pe scaun. "Nu m-am adaptat la trafic."

"Este ora de vârf." Conor a virat pe Walnut Street și s-a îndreptat spre rampa care ducea spre I-76 East. La mai puțin de un kilometru mai târziu, a ieșit pe University Avenue. Au condus prin campusul principal, iar Louisa l-a îndrumat spre blocuri de case înșiruite care fuseseră transformate în locuințe pentru studenți. "Unde mergem mai întâi?"

Louisa i-a dat adresa apartamentului din afara campusului pe care Zoe și Isa îl împărțeau. Conor a străbătut străzile orașului și a parcat la bordură, lângă casa transformată. Au sunat la soneria de la apartamentul lui Isa, dar aceasta nu a răspuns. S-au întors la mașină, iar Louisa a lăsat un mesaj vocal pentru Isa.

"Am rugat-o pe Zoe să mă sune când ajunge acasă." Conor s-a uitat în jos pe strada liniștită cu copaci. "Dar când a făcut-o, a spus: "Sunt aproape la mine acasă". Atunci am presupus că suna de afară pentru că colega ei de cameră dormea în casă, iar Zoe nu voia să o trezească." Conor a închis ochii și a încercat să reia apelul în minte. Adormise pe jumătate. "Pentru a da un telefon, ea trebuia

să fie deasupra solului. Trebuie să se fi întâmplat între casa ei și stația de metrou. Doar că poliția a spus că nu s-a urcat niciodată în metrou."

"Poate a luat un autobuz sau camera a ratat-o cumva. Cum rămâne cu securitatea campusului?"

"Sincronizarea ar fi cheia", a fost de acord Conor. "Doar dacă nu s-a urcat în mașină de bunăvoie. Poate că Zoe mergea acasă pe întuneric. Era obosită și supărată. E la șase sau șapte străzi de stația de metrou sau de autobuz. M-a sunat doar ca să scape de asta. Vrea doar să fie acasă. A fost o noapte proastă și vrea să meargă la culcare. Închide telefonul. O mașină oprește lângă ea și se oferă să o ia cu mașina."

"Heath s-ar potrivi acestui scenariu", a gândit Louisa. "Și-ar fi cerut scuze, ar fi rugat-o să-l ierte."

S-au uitat unul la celălalt. Noaptea s-ar fi putut desfășura exact așa.

"Corect. Să mergem să vorbim cu Heath." Conor a ieșit în trafic. Louisa i-a dat adresa.

"Cum ai aflat unde locuiește?"

"Am plătit pentru o căutare pe internet", a spus Louisa. "Dacă ar fi locuit într-o locuință studențească, nu am fi avut noroc, dar el locuiește în afara campusului, într-o reședință privată."

Conor a găsit strada, a înconjurat blocul până când a văzut un loc și a băgat Porsche-ul între un Ford Escape și un Nissan Maxima parcat în paralel la bordură.

Heath locuia într-o casă impunătoare cu trei etaje. Deși renovată, vârsta clădirii se vedea în ușoara înclinare a scărilor și în patina înnegrită a cărămizilor. Conform tradiției Philadelphia, un gard negru din fier forjat, înalt până la brâu, înconjura mica curte din față. Poarta era susținută cu o piatră cât un pumn. Au urcat treptele largi de ciment până la veranda acoperită, iar Louisa a apăsat soneria.

Conor și-a sprijinit umărul de peretele clădirii și a privit-o pe Louisa cum intră în masca de formalitate rigidă pe care o purtase în Maine. Folosise acea atitudine cu el când se întâlniseră prima dată. De ce i se păruse lui sexy? Ce era

în profilul ăla arogant care îi făcea motorul să tureze? Majoritatea femeilor flirtau cu el. De ce o dorea pe cea care îi cerea efort?

"Ar fi bine să nu te vadă. S-ar putea să nu deschidă ușa dacă te vede." Zâmbetul și tonul conspirativ din spatele lui erau al naibii de sexy.

Conor a pășit pe partea laterală a ușii, în afara vizorului. Ușa s-a deschis.

"Sunt Dr. Hancock. Îl caut pe Heath Yeager."

"Eu sunt Heath."

"Aveți timp să vorbim?", a întrebat ea.

"Cred că da, dar mai am doar câteva minute până trebuie să plec." Heath a deschis ușa.

Ușa s-a deschis spre interior, iar Louisa a pășit peste prag într-un foaier mic. "Mulțumesc."

Conor a urmat-o. "Bună dimineața, Heath." El a preluat inflexiunea prea veselă a Louisei.

Heath a făcut un pas surprins înapoi. Partea maxilarului unde Conor îl lovise era umflată și vânătă. "Hei, ce caută el aici?"

"Domnul Sullivan și cu mine încercăm să o găsim pe Zoe." Louisa își înclină capul spre Heath. "Cu siguranță ai vrea să faci la fel."

"Cred că da." Heath părea neîncrezător. "Adică, da. Vreau să o găsesc pe Zoe. Dar de ce el?" A aruncat un deget spre Conor. "Am auzit că e principalul suspect."

"Deci îți amintești de mine? Am crezut că poate erai prea beat." Conor își păstrase distanța, rezemat de peretele îndepărtat.

Fața lui Heath a devenit goală, dar gândurile i se agitau în ochi. Ar fi făcut o criză din cauza prezenței lui Conor sau ar fi rămas calm? "Îmi amintesc de tine."

Ce ascundea copilul?

Alegând aparent să fie cooperant, Heath i-a condus pe un hol scurt și îngust în camera de zi. Casa era înaltă și îngustă, cu o bucătărie deschisă și spațiu de locuit la primul etaj și probabil patru sau cinci dormitoare și câteva băi la cele două etaje superioare. Plafoanele înalte erau evidențiate de muluri arhitecturale

groase. Șemineul de colț părea original. Podeaua din pin îmbătrânit strălucea cu un finisaj mat și neted.

Heath nu ducea lipsă de niciun fel de facilități. Un televizor mare cu ecran plat era agățat pe peretele zonei de zi. Tablete electronice, un telefon mobil, un laptop și controlere de jocuri erau împrăștiate pe o masă rotundă în fața unei canapele secționale din piele. Bucătăria alăturată era dotată cu aparate din oțel inoxidabil. Trei cutii de pizza erau stivuite pe blatul de granit negru. Lângă ele, cineva ridicase o piramidă impresionantă cu patru niveluri de cutii de bere.

"Frumos loc", a spus Conor. "Câți dintre voi locuiți aici?"

"Patru."

"Aceiași tipi cu care ai fost luni seara?"

"Da."

"Ce altceva îți mai amintești despre acea noapte?" a întrebat Louisa. Heath se întoarse și se retrase în spatele tejghelei în formă de L. "Cafea?" Conor a scuturat din cap.

"Nu, mulțumesc", a spus Louisa.

Heath a umplut o cană de călătorie din oțel. "Noaptea este sumară. Am băut mult prea mult și sunt conștient că m-am comportat ca un ticălos."

Conor a intrat în joc. "Alcoolul îi face pe mulți tipi să se poarte ca niște ticăloși."

Heath a dat din cap. "Mă simt groaznic pentru ce s-a întâmplat. Nu m-am gândit niciodată…" A înghițit și și-a ciupit podul nasului. "Nu m-am gândit niciodată că i se va întâmpla ceva. M-am gândit că va lua metroul sau autobuzul spre casă."

"Nimeni nu se putea aștepta ca ea să dispară." Louisa l-a liniștit. "Vrem doar să o găsim. Ai mai auzit ceva de ea după ce ai lăsat-o la bar?"

Ochii lui Heath au sărit în lateral. Cu mișcări sacadate a deschis frigiderul și a scos un galon de lapte. "Um. Se pare că i-am trimis un mesaj după ce m-am întors aici, dar nu-mi amintesc să fi făcut asta. Eram destul de beat."

"Ce i-ai spus?" a întrebat Louisa.

A răsturnat ulciorul, împrăștiind laptele pe partea laterală a căniiși pe tejghea. "I-am spus cățea și alte nume." Și-a ridicat bărbia pentru a le lăsa să îi vadă ochii încețoșați. "Nu sunt mândru de asta."

Deși Heath a dat o reprezentație demnă de telenovelă, Conor nu a crezut în actul trist. Tipul ăsta nu avea nevoie de alcool ca să fie un ticălos.

Louisa a insistat. "Ți-a răspuns?"

El a clătinat din cap. "Nu. Cred că orice s-ar fi întâmplat cu ea se întâmplase deja." Și-a trecut un deget sub ochi.

"Trebuie să plec." Heath și-a luat rucsacul.

"Încă o întrebare", a spus Conor. "Cine a ales taverna Sullivan's?"

Fruntea lui Heath s-a încrețit. "Nu-mi amintesc. Fusesem deja în două baruri. Nu prea aveam un plan."

Escortându-i afară, Heath a încuiat ușa de la intrare și a coborât în fugă treptele.

"Mulțumesc că ați vorbit cu noi", a spus Louisa în timp ce Heath trecea de poartă și cotea trotuarul.

Conor și Louisa s-au întors la mașină.

"Se joacă cu noi." Conor a deschis ușa pentru Louisa.

"Probabil." Cu o răsucire grațioasă a corpului, ea a alunecat pe scaunul din piele, o ispravă care ar fi trebuit să fie ciudată, având în vedere că fusta ei era strâmtă.

Conor îi privea picioarele lungi legănându-se sub bord. Costumul din această dimineață era de un gri pal, practic incolor. Croiala îi scotea în evidență formele subțiri, iar bluza verde pădure îi făcea ochii mai verzi. Nu punea nimic la vedere, dar costumele ei elegante îl făceau și mai nerăbdător să vadă ce se afla sub toată mătasea aceea. Era fără speranță.

A înconjurat mașina și s-a urcat pe scaunul șoferului. Ea și-a deplasat picioarele și și-a încrucișat gleznele. Fusta îi depășea genunchii cu câțiva centimetri. Privirea lui a alunecat în lateral și a fost răsplătit cu o sclipire de coapsă palidă.

Cum ar putea o piele de doar cinci centimetri să-l facă să saliveze? Vedea mult mai mult decât atât în fiecare seară a săptămânii. Jumătate din femeile care

intrau în bar purtau fuste la un centimetru de indecență, iar el era obsedat de ținuta sexy de bibliotecară a Louisei.

Louisa s-a uitat la el așteptând. El își smulse privirea de pe picioarele ei.

Ce îl întrebase? A, da. Heath.

"Mesaje la beție?" El a pornit motorul. "Asta e jalnic. Dacă a fost suficient de treaz să îi trimită mesaj, a fost suficient de treaz să o răpească."

"Mi-ar plăcea să mă uit la mesajele pe care le-a trimis."

Conor a așteptat ca traficul să se elibereze. Și-a verificat oglinda retrovizoare când a intrat în trafic. Un sedan mare s-a îndepărtat de bordură chiar în spatele lui. A ocolit blocul următor.

"Ce faci?", a întrebat ea.

"Cred că suntem urmăriți."

Louisa a întors capul să se uite pe geamul din spate. "Sedanul albastru închis?"

"Da." Conor a făcut la dreapta pe South Street. "Polițiști."

"De unde știi?"

S-a uitat în oglinda retrovizoare. Sedanul a dat înapoi, lăsând câteva mașini să se interpună între ei. "Pur și simplu știu."

Câteva minute mai târziu, a oprit pe trotuar în fața muzeului. "Anunță-mă dacă ai vești de la Isa."

"Așa voi face." Louisa a coborât din mașină și a intrat.

Conor a condus spre casă, iar escorta sa de poliție a rămas câteva mașini în spatele lui. Barul nu se deschidea decât peste câteva ore. S-a oprit să-și ia hainele de gimnastică. Sacul greu era cel mai bun loc pentru a-și descărca toate frustrările. Mașina nemarcată se furișa pe lângă bordură în timp ce Conor mergea spre sala de sport. Cum avea să o găsească vreodată poliția pe Zoe dacă iroseau forța de muncă limitată dădăcindu-l în loc să extindă ancheta pentru a include pe cineva care ar putea fi de fapt vinovat?

Capitolul 14

Louisa s-a așezat la biroul ei pentru a se pune la curent cu mesajele, a răspunde la e-mailuri și a verifica expedierea unei săbii și a unei teci pe care le cumpărase la licitație cu o săptămână înainte. De asemenea, l-a sunat pe mentorul lui Zoe, Xavier English, în cazul în care avea vreo idee despre comportamentul lui Zoe. Profesorul English nu era acasă și ea i-a lăsat un mesaj. Apoi a revizuit detaliile pentru strângerea de fonduri programată pentru sâmbătă și a verificat progresul renovărilor din spațiul de expunere. Avea nevoie să umple una dintre noile vitrine pentru eveniment.

Când s-a întors la birou, April își lipise un șervețel mototolit de ochi. Inima Louisei se bâlbâi. "Ce s-a întâmplat?"

"A sunat tatăl lui Zoe." April i-a înmânat Louisei un bilet roz cu mesaj. "Vrea să îl suni înapoi."

Vederea Louisei s-a încețoșat din cauza umezelii când a închis ușa. L-a sunat pe domnul Finch cu degetele tremurânde. Cum ar putea familia Finch să facă față dispariției fiicei lor?

"Dr. Hancock. Vă mulțumesc că mi-ați răspuns la telefon." Vocea domnului Finch era încordată.

"Pot să fac ceva pentru tine?" a întrebat Louisa.

"Eu și soția mea am dori să vorbim cu dvs." Peste linia telefonică, sunetul unei femei care plângea umplea fundalul.

"Desigur."

Zoe spusese că părinții ei locuiau aproape de oraș.

"Ai putea veni aici?", a întrebat el. "Nu vrem să fim departe de telefonul nostru."

"Înțeleg." Louisa a introdus adresa lor în telefon și a lăsat GPS-ul să calculeze direcțiile. "Pot fi acolo în aproximativ patruzeci și cinci de minute."

"Mulțumesc."

Louisa își luă poșeta de pe birou. Nu avea timp pentru o altă pauză de prânz prelungită, dar cum l-ar fi putut refuza pe domnul Finch? Fiica lui dispăruse.

S-a strecurat afară fără să-și vadă șeful. Zece minute mai târziu, a ieșit din parcare și și-a îndreptat BMW-ul spre podul Ben Franklin, s-a luptat cu traficul de la prânz pe Broad Street și a urmat I-676 peste pod.

Patruzeci de minute mai târziu, ea a intrat pe o alee marcată de o cutie poștală ruginită.

Familia Finch era săracă în mediul rural. La marginea unei comunități agricole, casa lor cu un etaj ocupa o suprafață mare de teren cu buruieni. Acoperișul era șubred, un gard de sârmă adăpostea o duzină de capre, iar stâlpii scorojiți protejau o grădină de legume ordonată. În spatele casei, pe o suprafață curățată de mărimea unui bloc de pământ, resturile maronii ale plantelor erau aliniate în rânduri ordonate. Șase vaci pășteau pe o pășune mică, plină de buruieni, lângă un hambar și o serie de dependințe zdrențuite. Ea a parcat mașina într-un dreptunghi de pământ lângă o camionetă ruginită.

Louisa și-a deschis ușa și a ieșit afară. Călcâiele i s-au afundat în solul nisipos. Din spatele casei se auzi un cloncănit. Găini? Mergând pe vârfuri, s-a îndreptat spre aleea de beton crăpată care ducea până la veranda din față.

Ușa s-a deschis. Finchii stăteau unul lângă altul, prezentând un front solid de durere.

"Vă rog să intrați." Doamna Finch a strâns un șervețel în pumn. L-a lipit de nas și a mirosit.

Domnul Finch, un bărbat scund, chel, în jur de șaizeci de ani, a pus un braț în jurul umerilor soției sale și i-a condus într-un living formal. O canapea înflorată și două scaune albastre înconjurau o măsuță de cafea acoperită cu hârtii.

Fotografii cu Zoe tânără și zâmbitoare erau peste tot. Louisa s-a aplecat peste pian și a scanat un rând de fotografii școlare. Nu i-a fost greu să o aleagă pe Zoe din mulțime. Era cu mulți ani mai tânără și cu câțiva centimetri mai scundă decât toate colegele ei de clasă, așa cum fusese Louisa în cea mai mare parte a anilor de școală.

Familia Finch se așezase pe canapeaua uzată. Pe genunchi, tatăl lui Zoe ținea între palme mâna soției sale. Deși îi era rău de motiv, Louisa invidia unitatea care emana din cuplu.

"Vrem să vă mulțumim că v-ați preocupat suficient de mult să o căutați pe Zoe, dr. Hancock", a spus dl Finch. "Dr. Cusack a menționat că dvs. ați fost cea care a dat alarma cu privire la dispariția lui Zoe."

"Te rog, spune-mi Louisa." Ea a luat unul dintre scaunele de pe partea opusă a mesei de cafea. S-a aplecat în față și și-a împreunat mâinile în poală. "Ai auzit ceva de la poliție?"

O sclipire de furie a luminat ochii căprui și sumbri ai tatălui lui Zoe. "Suntem frustrați de poliție. Spun că au un suspect, dar nu vor să-l aresteze. Dacă nu au suficiente dovezi, de unde știu că este el? Nu înțeleg de ce nu se apleacă asupra lui Heath Yeager." El a luat o hârtie și i-a înmânat-o. "Dacă acest barman nu este persoana potrivită? E ca și cum ar fi mai preocupați de un posibil proces decât de găsirea ei înainte..."

A inspirat brusc, ca și cum gândul la soarta necunoscută a fiicei sale îi răpea respirația.

Louisa a scanat un print al mesajelor lui Zoe. Toate erau din noaptea dispariției ei și toate curgeau într-un singur sens: de la numărul lui Heath la cel al lui Zoe.

CĂȚEA NENOROCITĂ UNDE EȘTI?

SĂ NU ÎNDRĂZNEȘTI SĂ SPUI NIMIC

NU TE POȚI ASCUNDE DE MINE TE VOI GĂSI

Louisa a lăsat hârtia jos. Mesajele lui Heath prezentau un tablou mai dăunător decât o făcuse el să creadă. De ce erau polițiștii atât de convinși de vinovăția lui Conor când aveau mesaje de amenințare de la Heath către Zoe?

"Cum pot ignora toate astea" - dl Finch a fluturat mâna spre lista de mesaje - "pentru că prietenii lui spun că a fost cu ei? Bineînțeles că ar minți pentru amicul lor."

Louisa a citit din nou mesajele. Mesajele lui Heath depășeau ceea ce își imaginase ea. Oare Zoe se temea de Heath? De aceea nu i-a răspuns la mesaj? "Poate că îi era frică să se întoarcă singură la apartamentul ei." Louisa a dus mâna la colierul ei și a rulat o perlă între vârfurile degetelor. "A vorbit cu voi despre Heath?"

Doamna Finch a pufnit. "A pomenit de el, dar nu l-a adus niciodată acasă. Nu l-am întâlnit niciodată."

"A adus și alți copii acasă ca să vă cunoască?" a întrebat Louisa.

"Nu." Doamna Finch s-a holbat la mâinile ei împreunate. "Nu venea acasă decât dacă nu era școală. Ajuta la treburile casnice când locuia aici, dar agricultura nu era pentru ea. Speram atât de mult că va găsi în sfârșit un loc în care să se integreze. Undeva unde ar fi fost fericită."

"Zoe era disperată să aibă o viață socială. Nu a avut niciodată mulți prieteni." Domnul Finch a frecat mâna soției sale, ca și cum degetele ei erau reci și el încerca să le încălzească.

"Trebuie să fi fost greu pentru ea, fiind atât de inteligentă, atât de diferită de ceilalți copii." Louisa știa exact cum se simțea.

Domnul Finch a dat din cap. "Am avut-o târziu în viață. Nu ne-am gândit niciodată că vom avea un copil, darămite să fim înzestrați cu unul atât de special ca Zoe. Până la vârsta de trei ani, a învățat singură să citească. Știam că era diferită de ceilalți copii. Școala de aici nu o putea găzdui, așa că am luat o a doua ipotecă pentru a o trimite la o școală privată. Dar chiar și acolo, era în clase cu copii mult mai mari decât ea. Din punct de vedere social, a fost mereu un outsider."

Doamna Finch și-a tamponat ochiul cu șervețelul mototolit. "A fost încântată când a invitat-o în oraș. Nu ieșise la multe întâlniri. Am fost îngrijorată, dar am crezut că universitatea a fost atât de drăguță. Toți copiii păreau să aibă maniere bune. Îmi făceam griji că străinii o vor răni. Nu m-am gândit niciodată că va trebui să-mi fac griji pentru prietenii ei."

"Acum știm mai bine". Buzele domnului Finch s-au comprimat de disperare. "Am cercetat toate statisticile. Majoritatea fetelor sunt rănite de persoane pe care le cunosc, nu de străini. Iubitul ei se învârtea prin muzeu?"

"Nu, nu l-am mai văzut până acum", a răspuns Louisa. "Ai cunoscut vreunul dintre ceilalți prieteni ai lui Zoe?"

Capul domnului Finch s-a clătinat într-un semn strâns, încordat din cap. "Colega ei de cameră, Isa. Am văzut-o de câteva ori când am trecut s-o vizităm pe Zoe. Sincer, aveam de gând să vă întrebăm același lucru."

Louisa a suspinat. "Mă tem că nu. Ți-a pomenit de altcineva în ultima vreme? Vreo dificultate cu cursurile ei? Probleme cu alți studenți?"

"Nu", a spus domnul Finch liniștit. "Părea încântată de cursurile ei. Ea iubește muzeul și a fost foarte încântată să lucreze cu dumneavoastră."

Louisa a înghițit un ghem de tristețe. "E o elevă grozavă." Nu voia să creadă că Zoe nu va mai sări niciodată în biroul ei.

"Am crezut că a găsit în sfârșit un loc căruia îi aparține, un loc unde ar putea găsi alți oameni ca ea. Trebuia să își facă prieteni și să aibă o viață normală." Un plâns a alunecat printre buzele strânse ale doamnei Finch. "Ea nu trebuia să..."

Controlul i-a cedat. Umerii îi tremurau, iar lacrimile îi curgeau pe față. Soțul ei a întors-o la pieptul său și i-a frecat spatele. Privirea pe care a aruncat-o peste umărul soției sale era plină de furie și tristețe. "Vă rugăm să ne anunțați dacă vă mai gândiți la altcineva cu care Zoe și-a petrecut timpul. Poliția se comportă de parcă nici nu are rost să încerce. Nu vor să o spună, dar pot spune că sunt convinși că e moartă, dar nu pot să cred. Mă tot gândesc că m-aș simți altfel dacă ea nu ar mai fi. Că aș *ști*. Că ceva din mine ar fi murit odată cu ea."

"Te voi suna dacă aflu ceva." Louisa s-a ridicat. A ieșit, lăsându-i pe părinții lui Zoe singuri cu durerea și frica lor. Pe drumul de întoarcere spre Philadelphia, a dat volumul la stereo și a încercat să-și înece toate gândurile, dar o întrebare a refuzat să fie redusă la tăcere. Mai trăia Zoe?

Întoarsă la muncă, fundul ei nu a stat nici două minute pe scaunul de la birou înainte ca telefonul să-i sune cu o convocare la biroul lui Cusack. A raportat fără emoțiile ei obișnuite. Discuția cu părinții lui Zoe îi schimbase perspectiva.

"Unde ai fost?" Cusack s-a ridicat când ea a intrat în biroul său, manierele sale înrădăcinate nefiind afectate de iritarea sa evidentă.

"M-au sunat părinții lui Zoe." Ea s-a așezat ușor pe scaunul din fața biroului lui. Cusack și-a netezit cravata în timp ce se așeza pe scaunul său.

"Și?"

"Și m-au rugat să vin la ei acasă."

Întreaga lui față se lăsase cu o încruntare. "Deci ai plecat pur și simplu?"

"Da. Mi-am luat o pauză lungă de prânz. Voi avea grijă să rămân mai târziu în seara asta. Nu voi rămâne în urmă."

"Puteai să mă întrebi."

"Care ar fi fost răspunsul tău?"

"Aș fi spus nu."

"Deci ai fi preferat să-i refuz pe părinții lui Zoe?"

Cusack s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat brațele pe piept.

"Aceasta este o problemă pentru poliție. Aș prefera să lași investigația în seama lor."

"*Familia Finch m-a* sunat", a clarificat Louisa. "Nu eu am inițiat contactul, dar nici nu am avut inima să refuz. Au inima frântă. Muncesc din greu pentru acest muzeu. Fac multe ore suplimentare. Îmi îndeplinesc responsabilitățile și nu numai." Dinții i s-au încleștat de frustrare.

Amândoi știau că a profitat de situația de la muzeul din Maine. Ea făcea o treabă completă de curator la jumătate din salariu.

"Louisa, nu înțelegi esențialul." Exasperarea i-a accentuat accentul tăios. "Nu poți pleca fără să anunți pe nimeni unde te afli."

"Indiferent cât de mult îmi place să lucrez aici, nu pot pune cariera mea înaintea vieții lui Zoe." Louisa și-a ridicat bărbia și s-a pregătit să fie concediată.

"Nu ți-aș cere să-ți pui slujba înaintea lui Zoe." Cusack și-a încrucișat brațele pe piept. "Dar doi angajați ai muzeului au dispărut. Nu vreau ca tu să fii numărul trei."

Oh. Ar fi putut Cusack să fie îngrijorat pentru ea?

"Muzeul nu mai poate suporta niciun scandal." Bineînțeles. El doar proteja muzeul. "Trebuie să stai departe de anchetă."

"Nu pot." Louisa i-a întâlnit privirea.

"De ce nu?"

"Pentru că nu renunț la Zoe. A dispărut de 38 de ore."

***

Conor a renunțat la graba cinei pentru a o lua pe Louisa după serviciu. I-a trimis un mesaj și a așteptat-o la o jumătate de stradă de muzeu. Ea s-a urcat în mașină.

"Cum a fost ziua ta?"

Ea și-a sprijinit capul de geamul pasagerului. "Am fost la părinții lui Zoe în pauza de prânz. Tatăl ei mi-a arătat mesajele pe care Heath i le-a trimis lui Zoe luni seara." Ea a rezumat întâlnirea ei cu familia Finch. "De ce nu-l investighează poliția pe Heath?"

"Nu știm dacă nu o fac." Conor și-a scărpinat o mână pe bărbie. "Dar cred că avem nevoie de câteva informații despre Heath."

El a aruncat o privire în lateral. Fața ei era trasă și obosită. Întâlnirea cu familia Finch îi luase mult timp. Dacă își petrecuse ora prânzului conducând, atunci nu mâncase. "Am o noapte târzie. Ce zici să ne oprim pentru un sandviș și o cafea?"

"Bine", a răspuns ea, distrată.

A găsit un loc norocos la marginea trotuarului, a parcat și și-a trecut cardul de credit la chioșcul de parcare. Au mers un bloc pe strada 18 și au intrat într-o cafenea.

Conor a ales o cabină întunecată, cu spătar înalt, în spate, pentru intimitate. Cafeneaua bistro se adresa în principal celor care luau prânzul. Jumătate din mese erau goale. Chelnerița a sosit, iar Conor a comandat cafea și un club sandwich.

Louisa a cerut ceai verde.

Când chelnerița a plecat, ea i-a povestit despre vizita ei sfâșietoare la casa familiei Finch. El s-a întins peste masă și i-a luat mâna. "Erai ca Zoe, nu-i așa? Înaintea clasei tale, separată de ceilalți copii?"

"Da." Louisa le-a studiat degetele împletite. "Mi-am luat doctoratul la nouăsprezece ani."

Degetul lui mare a frecat încet un cerc pe dosul mâinii ei. "De asta ai nevoie atât de mult să o găsești? Pentru că e ca tine?"

Era Louisa ca părinții lui Zoe, refuzând pur și simplu să accepte moartea fetei pentru că adevărul ar fi fost prea dureros?

"Poate." Lacrimile îi sclipeau în ochi. "Știu cum e să fii singur într-o cameră plină de oameni, să ai succes academic și să nu ai prieteni, să fii disperat să te integrezi. Tatăl meu a călătorit. Mama mea era moartă. Mătușa mea nu era interesată."

"Și tu erai singură." Degetele lui s-au strâns în jurul ei. "Imi pare rau."

"A fost cu mult timp în urmă."

Dar ea nu trecuse peste asta, iar Conor îi mulțumea lui Dumnezeu pentru cei trei frați ai săi. Oricât de nebună ar fi fost viața lui, familia Sullivan se avea mereu unul pe celălalt.

"Vorba aia cu timpul vindecă toate rănile este o prostie totală. Tăieturile atât de adânci nu dispar niciodată, indiferent de câți ani trec. Încă mi-e dor de părinții mei." Sandvișul lui Conor a sosit. El împinse farfuria spre mijlocul mesei, dar ea nu părea interesată. Mâncase ceva de la brioșa pe care i-o adusese în acea dimineață?

Soarele la apus prelungea umbrele de pe trotuarul de afară. Pentru prima dată, ea se deschisese în fața lui. Îl lăsase să întrevadă sufletul rănit de sub masca ei.

Acum, privind pe fereastră, profilul ei înghețase din nou, toate semnele durerii sale fiind șterse. Era o lebădă alunecând pe malul râului Schuylkill, după toate aparențele elegantă, liniștită și nemișcată. Toată mișcarea avea loc sub suprafață, ascunsă vederii. Se întreba pentru a suta oară câte straturi va trebui să descopere pentru a o găsi pe adevărata ea.

Ea îl fascina și îl provoca.

Cu o senzație de scufundare, își dădu seama că pentru a se apropia mai mult de ea ar fi nevoie de mai multe discuții de genul atingerii. Și, Doamne Dumnezeule, *el* avea să fie cel care le inițiază, ceea ce era complet opusul ordinii naturale a universului.

Telefonul Louisei a bâzâit. "Scuză-mă."

S-a ridicat de la masă, a ieșit afară și a răspuns apelului de pe trotuar.

S-a întors câteva momente mai târziu și și-a strecurat telefonul în poșetă. "Xavier English este profesorul de studii celtice. Vine frecvent la muzeu. Este și mentorul lui Zoe. Profesorul English va vorbi cu noi dacă ne întâlnim cu el în afara campusului. Nu vrea să lăsăm pe nimeni să știe că vorbește cu tine."

"Pot să înțeleg asta. Unde vrea să ne întâlnim?"

"Vine aici. E destul de întuneric și poate pretinde oricând că nu i-am spus că ești aici", a spus Louisa.

"Cum l-ai convins să vină?"

"I-am spus că eu cred că ești nevinovat."

"Și asta a fost suficient?"

Ea a ridicat un umăr. "A spus că vrea să decidă singur."

Zece minute mai târziu, ușa s-a deschis. Louisa s-a ridicat pe jumătate în picioare și i-a făcut cu mâna unui bărbat din ușă. Cu un semn din cap, s-a strecurat printre mese până la cabina lor. Profesorul English nu era bătrânul tocilar la care se aștepta Conor. Pe la cincizeci de ani, profesorul era înalt de un metru optzeci și era în formă de atlet. Avea părul gros și tuns scurt. Purta blugi și o cămașă cu nasturi.

A salutat-o pe Louisa cu un zâmbet cald și o strângere de mână.

L-a prezentat lui Conor. "Mulțumesc că ai venit până aici, Xavier."

El s-a așezat lângă ea. "Și eu sunt îngrijorat pentru Zoe. Punctualitatea s-ar putea să nu fie punctul ei forte, dar să rămâi puțin în urmă nu este același lucru cu a lipsi de la ore și de la munca ei la muzeu. Asta nu-i stă în fire. Dar tu chiar crezi că a fost răpită? Pare atât de ireal. Poliția a fost peste tot în campus în ultimele două zile." Ochii lui Xavier s-au îndreptat spre Conor. "Poza cu tine de la știri nu prea seamănă cu tine."

Conor a ridicat din umeri. "E veche, iar fața mea era făcută praf."

"De ce ar trebui să cred că nu ești vinovat?" a întrebat Xavier.

"Nu am întâlnit-o pe Zoe până luni seara", a spus Conor. "Și nu este asta pe dos? Ce s-a întâmplat cu inocent până la proba contrarie?"

"Poliția crede că are suficiente dovezi pentru a te face principalul suspect", a spus Xavier. "Arată poza ta în jurul colegiului și întreabă pe toată lumea dacă te-a văzut."

"Și dacă nu Conor a făcut-o, Xavier?" Louisa s-a răsucit în scaunul ei pentru a-l înfrunta. "Și poliția își concentrează ancheta pe el? Nu o vor găsi pe Zoe."

Ochii lui Xavier nu erau sută la sută convinși, dar Conor avea suficiente îndoieli pentru a merge mai departe.

"Când a fost ultima dată când ai văzut-o pe Zoe?", a întrebat el.

"Luni dimineața. Sunt mentor pentru patru studenți. Zoe, colega ei de cameră, Isa, plus doi studenți." Xavier și-a împletit degetele. "Îmi place să mă întâlnesc cu studenții absolvenți la fiecare două săptămâni. Zoe și Isa au multe de făcut anul acesta."

"Isa a primit subvenția Pendleworth, este corect?"

"Da, și este și asistenta mea în acest an." Zâmbetul dezinvolt al lui Xavier se stinse. "Am sperat să o pregătesc pe Zoe pentru postul de anul viitor."

"Zoe este tânără pentru un post de AT", a spus Louisa.

"Tânără, da, dar dedicată studiilor ei. Sincer, este unul dintre cei mai inteligenți studenți cărora le-am predat vreodată." S-a încruntat. "Uneori mă întreb, totuși, la ce presiune este supusă."

"Ce vrei să spui?" a întrebat Conor.

"Ei bine, Zoe are doar 21 de ani. Ea nu are mulți prieteni apropiați. Majoritatea colegilor ei de clasă sunt cu cel puțin trei ani mai mari decât ea. Din punct de vedere social, este o diferență mare. Chiar dacă sunt mentorul ei doar de la începutul semestrului, mi-am dat seama că nu este întotdeauna fericită." Xavier și-a sprijinit antebrațele pe masă. "Cred că e singură. Până de curând, vârsta ei o împiedica să se alăture celorlalți când ieșeau să bea bere după ore."

Louisa a dat din cap. "Era foarte încântată de ziua ei. Am impresia că a crezut că va fi o "intrare" magică pe scena socială."

"Asta nu este foarte realist", a spus Conor.

Xavier a ridicat din umeri. "IQ-ul lor nu îi face mai maturi emoțional. De fapt, mi se pare că de multe ori e chiar invers. Frecvent, ceilalți copii i-au evitat de la o vârstă fragedă. În plus, dacă au fost lăsați să sară peste clase, ca Zoe, vârsta lor este un detriment clar. Trei ani nu pare mare lucru la 24 de ani, dar în clasele inferioare, diferența ar putea fi la fel de bine ca Marele Canion social. Ce

absolvent de liceu va invita o fată de 15 ani la petrecerea ei de absolvire? Unii dintre cei mai inteligenți copii nu au avut prieteni apropiați. Ei nu știu să citească semnalele sociale și au puțină experiență în interacțiunea cu colegii lor. Se profită ușor de ei. Sincer, Zoe ar fi o țintă evidentă pentru un prădător."

"Cât de matură este?" a întrebat Conor.

"Ea este la fel de volatilă emoțional ca orice altă fată de 21 de ani. De fapt, luni, era distrasă, o stare foarte neobișnuită pentru ea. Am fost îngrijorat. O parte din treaba unui mentor este să se asigure că puștii nu s-au suprasolicitat. Când am întrebat-o dacă totul este în regulă, a menționat că are o întâlnire, dar părea emoționată. Aș putea să mă înșel. Poate că era doar emoționată. Nu am discutat despre asta, dincolo de faptul că m-am asigurat că nu era o problemă legată de școală." Xavier și-a pus mâinile pe genunchi și s-a împins în picioare. "Trebuie să mă întorc. Sper să o găsească cineva. Sper că nu e. . ." A lăsat să se înțeleagă.

Conor s-a ridicat și i-a strâns mâna. "Ai cunoscut-o pe Riki LaSanta?"

"Nu prea bine", a spus Xavier. "A fost la unul dintre cursurile mele anul trecut, înainte de a-și schimba specializarea de la istorie europeană la istorie egipteană."

"Mulțumesc." Louisa a atins încheietura lui Xavier.

"Fii atentă, Louisa." Xavier i-a acoperit mâna cu a lui pentru un scurt moment, suficient cât să-l irite pe Conor. "Ne vedem sâmbătă seara la strange-rea de fonduri."

Conor s-a enervat când Xavier a părăsit cafeneaua. Avea Louisa o întâlnire cu profesorul?

Louisa își sorbi ceaiul. "Mă întreb cum s-a simțit Zoe când întâlnirea pe care o anticipa a mers îngrozitor de prost."

Conor s-a gândit la seara de luni. "Era supărată, cu atât mai mult cu cât nu a putut să o sune pe colega ei de cameră."

"Mă întreb dacă Isa chiar nu a primit mesajele sau dacă a ignorat apelurile lui Zoe", a meditat Louisa. "Există multă competiție între studenții absolvenți." Și-a verificat telefonul. "Nu m-a sunat înapoi."

"Crezi că Isa simțea că Zoe îi suflă în ceafă, academic vorbind?"

"Este o posibilitate. Știu că Zoe a fost pe locul al doilea în clasamentul pentru grantul Pendleworth."

"Știai că Riki a fost specializată în istorie europeană până anul acesta?"

"Nu. Mă întreb dacă poliția știe." Scoțându-și un picior din pantoful înalt, și-a frecat absentă degetele de la picioare înainte de a-l băga la loc cu o grimasă.

Conor a dat din cap spre picioarele ei. "De ce porți alea dacă te dor?" Privind în sus la el, ea a înclinat capul. "Ce altceva aș purta?"

"Ceva care nu doare?" a sugerat Conor cu un zâmbet și o privire la pantofii de alergare bătuți din picioarele lui.

"Oh, sunt sigură *că astea* i-ar prinde bine șefului meu." Louisa a chicotit. Telefonul ei a bâzâit pe masă. "Imi pare rau. Trebuie să răspund."

"Nicio problemă. Dă-i drumul. O să plătesc nota și ne întâlnim afară."

Fața i s-a încordat în timp ce se îndrepta spre ușă și a răspuns la telefon.

"Bună, mătușă Margaret."

I s-a alăturat pe trotuar în timp ce ea apăsa END și se uita la telefon.

"E totul în regulă?"

Ea a expirat, forțând un zâmbet pe buzele ei comprimate. "Da. Mătușa mea va fi în oraș pentru un eveniment caritabil. Ea vrea să ia cina cu mine vineri." Louisa și-a frecat locul dintre sprâncene.

"Este rău?"

"Nu știu. Nu vorbesc cu ea foarte des." Mâna Louisei a alunecat spre perlele ei. Era mai mult decât atât. "Situația este complicată. Tatăl meu m-a încredințat surorii sale pentru că nu știa ce să facă cu o fiică pe care abia o cunoștea. Din păcate, mătușa Margaret nu era potrivită pentru acest rol. Nu că aș fi fost ușoară. Sincer, nu mi-a plăcut intruziunea ei. Îl voiam pe tatăl meu".

I-a luat cotul și a îndreptat-o spre clădirea ei. "Nimic din toate astea nu a fost vina ta. Erai un copil. Jayne și Danny aveau multe resentimente."

Speranța i-a luminat ochii. "Ai vrea să ni te alături? Mătușa Margaret este cazată la Ritz Carlton, iar noi luăm masa la Capital Grille. Sunt sigură că pot extinde rezervarea la trei persoane."

Să vedem, i-ar plăcea să aibă o cină lungă, ciudată și elegantă cu două femei aflate într-o relație tensionată? Nu prea. În plus, îi promisese lui Pat că se

va ocupa de bar. "Mâine Pat are o chestie cu casa deschisă la școala copiilor vineri. Jaynie e însărcinată și obosită. Nu-mi place s-o văd trează până târziu."

"Jayne este însărcinată?" Gura Louisei s-a întors într-un zâmbet melancolic. "N-aș putea spune."

"E devreme." A aruncat o privire în lateral. "Spune-mi despre strângerea asta de fonduri de sâmbătă seara."

"Este o licitație silențioasă. Vor fi băuturi și aperitive. Face parte din munca mea să ajut la relaxarea portofelelor. Va veni Damian, majoritatea personalului muzeului, plus unii dintre profesorii de istorie ai universității care lucrează cu muzeul."

"Sună interesant", a mințit Conor. Își luase destule slujbe de barman la evenimente caritabile. Coada lungă la bar era doar pentru a amorți plictiseala. Dar își dorea să fie acolo pentru a se familiariza cu oamenii implicați în caz și, de asemenea, ar fi vrut să-i supravegheze pe Damian și Xavier. Ești prea gelos?

"Atunci sună mai interesant decât va fi." Tonul Louisei a devenit ironic. "Acum că mă gândesc la asta, printre participanți se vor afla mai multe persoane care le cunoșteau atât pe Zoe, cât și pe Riki. Voi avea grijă să fiu cu urechile ciulite. Sunt sigură că cazul va fi unul dintre subiectele principale de conversație."

Lui Conor nu-i plăcea ideea ca Louisa să-și petreacă seara într-o cameră plină de potențiali suspecți. Dar ce putea să facă? Cu greu ar fi putut căpăta o invitație. S-a oprit în fața Rittenhouse. "Probabil că ar trebui să plec."

"Mulțumesc pentru ajutorul acordat astăzi." Louisa s-a ridicat în picioare. Pe tocuri, era doar cu câțiva centimetri mai scundă decât el, o distanță foarte sărutabilă. Dar nu aici. Prea public. El a urmat-o în hol și a tras-o departe de ușă. S-a aplecat în față și și-a lipit buzele de ale ei. De data aceasta, ea a răspuns fără ezitare, buzele ei cedând ușor, apoi apăsând înapoi spre ale lui. Plăcerea progresului i-a înflorit în piept, ceea ce era ridicol având în vedere natura castă a sărutului.

Mâna lui Conor îi tremura în lateral. Voia să o țină în brațe, să o tragă înspre trupul său. Viziunile pielii moi sub mătase i-au secat sângele din cap și l-

au trimis spre sud. Încet, a ridicat o mână și i-a cuprins maxilarul, mângâindu-i ușor bărbia cu degetul mare.

El i-a ridicat capul. Ochii ei verzi se întunecaseră. Dorința i-a zvâcnit prin burtă și i-a aterizat în ouă. Da, așa e. Era timpul să plece. Sexul îi întunecase judecata, iar el își dorea mintea limpede.

"Te voi suna mâine."

Louisa a zâmbit. "Nu vrei să-ți iei câinele?"

Conor s-a gândit la adolescentul cu glugă de pe alee. "Te-ar deranja să o ții câteva zile?"

"Deloc." Zâmbetul ei s-a lărgit.

Câinele ar fi rămas singur în apartamentul lui. Dacă Kirra rămânea cu Louisa, își puteau ține companie una alteia. Bănuia că amândouă au petrecut destul timp singure.

"Trebuie să plec. Pat conduce barul singur. Ai grijă." Lăsând-o pe Louisa la lift, el a ieșit. Pe trotuar, discuția cu Xavier îi revenea în minte. Nu-l învinuia pe profesor că se îndoia de nevinovăția lui Conor. Cantitatea de dovezi circumstanțiale împotriva lui era uluitoare. A fost implicarea lui Conor în dispariția lui Zoe o coincidență sau o înscenare? Dacă cineva plănuia să îi însceneze asta, ar fi petrecut mult timp urmărindu-i atât pe Conor, cât și pe Louisa.

S-a uitat înapoi la clădirea ei. În lumina aceea, apartamentul ei sigur nu părea la fel de sigur.

Capitolul 15

Louisa a hrănit-o pe Kirra și a scos-o afară pentru o plimbare rapidă. Să ai un câine era mai plăcut decât își imaginase. Soarele cobora în spatele clădirilor, aruncând umbre răcoroase pe trotuar. Ca de obicei, spațiul verde era plin de oameni hotărâți să se bucure de ultima perioadă de vreme plăcută. Sărutul lui Conor încă o gâdila pe buze, dar bucuria ei era întunecată de cele patruzeci și două de ore în care Zoe lipsise. Cina iminentă cu mătușa ei îi întunecase și mai mult starea de spirit.

"Ar fi trebuit să o refuz pe mătușa Margaret", a spus Louisa în timp ce treceau pe lângă bazinul reflectorizant. Kirra s-a uitat în sus și a dat din cap. Era o ascultătoare excelentă, iar Louisa se trezea spunându-i câinelui lucruri pe care nu le-ar fi împărtășit niciodată cu o altă persoană. "Dar în momentul în care i-am văzut numărul pe telefon, nu m-am putut gândi decât că ea trebuie să știe ce e în neregulă cu tati și de aceea vrea să se întâlnească cu mine."

Posibilitățile îi treceau prin cap. Cancer? Atac de cord? Boală de ficat? Era pe moarte? Ce i-ar fi spus mătușa Margaret vineri seara?

Pe drumul de întoarcere în clădire, tânărul portar i-a zâmbit larg. "Cineva a lăsat un pachet pentru dumneavoastră, domnișoară Hancock. Este la recepție."

"Mulțumesc, Gerome." Louisa l-a urmat până la micul birou de recepție din hol. El i-a înmânat o pungă de cadouri distinctivă, de culoare albastru-azurie. Tiffany's. Ea a aruncat o privire înăuntru. Sub un spray de hârtie absorbantă se afla o cutie mică. "Și mulțumesc că ai plimbat-o pe Kirra în această după-amiază."

"Oricând, Dr. Hancock. E drăguță."

Punga cu cadouri în mână, Louisa a luat liftul până la apartamentul ei. Ce ar putea fi? Singura persoană care îi trimitea bijuterii zilele astea era tatăl ei, dar ziua ei de naștere era peste câteva luni. El nu fusese în Statele Unite pentru a-și lua rămas bun când ea plecase din Maine și părea distrat când o vizitase primăvara trecută. Dar ea tocmai fusese concediată și presupusese că dezamăgirea lui pentru eșecul ei profesional îl îndepărtase. Poate că îi era dor de ea. Cu un pas mai ușor, a mers în dormitor pentru a-și schimba hainele de lucru.

În pantaloni de yoga și un hanorac, s-a așezat pe canapeaua din sufragerie. Perna și pătura pe care Conor le folosise noaptea trecută erau stivuite lângă ea. A ridicat perna la fața ei și a inspirat. Mirosea ca el. A ascuns-o în spatele ei. Cu amintirile lui Conor și cu câinele la picioarele ei, apartamentul mare nu părea atât de gol. Poate că îl va cumpăra până la urmă.

Așează punga de cadouri în poală, scoase hârtia albă delicată de țesut și bägă mâna după cadou. TIFFANY & CO. era imprimat pe partea de sus a cutiei de culoare teal. A desfăcut ușor panglica albă și a ridicat capacul. Trebuie să fie de la tati.

A deschis capacul. Aurul a prins lumina. Era un talisman în formă de barcă cu pânze. Louisa a scăpat cutia.

Nu.

Nu putea fi.

Cutia aterizase cu partea dreaptă în sus pe covorul de la picioarele ei. Velierul auriu strălucea în lumina de pe măsuță. Sprijinindu-se pe ea însăși, a răsturnat punga cu cadouri și s-a uitat înăuntru. Un mic plic alb se afla pe fund. L-a deschis, sperând că s-a înșelat.

Dragă Louisa,

Un mic semn pentru a arăta cât de mult mi-e dor de tine. Sper că te vei răzgândi asupra mutării tale recente și că te vei întoarce acasă. Tu ești singura pentru mine. Am nevoie de tine. Întotdeauna am avut nevoie de tine. Te rog să mă ierți.

Al tău întotdeauna,

Blaine

Stomacul i s-a încleștat când i-a citit semnătura. Bineînțeles că avusese dreptate. Cine altcineva, în afară de Blaine, care făcea curse de iahturi, i-ar fi trimis o barcă cu pânze?

Dar cum a găsit-o? Presupunea că găsirea unui curator de muzeu specializat în istorie europeană nu era atât de dificilă. Oricât de privată și-ar fi păstrat viața personală, viața ei profesională era inevitabil publică. Dar el îi trimisese asta acasă, nu la muzeu. Fusese în stare să plătească un furnizor de informații pe internet pentru adresa lui Heath. Aceleași date personale erau probabil disponibile și despre ea. Mâinile îi tremurau, a pus mâna pe telefon, a format linia portarului și a întrebat de Gerome.

"Da, doamnă?"

Louisa și-a adunat vocea. "Gerome, l-ai văzut pe bărbatul care a lăsat pachetul pentru mine?"

"Da, doamnă. Era blond, un pic mai înalt decât mine, foarte bine îmbrăcat.

L-am întrebat cum îl cheamă. A spus că vei ști cine este când vei deschide cutia. A vrut să-ți facă o surpriză."

"Mulțumesc, Gerome." Louisa își înghiți greața crescândă la gândul că Blaine a fost aici. "Dacă vine din nou, te rog să nu-l lași să urce și să nu mai accepți alte pachete. Sună-mă imediat."

"Da, doamnă." Tonul lui Gerome s-a aplatizat, spunându-i Louisei că a înțeles. Louisa a închis telefonul. Kirra s-a lipit de picioarele ei.

"E în regulă, fato." A îndesat cutia cadou și felicitarea înapoi în pungă și s-a dus în bucătărie. Pentru o clipă, a ținut-o deasupra coșului de gunoi, apoi s-a răzgândit. Poate că ar fi mai bine să i-l trimită înapoi. Blaine trebuia să-și bage în cap că ea nu voia să aibă de-a face cu el. O urmărea de ani de zile și trebuia să înceteze. Ea nu va fi niciodată a lui.

Nu după ceea ce îi făcuse.

Deschise dulapul de pe hol și puse punga pe raftul de sus. Imediat ce avea timp, i-o trimitea înapoi. Ignorarea lui nu funcționase în trecut. De data asta avea să fie mai energică. După ce a verificat încuietorile ușilor, a înghițit două aspirine și s-a dus în dormitor. Un duș fierbinte a ajutat-o să se relaxeze, dar somnul avea să fie evaziv în seara asta.

S-a așezat pe canapea și a pornit televizorul. Kirra a sărit lângă ea, s-a ghemuit și și-a odihnit capul pe piciorul ei. Recunoscătoare pentru companie, Louisa a așezat o mână pe spatele câinelui.

Mintea ei se învârtea între cadoul nedorit al lui Blaine, durerea pentru Riki și grija pentru Zoe. Unde era stagiara ei? Poliția părea sigură că era moartă, dar Louisa refuza să creadă asta. Dar cu Riki deja ucisă, cât timp mai putea spera că Zoe nu fusese ucisă?

***

Capul roșu al lui Pat se lăsă peste paharul său.

"Haide. Hai să te ducem acasă." Conor a apucat brațul fratelui său și l-a

ridicat peste umerii lui.

Pat stătea în picioare și se legăna. "Okeydokey."

Conor a șovăit când Pat s-a sprijinit de el. "Ușurel. Dacă cazi, acolo vei rămâne peste noapte." L-a condus pe Pat afară pe ușa din spate și spre mașina care aștepta.

"Ai grijă la cap." Conor a deschis portiera și l-a pliat pe Pat pe scaunul pasagerului. A băgat picioarele lungi ale fratelui său sub bord. Porsche-urile 911 vechi de douăzeci de ani nu erau proiectate pentru a transporta bărbați de mărimea lui Pat.

"I-am crescut cum trebuie." Vocea lui Pat era groasă și slabă.

"Am făcut-o, Pat. Am făcut o treabă al naibii de bună." Conor a alunecat la volan și a luat câteva secunde pentru a admira toată pielea nouă și strălucitoare din interior. Fratele său a scos un râgâit masiv, iar Conor i-a aruncat o privire. "Nu vomita în mașina mea."

Pat și-a bătut pieptul. "Sunt insultat. Mă pot ține de băutură cu cei mai buni dintre ei."

Conor și-a acoperit râsul cu o tuse. Toleranța lui Pat la băutură era ridicol de scăzută pentru mărimea lui.

A pornit mașina. Motorul a pornit cu un răget dulce. Ar trebui să se gândească să o vândă și să caute un alt proiect. Își lua o zi întreagă liberă pe săptămână. Ce s-ar fi făcut fără o mașină de reparat?

Dar, la naiba, aceasta se dovedise a fi o plimbare frumoasă.

"Nu pot să cred că Jaynie va avea un copil." Pat a pufnit. "Și se mărită de Crăciun."

"Nici eu." Conor a condus pe Oregon Avenue. Cei doi polițiști care stătuseră în bar toată noaptea s-au urcat în mașina lor nemarcată și l-au urmat. "Poate că ar trebui să devanseze data nunții. Ar fi frumos dacă s-ar căsători înainte să înceapă să pară însărcinată." Nu era sigur de ce i-a venit asta în cap și i-a ieșit pe gură. Conor nu era chiar obsedat de corectitudine. Dar fusese o vreme când aparențele contau, ca atunci când asistentul social venise într-o vizită la domiciliu pentru a se asigura că Pat și Conor se descurcau bine cu frații lor mai mici. De cele mai multe ori nu puteau, dar se prefăceau destul de bine. Toți cei

patru frați Sullivan erau buni mincinoși, ceea ce probabil nu ar fi trebuit să fie considerat un atribut.

Pat a ignorat comentariul său. "Ah, e fericită. Cui naiba îi pasă?"

"Ca de obicei, ai dreptate." Conor a râs, dar nu a simțit umorul. O tristețe inexplicabilă i se cuibărise în oase în seara asta, un torent de nemulțumire care creștea în el de luni de zile.

Se simțea deranjant ca o autocompătimire.

Era gelos pe fericirea celor trei frați ai săi? Pentru că dacă era, asta era penibil. Penibil și de neiertat. Chiar avea nevoie de propria lui viață. El și frații lui suferiseră aceeași tragedie. Ei au mers mai departe. De ce el nu?

"Ea a crescut. Îl are pe Reed. Nu mai are nevoie de noi."

"Așa ar trebui să fie, Pat." Oare părinții simțeau această amestecătură de emoții când copiii lor se căsătoreau și aveau copii? Cum putea el să fie trist și fericit în același timp?

"Iar Danny s-a stabilit în Maine cu Mandy." Pat a suspinat greu. Alcoolul îl făcea pe fratele său emotiv. "Tu ești ultimul rămas, Conor."

"Uh-huh." *Nu te angaja.*

"Vorbesc serios." Pat a sughițat. "Ai nevoie de o soție."

Conor scoase un alt sunet de neangajare și își notă mental că noua limită a fratelui său era de trei pahare, două dacă bea scotch, așa cum făcuse în seara asta pentru a sărbători vestea lui Jayne.

"Ce mai face curatorul tău?" a întrebat Pat.

"Bine." Conor nu avea de gând să se apropie de o conversație despre Louisa cu un Pat beat și sentimental.

Pat s-a uitat în oglinda laterală. "Polițiștii sunt în spatele nostru. E o afurisită de paradă. Ai vești de la Damian?"

"Spune că așteaptă rezultatele testului ADN." Conor a cotit pe o stradă laterală îngustă și a ocolit cu mașina sport un coș de gunoi căzut. "I-am văzut urmărindu-mă." Conor a presupus că erau mereu în apropiere, chiar dacă nu-i putea vedea.

"Rezultatele testelor vor dovedi că ești nevinovat", a spus Pat.

Conor nu a răspuns. Părul lung pe care îl găsiseră în apartamentul lui era

al lui Zoe, dar sângele nu era al ei. Cum s-ar juca asta?

A fost bucuros să oprească în fața micii bucățele de fericire urbană a lui Pat și Leena. La fel ca familia pe care o găzduia, casa de cărămidă emana haos și mulțumire. Curtea îngustă din față avea o alee abia suficient de mare pentru o dubiță și o fâșie de iarbă la fel de mare. O roată mare era răsturnată pe alee, cu anvelopele în aer ca un câine care vrea să i se frece burta.

"Am ajuns." *Slavă Domnului*. Conor a parcat la bordură. Pat s-a îmbărbătat. "Leena o să fie nervoasă."

"Probabil", spuse Conor doar ca să-l facă pe Pat să transpire și, spera, să-i ia gândul de la viața lui Conor. Poate că Pat avea 30 de centimetri înălțime și 45 de kilograme în plus față de soția lui, dar Leena conducea spectacolul. Fără îndoială. Deși nu i-ar fi dat fratelui său un moment greu. Nu în seara asta. Știa cât de profund îl afectase vestea lui Jayne. Dacă Pat ar fi fost treaz, ar fi știut că Leena îl susținea atunci când conta, dar paharele alea de scotch îi deformaseră perspectiva, așa cum obișnuia să facă băutura.

Pat și-a croit drum pe alee. Urmându-l, Conor a luat tricicleta de plastic, a redresat-o și a așezat-o pe verandă, sub streașină. Leena avea deja ușa deschisă. O chitară de jucărie îi atârna din vârful degetelor, iar pete umede îi acopereau partea din față a pantalonilor scurți și a tricoului. Baia fusese terminată de curând și ea era încă în faza de curățare a dezordinii din seara care urma după ceea ce ea numea închidere, mai degrabă decât culcare.

Și-a sprijinit o mână pe șold și i-a făcut soțului ei o admonestare falsă. "Sărbătorești mult?"

Ridicându-se de pe balustrada albă din fier forjat, Pat a mormăit ceva ce semăna cu "te iubesc" și s-a aplecat pentru a-i da soției sale un sărut.

"Și eu te iubesc. Intră în casă înainte să cazi". Leena și-a fluturat mâna în fața feței. "Oh, Doamne, Conor, l-ai lăsat să bea scotch?"

"Îmi pare rău, Leena." Conor l-a condus pe Pat peste prag și în camera de zi. Pat a făcut trei pași strâmbi prin Berber și s-a întins pe canapeaua din sufragerie ca și cum nu ar mai fi putut face niciun pas.

Conor i-a dat cumnatei sale un pupic pe obraz. "E numai al tău."

"Doamne, mulțumesc." Rânjind, Leena a închis ușa de la intrare. Șuvițe

din părul ei negru scăpaseră din coada de cal. O șuviță umedă îi căzuse peste ochi, iar ea o împinse după ureche. O masă zburdalnică de blană de culoarea ciocolatei, noul lor cățel Labrador, a lătrat și s-a clătinat de cealaltă parte a porții de vizavi de intrarea în bucătărie.

"Cum e Killer?"

"E un băiat cuminte. Din fericire, creioanele colorate nu sunt toxice." Leena s-a dus la poartă și a scărpinat capul cățelului. "Ești sigur că nu vrei un cățeluș? Mai sunt încă doi."

"Pozitiv." Conor s-a gândit la câinele care dormea acum în patul Louisei. Kirra ar trebui să stea acolo. "Apartamentul meu e prea mic și nu sunt niciodată în el."

"Un câine ar fi o companie bună. Petreci prea mult timp singur."

"Singur? Eu nu sunt niciodată singur. Sunt mereu în bar."

"Știi ce vreau să spun."

Un chicotit a coborât pe scara care trecea de-a lungul peretelui sufrageriei. Cineva era încă sus.

Leena a aruncat chitara de plastic într-un coș de gunoi deschis în colț, a mers până la baza treptelor și și-a pus o mână în jurul gurii. "Nu mă face să urc acolo."

Tăcere.

Yep. Fără îndoială. Leena era șefa. "Ai nevoie de ajutor să-l duci sus?"

"De parcă am putea să-l urcăm pe treptele alea." Leena a râs. "E bine unde e." Avea dreptate. Scara era îngustă și abruptă, abia dacă îi făcea loc lui Pat când se ținea bine pe picioare. "Durerea de spate de mâine îi va aminti de ce nu prea bea", a spus Leena fără nici cea mai mică urmă de milă.

"Fără îndoială."

"Copiii sunt, evident, încă treji, dacă vrei să apari și să le spui noapte bună." Ea a tras o pătură de pe spătarul canapelei și a înfășurat-o în jurul soțului ei. Mâna ei i-a mângâiat rapid maxilarul pătrat cu dragoste. Un sforăit a străbătut camera.

În mod normal, lui Conor nu i-ar plăcea nimic mai mult decât o rundă de îmbrățișări din partea nepoților și nepoatelor sale, dar în seara asta gândul la

afecțiunea lor energică i-a golit pieptul. De ce? Ce se schimbase? De ce sarcina lui Jayne îl făcea pe Conor nostalgic? Avea ceva de-a face cu Louisa?

Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță în seara asta era că era prea obosit și prea stresat din cauza fetei dispărute și a anchetei poliției pentru a-și analiza viața amoroasă.

"Chiar trebuie să mă întorc la bar." Conor se întoarse spre ușă, apoi se opri, privirea lui îndreptându-se spre fratele său. "Pat e bine?"

"Da, de ce?"

"S-a înecat la vestea lui Jayne."

"Este fericit, dar, în același timp, vestea l-a făcut să se simtă mai bătrân, mai puțin necesar, ca și cum acel capitol din viața lui s-a închis. Tu și Pat v-ați petrecut ultimele două decenii comportându-vă mai mult ca niște părinți decât ca niște frați." Ochii întunecați ai Leenei s-au oprit asupra lui Conor ca o vedere cu raze X. "Cum te descurci cu vestea lui Jayne? Ai crescut-o la fel de mult ca Pat."

"Bine. Pat a făcut cea mai mare parte din parenting."

"Întotdeauna faci asta."

"Ce fac?" Conor a dat înapoi, spre ușă. Ar fi trebuit să-și țină gura închisă.

"Îți respingi contribuția". Leena a redus distanța dintre ei și l-a înțepat în piept cu un deget. Putea la fel de bine să fi folosit un cuțit. "Nu ar fi reușit fără tine și știi asta."

Da. Leena a văzut prin el. Conor făcu un pas lateral. "Sunt încântat pentru Jaynie."

"Conor . . ." Ea și-a scuturat capul. "Nu ai fost tu însuți toată vara. Vorbește cu mine. Pat a spus că ai o prietenă nouă?"

"Nu e chiar o prietenă."

"Ce este ea?"

Bună întrebare. "Nu știu. E implicată în ancheta poliției."

Leena și-a pus mâna pe bicepșii lui. "Cum reziști?"

"Sunt nevinovat."

"Duh." Leena și-a dat ochii peste cap. "Nu asta te-am întrebat."

"Totul va fi bine." S-a aplecat și i-a dat cumnatei sale un sărut rapid pe

obraz. "Mult noroc cu Snorezilla. Te iubesc, Leena." Conor a fugit, închizând ușa în urma lui. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să vorbească cu Leena sau cu oricine altcineva despre starea lui de spirit. Voia ceea ce Pat avea acum - uitare, cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp. Dar avea o afacere de condus. Un singur Sullivan putea fi incapacitat în același timp.

A ieșit pe trotuar, tocurile cizmelor lui răsunând pe betonul acoperit cu desene cu cretă reprezentând curcubee. Mersul pe jos promova gândirea, un alt lucru pe care îl evita, și era bucuros să alunece înapoi în Porsche.

Conor a avut noroc și a găsit un loc la bordură, după colțul barului. A tăiat prin alee spre ușa din spate. Înapoi la bar. Înapoi la muncă. Dar mintea lui era la familia lui Pat.

Tot ce-și dorea Conor era o viață simplă. Întotdeauna a crezut că va ajunge ca Pat, cu o soție și copii și o casă înghesuită, dar fericită.

Trădarea Barbarei îl uimise.

Ea intrase în bar și îl urmărise cu concentrarea unică a unei pisici de alee care urmărește un șobolan. De ce nu-i văzuse adevărata natură de prădătoare? A fost sexy, sălbatică și mereu dornică de el. Își petrecuseră cea mai mare parte a verii în patul lui. Probabil că, dacă relația ar fi continuat, el și-ar fi dat seama că nu era vorba decât de sex. Dar, la vremea aceea, excesul de sex nu favorizase o introspecție profundă.

Chiar mai șocantă decât intrarea soțului în bar și informarea calmă a lui Conor că se culcă cu soția lui a fost reacția ei. Nefiind dispusă să compromită stilul de viață pe care i-l oferea soțul ei bogat, Barbara se despărțise de Conor, abia dacă ridicase din umeri *că a fost distractiv cât a durat*.

Privind în urmă, acum, cu perspectiva timpului și a distanței, tot ce avuseseră părea dintr-o dată ieftin și sordid.

Conor nu a mai fost tentat să înceapă o nouă relație de atunci, până când a cunoscut-o pe Louisa. Din păcate, s-ar putea să nu aibă timp să afle ce s-ar putea întâmpla între ei. Poliția urma să primească rezultatele testelor peste câteva zile. Ce se va întâmpla atunci? Îl vor aresta? Aveau măcar alți suspecți serioși? Și mai important, Zoe mai era în viață?

Capitolul 16

În acest moment al jocului, cea mai mare îngrijorare a mea era că cineva îmi va descoperi prizonierul. Deși aș fi auzit despre asta. O explozie ar fi apărut probabil la știrile de seară.

După o plimbare atentă prin cartier, am parcat vechiul sedan în fața clădirii. Felinarul de deasupra era stins, dar luna plină strălucea de pe cerul senin, tentă sa portocalie slabă aruncând o strălucire sepia peste blocul pustiu. Nu văzusem un singur suflet în timpul recunoașterii mele. Zona era atât de pustie, încât străzile puteau fi folosite ca decor pentru un film despre apocalipsa urbană.

Cu mâinile înmănușate, mi-am luat geanta cu scule din portbagaj și am intrat înăuntru, având grijă la picioare. După ce mi-am aprins lanterna, m-am îndreptat spre casa scării. O scândură a cedat sub pantoful meu. Cu o apucare rapidă, m-am scutit de o prăbușire în subsol care-mi rupea glezna. În vârful treptelor, mi-am examinat firul declanșator. Capcana nu fusese deranjată. Îndepărtarea firului capcană era o treabă delicată. Am terminat, am coborât.

Singurul locuitor era cea pe care o lăsasem acolo. Am aruncat raza lanternei mele pe fața ei. Goală, zăcea ghemuită pe o parte pe podea, lângă peretele din spate, cu mâinile încătușate la spate și prinse de o țeavă. Ochii și nasul îi curgeau pe toată banda adezivă de pe gură, lacrimile și mucii uscându-se pe pielea ei și formând o peliculă albă crăpată. Rănile de pe coapse erau acoperite cu cruste de sânge. Balta de urină se uscase și devenise o pată maro pe beton.

Terminasem definitiv cu ea.

Dincolo de mizeria de pe fața ei, privirea ei încă pleda. Dar în timp ce stăteam în pragul ușii, adevărul a depășit slaba licărire de speranță și a zdrobit-o de pământ.

Știa că asta era.

Lăsând geanta la picioarele mele, am îngenuncheat și am scos cuțitul. Mișcându-mă în spatele ei pentru a evita jetul inițial, am ridicat arma. Ea a alunecat lateral, făcând unghiul dificil.

"Nu face asta mai greu decât trebuie să fie", am spus, deși în secret îmi

doream ca ea să facă exact asta.

M-am întins după bărbia ei pentru a-i ține capul și gâtul nemișcate. Se zbătea tare pentru cineva deshidratat și slăbit. După ultima experiență, îi acordasem doar zece minute pentru moartea propriu-zisă. Dar ea s-a luptat mult mai tare decât prima, folosindu-și picioarele legate ca o contragreutate pentru a-și arunca corpul în lateral.

Am călcat-o pe cap pentru a o fixa de beton. S-a răsucit, dar greutatea mea a imobilizat-o. Am tăiat cuțitul pe pielea albă și întinsă a gâtului ei. Un geamăt scăzut i-a ieșit de pe buze, în timp ce sângele a țâșnit în pulsații uniforme pe beton. Corpul i s-a zvârcolit; frica i-a întunecat ochii.

Mi-am mutat piciorul de pe capul ei. Ochii ei s-au întâlnit cu ai mei. Viața a dispărut încet din privirea ei, ca și cum sufletul ei se agăța cu degete disperate de întruchiparea sa fizică.

Eu cauzasem asta. Eu dețineam controlul. Un val ciudat și puternic de energie m-a inundat. *Acesta* a fost un punct culminant adecvat. Nici un eșec, nici o dezamăgire. Am privit sângele scurgându-se până când pieptul ei s-a dezumflat și ochii ei opaci, morți, și-au pierdut concentrarea, totul din cauza mea.

Notă pentru sine: dorința de a trăi este variabilă și trebuie să se acorde timpul necesar, chiar dacă acesta nu este întotdeauna necesar.

Dar dacă uciderea ar dura mai mult? Cum s-ar simți? Să prelungesc experiența, să văd panica fluturând în pupilele ei? Dacă ea ar implora moartea și eu aș refuza-o?

Toate sunt întrebări interesante care ar putea fi explorate cu altă ocazie. Deocamdată, aș rămâne la programul prestabilit. Dar poate aș putea experimenta puțin cu următorul.

După ce i-am sculptat spirala pe abdomen, mi-am aliniat restul proviziilor. Hârtie, lemne, benzină, chibrituri. Exact la timp. Acordând o atenție deosebită detaliilor, am trecut la pasul următor.

Capitolul 17

Louisa aștepta chiar în spatele ușii, privind picăturile de ploaie rostogolindu-se pe geam. Porsche-ul lui Conor s-a oprit la bordură. Ea a ieșit, ridicându-și umbrela în timp ce alerga spre stradă. O ploaie măruntă amplifica parfumul frunzelor care cădeau. S-a urcat pe scaunul pasagerului, a scuturat umbrela și a închis portiera mașinii.

"Cum alergi în pantofii ăștia?" Conor i-a privit pantofii.

"Nu e ușor." Degetele ei au simțit alergarea rapidă pe trotuar.

"Tot nu înțeleg de ce porți pantofi care nu sunt comozi."

S-a uitat în jos la frumoșii Prada, nude, din piele lăcuită. "Pentru că îmi plac."

Dând din cap, Conor a intrat ușor în trafic.

Un tractor cu remorcă a trecut zăngănind pe lângă el în timp ce lua rampa pentru Autostrada Schuylkill, supranumită Sure Kill Expressway de către locuitorii din Philadelphia pentru un motiv anume. Un șofer de autobuz a claxonat în timp ce Conor intra în trafic și conducea spre University City. A băgat mâna în spatele scaunului și i-a întins o cutie de polistiren.

A ridicat capacul. El îi adusese un sandviș.

"Ce e asta?"

"Club de curcan. Acesta este al treilea prânz pe care îl ratezi săptămâna asta."

"Mulțumesc." Ea a luat o mică înghițitură. Stomacul ei a aprobat.

"Cu plăcere. Acum mănâncă", a ordonat el.

Ea a ridicat o sprânceană la tonul lui autoritar, dar el a ignorat-o. A terminat sandvișul din câteva înghițituri nepoliticos de mari. A deschis sticla de apă pe care i-o dăduse el.

"Te urmărește poliția astăzi?"

"Probabil. Negrii și albii ies în evidență, dar uneori mașinile nemarcate sunt greu de reperat." Conor a suspinat. "Presupun că sunt acolo tot timpul."

A parcat la bordură, la câteva unități distanță de apartamentul lui Zoe și Isa. "Fii atentă."

"Voi fi bine." Louisa a deschis portiera mașinii și și-a scos umbrela în timp ce pășea pe trotuar. S-a grăbit spre veranda acoperită din față și a scanat lista de nume. A sunat la interfonul apartamentului 3B. Nimic. A apăsat din nou pe sonerie.

"Cine este?", a întrebat o voce somnoroasă și ușor nervoasă.

Gotcha. "Bună, Isa. Sunt dr. Hancock."

După câteva secunde de tăcere, vocea a mormăit ceva incoerent. Cu un bâzâit slab, încuietoarea ușii a pocnit. Louisa a intrat în foaier și a urcat cele două rânduri de trepte întunecate, din lemn, până la palierul de la etajul al treilea. O fată în pijama și cămașă ținea ușa deschisă. Părul ei șaten era tras pe spate într-o coadă neglijentă, fața îi era lipsită de machiaj, iar ochii îi erau precauți și iritați. Nu se așteptase la vizita Louisei și nu era fericită din cauza asta.

Louisa a pășit înăuntru. "Sunt dr. Hancock."

"Eu sunt Isa." Ea și-a frecat o mână pe față.

"Îmi pare rău că te-am trezit." Louisa a trecut pragul. Ușa se deschidea într-o cameră de zi înghesuită și o combinație de bucătărie. Înghesuită între canapea și blatul de bucătărie era o masă rotundă din laminat acoperită cu cărți și hârtii.

"Nu-i nimic." Isa a bâzâit. "Oricum am o tonă de cercetări de făcut."

"Noapte târzie?"

"Da. Lucrez la un proiect pentru grantul Pendleton."

"Felicitări", a spus Louisa. "E multă muncă."

Isa a zâmbit. "Este, dar voi trece peste asta."

"Atitudine bună."

"Despre ce voiai să vorbești cu mine?"

"Zoe."

"Nu știu ce altceva pot să vă spun. Poliția era deja aici. Le-am spus tot ce știam. I-au percheziționat camera și totul." Isa a dat din cap spre o ușă închisă din camera de zi.

"Te superi dacă arunc o privire?"

Ea a ridicat un umăr. "Cred că nu. Au luat o grămadă de lucruri."

Louisa s-a îndreptat spre ușă și a aruncat o privire în dormitorul de mări-

mea unui dulap al lui Zoe. Patul era făcut. Un birou mic din colț conținea cărți și hârtii stivuite în grămezi ordonate. Rucsacul lui Zoe atârna de curele pe spătarul scaunului ei. "Ești sigură că nu a venit acasă luni seara?"

"Da, am dormit toată noaptea." Isa a mers la frigider și a turnat Diet Coke într-un pahar. "Vrei o Coca-Cola?"

"Nu, mulțumesc. Este normal ca ea să nu vină acasă?"

"Suntem colege de cameră doar de la începutul semestrului. Așa că nu am stabilit încă normele."

Louisa a reformulat întrebarea. "A mai lipsit vreodată de acasă?"

"Nu. Nu din câte știu eu."

"Ai fost aici toată noaptea? Nu ai fugit la bibliotecă sau să iei o pizza?"

"Am spus că am fost aici toată noaptea." Vocea lui Isa a devenit iritabilă.

"De ce nu i-ai răspuns la mesaje lui Zoe luni seara?"

"Bateria telefonului meu era descărcată." Cuvintele erau plate, la fel de exersate ca un copil care citește o replică memorată în piesa școlii. "Sunt groaznică când vine vorba să-l țin încărcat."

Louisa îl putea auzi pe Conor în mintea ei. *Penibil*. Încărcarea unui telefon mobil era o a doua natură pentru tinerii de 20 de ani, la fel ca spălatul pe dinți.

"Mă simt groaznic în legătură cu asta. Dacă aș fi luat-o eu. . ." Ochii lui Isa au lăcrimat.

A șters colțul uneia dintre ele.

Lacrimi adevărate sau false? Louisa a scanat apartamentul. Nicio cutie de șervețele. Nu erau șervețele în coșul de gunoi. Ochii lui Isa nu arătau niciun semn de plâns anterior. Louisa pur și simplu nu putea scăpa de sentimentul că ceva nu era în regulă.

Isa a întors sticla de suc de doi litri în frigider. "Am adormit în jurul orei unsprezece."

"De cât timp se întâlnea cu Heath?" Privirea Louisei a măturat suprafețele dezordonate. "Ea a spus că el era nou, dar cât de nou?"

"Poate câteva săptămâni?" Isa a deschis o cutie albă cu logo-ul Dunkin' Donuts roz și portocaliu. I-a întins-o Louisei. "Doughnut?"

"Nu. Mulțumesc."

"Când nu a venit acasă, m-am gândit că poate și-a petrecut noaptea la Heath."

"Relația lor progresase atât de mult?" Louisa ura să creadă că Heath a profitat de tânăra Zoe. Dar Zoe era naivă, o țintă perfectă pentru un tip chipeș și popular ca Heath.

"Nu sunt sigură. Nu suntem foarte apropiate." Isa a ridicat din umeri. "Zoe e mult mai tânără decât noi toți. Nu prea se integrează."

Louisa a schimbat subiectul. "Cât de bine îl cunoști pe Heath?"

"Nu prea bine. L-am văzut pe aici, dar este în programul de afaceri. Nu avem cursuri împreună." Isa a mușcat din gogoașă și a mestecat. Apetitul ei părea să fie solid.

"Cum l-a cunoscut Zoe?"

"Nu prea îmi amintesc." Isa s-a uitat în altă parte. "Trebuie să mă duc la duș. Am o oră în curând."

"Sigur. O să mă dau la o parte din calea ta." Louisa s-a îndreptat spre ușă. "Mulțumesc că ai vorbit cu mine."

Afară, s-a întors la mașină.

"Ei bine?" a întrebat Conor în timp ce ea se strecura în partea pasagerului.

"Cred că mințea sau ascundea ceva." S-a aplecat pe scaun și i-a recitat lui Conor conversația cu Isa. "S-ar putea să mă înșel. A spus că nu erau atât de apropiate, dar Zoe era încă colega ei de cameră. Poate că mă aștept la prea multe, dar comportamentul ei părea... ciudat. Putem aștepta un pic? Aș vrea să o urmăresc."

Isa a ieșit în mai puțin de două minute, nici pe departe suficient timp pentru a face duș.

"Mai bine aștepți aici."

"De ce? Vreau să o urmez", a protestat Louisa.

El a rânjit și i-a aruncat o privire deliberată. "Îmbrăcată așa, nu te vei amesteca. În plus, ea știe deja cum arăți. S-ar putea să nu mă recunoască."

Fotografia lui Conor de după meciul de box pe care presa a arătat-o a fost aleasă pentru a-l face să pară dur, dar fața vânătă și umflată din fotografie abia dacă semăna cu el.

Conor și-a ridicat gluga hanoracului pentru a-și ascunde fața. Cu blugii, cizmele și corpul său slab, putea trece drept un student. Dar avea dreptate. În costumul și pantofii *ei*, nu se amesteca cu populația studențească.

"În regulă", a suspinat ea.

"Îți trimit mesaj dacă se întâmplă ceva interesant", a spus Conor. "Încuie ușile."

Louisa a alunecat mai jos pe scaun. Unde se ducea Isa?

***

Conor și-a băgat mâinile în buzunarul de cangur al cămășii și a coborât trotuarul. Chiar și la un ritm aparent casual, picioarele lui lungi țineau pasul cu fata care se grăbea cu un bloc înainte.

Două străzi mai târziu, Isa a cotit la colț și a început să alerge în timp ce ploaia se întețea. Conor o urmărea în timp ce trecea pe o alee de serviciu. Trei case mai jos pe următoarea stradă, ea alerga pe verandă pentru a suna la soneria locuinței lui Heath Yeager.

La colț era o stație de autobuz. Conor s-a ferit în adăpostul transparent cu trei laturi. S-a așezat pe bancă și și-a scos telefonul mobil. Prefăcându-se că scrie un mesaj, a rămas cu un ochi pe ușa clădirii lui Heath.

Isa nu a stat mult. În doar zece minute, s-a întors. Conor i-a trimis un mesaj Louisei: **UITĂ-TE DUPĂ ISA.**

Câteva minute mai târziu, ea a răspuns la mesaj: **E AICI.**

A supravegheat apartamentul lui Heath încă o jumătate de oră, dar ușa nu s-a deschis. S-a întors la mașină și s-a strecurat pe scaunul șoferului.

"Este încă înăuntru", a spus Louisa.

Conor și-a dat gluga jos de pe cap. Cămașa îi era umedă. "Nici Heath nu a plecat nicăieri."

"Și acum?"

"O să te duc înapoi la muncă." Conor a pornit mașina și s-a îndepărtat de

bordură. "Cel puțin știm că amândoi mint. Se cunosc mult mai bine decât recunosc."

"Despre ce ar putea minți?"

"Pun ceva la cale." Conor s-a întors spre Center City. "Mi-ar plăcea să intru în apartamentul lui Heath."

"Asta e ilegal."

"Da, așa este. Și oricum trebuie să lucrez în seara asta."

Louisa și-a mușcat buza. "Nu mi-ar plăcea să ai mai multe probleme cu poliția."

"Bine. Deocamdată punem deoparte această idee." Dar în cele din urmă sa-r putea să fie nevoie să intre în apartamentul lui Heath și să afle de ce el și Isa mințeau. Se uită în oglinda retrovizoare și zări un sedan american albastru închis, cu patru mașini mai în spate. Probabil că avea deja mai multe probleme cu poliția. Dar ce opțiuni avea? Chiar și atunci când rezultatul ADN al sângelui va confirma că nu era al lui Zoe, Damian îi spusese răspicat că încă putea fi arestat și condamnat. Părul era al ei, iar Conor recunoscuse că ea fusese în apartamentul lui. Ori își rezolva propriul caz, ori era judecat pentru crimă.

Capitolul 18

"O seară plăcută, Dr. Hancock."

"Mulțumesc, Gerome." Vineri seara, Louisa a intrat pe ușa deschisă pentru a se întâlni cu mătușa ei. Nu-l mai văzuse pe Conor de la prânz, cu o zi înainte, dar el îi trimisese mesaje de câteva ori. Amândoi fuseseră ocupați cu munca. Ea își petrecuse ziua mutând artefacte în vitrinele expoziției *Războinicilor Celtici*. Expoziția nu era terminată, dar invitații la strângerea de fonduri de mâine seară aveau să aibă o idee despre cum se va închega expoziția. Conor era ocupat la bar cu livrările.

Niciunul dintre ei nu avea vreo idee despre cum să o caute pe Zoe. Familia

Finch dăduse mai multe interviuri sfâșietoare, implorând întoarcerea fiicei lor. Testele ADN nu sosiseră. Laboratoarele lucrau în weekend, sau Conor ar fi fost în siguranță până luni?

"Veți suna dacă aveți nevoie de mașină mai târziu?", a întrebat portarul cu un zâmbet politicos.

"O voi face. Mulțumesc."

Un vânt răcoros făcea ca frunzele moarte să se împrăștie în jgheab, iar luna strălucea cu o claritate spectaculoasă printre câteva șuvițe de nori subțiri. Dacă măcar intențiile mătușii Margaret ar fi fost la fel de clare ca cerul nopții. Oare mătușa îi va da vești care îi vor destrăma viața? Louisa și-a strâns mai bine în jurul umerilor eșarfa de cașmir în timp ce traversa trotuarul. O mașină de oraș neagră aștepta la bordură. Părea o prostie să ceară o mașină care să o ducă pe 800 de metri de la Rittenhouse la hotelul mătușii sale, dar avusese prea multe senzații înfricoșătoare de *a fi privită* în ultimele două zile. Nu-i plăcea să meargă singură noaptea.

Șoferul stătea lângă ușa din spate deschisă. Louisa a intrat ușor în spate. Mătasea rochiei sale negre simple a alunecat pe scaun, pielea înghețându-i spatele coapselor.

Mașina a lăsat-o în fața hotelului Ritz Carlton. Louisa a urcat treptele de granit și a trecut prin ușile de sticlă. Situat pe prestigioasa secțiune Avenue of the Arts de pe Broad Street, hotelul era amplasat în fosta clădire istorică Girard Bank. Clădirea rotundă a fost modelată după Panteonul din Roma, cu un tavan înalt în formă de cupolă și coloane neoclasice. La mai mult de 30 de metri în aer, cerul nopții întuneca oculul de sticlă din vârful domului. Vocile și ustensilele răsunau în spațiul cavernos în timp ce Louisa traversa podeaua de marmură albă.

Margaret nu va zăbovi la ușă. O va aștepta pe Louisa să vină la ea.

Louisa a înconjurat spațiul, admirând combinația de culori roșu și violet, șirurile de mărgele din sticlă și accentele art deco pe fundalul de marmură albă strălucitoare. A intrat în spirală, zărind-o pe Margaret într-un scaun cu spătar înalt lângă bar. O coloană cu mânecă lungă, cu curea, de un purpuriu intens, îmbrățișa silueta subțire a mătușii sale până chiar sub genunchi. Părul ei blond platinat era proaspăt vopsit, iar o cupă cu un lichid palid și strălucitor atârna de

degetele ei osoase. La cincizeci și cinci de ani, Margaret lupta împotriva îmbătrânirii cu o cruzime militară, dar obsesia ei de a-și păstra subțirimea din tinerețe îi lăsase pielea creponată și membrele scheletice.

"Louisa." Și-a lăsat paharul jos, s-a ridicat și a întins ambele mâini venoase.

"Bună, mătușă Margaret." Louisa a prins pentru scurt timp degetele mătușii sale și și-a întors fața pentru un sărut aerian. Margaret nu provenea din avere, dar învățase să aprecieze - și să cheltuiască - veniturile fratelui ei.

"Stai jos." Margaret a făcut cu mâna scaunului de lângă ea, apoi i-a făcut semn chelneriței.

"Doriți un pahar de șampanie?"

"Nu, mulțumesc." Așezată pe marginea scaunului, Louisa și-a ținut clutchul în poală și a comandat o apă minerală.

Mătușa ei se încruntă, dar își reveni repede. "Ce mai faci, dragă?"

"Sunt bine. Mulțumesc."

"Noua ta slujbă?" a întrebat Margaret, dar ce voia ea cu adevărat?

"Satisfăcătoare." Louisa ar fi preferat să meargă la cină fără întârzierea de la ora cocktail-ului. Doar dacă mătușa ei nu ajungea mai devreme la subiect, ceea ce era îndoielnic. "La ce oră este cina?"

"Avem o rezervare la opt și jumătate." Iritarea a subțiat privirea lui Margaret. "Te grăbești?"

Louisa și-a verificat ceasul. Opt și zece. Capital Grille era chiar peste drum de hotel. Aveau cincisprezece minute la dispoziție. *La naiba*. "Bineînțeles că nu. Pur și simplu mi-e foame. Cum a fost evenimentul tău caritabil?"

"Ca de obicei." Ochii lui Margaret au sclipit. "Am o surpriză pentru tine."

Coloana vertebrală a Louisei s-a încordat când servitorul a pus pe masă un pahar cu gheață și o sticlă mică de Perrier. "Oh?"

"Da." Margaret și-a golit cupa și i-a dat-o chelneriței.

Ea și-a împreunat mâinile. "Nu luăm masa singure."

Era o singură persoană pe care Margaret ar fi putut să o aducă cu ea. Căldura o inundă. Poate că tatăl ei se răzgândise să aștepte până la sărbători pentru a o vizita. Sau poate că veștile lui nu mai puteau aștepta. "Dar credeam

că tati e în Stockholm."

Margaret a dat din gât și a salutat discret. Louisa s-a întors în scaun.

"Tatăl tău este încă în Suedia", a spus Margaret. "Asta e chiar mai bine."

"Nu este vorba despre tati?" Confuză, Louisa a scanat holul, dar nu a văzut pe nimeni pe care să îl recunoască. Poate că era unul dintre prietenii lui Margaret. Putea mătușa ei să aibă un bărbat? De ce nu se căsătorise niciodată era un mister. Margaret era o femeie atrăgătoare, chiar dacă avea un aer de prădătoare.

"Și iată-l." Ochii mătușii ei străluceau de răutate.

"Bună, Louisa", a spus un bărbat din spatele spătarului înalt al scaunului ei.

Nu. Louisa s-a ridicat și s-a învârtit.

"Ai primit cadoul meu?" Blaine a pășit în jurul scaunului. Ținea în mână două cupe de șampanie. A întins un pahar spre ea. Privirea lui a pledat cu a ei. "Te rog, nu face o scenă. Bea un pahar. Hai să lăsăm trecutul în urma noastră. Mi-e dor de tine. Îmi pare rău că te-am surprins, dar trebuia să te văd. Nu părea să fie altă cale."

Louisa a făcut un pas înapoi. Șocul și furia au trecut prin ea ca o avalanșă. S-a întors spre Margaret. "Cum ai putut?"

Margaret era singura persoană care știa. Singura în care avusese încredere în toți acei ani în urmă.

Ochii mătușii ei erau fermi. "Prostii. Trebuie să treci peste tine." Vocea ei a scăzut la un șuierat reptilian. "Amândoi ați făcut o greșeală. Blaine te iubește."

Louisa s-a dat înapoi. "Eu plec."

"Oh, ajunge cu drama", a răbufnit Margaret, apropiindu-se de ea. "Amândoi erați tineri, iar tinerii fac lucruri prostești. Nu știu de ce nu poți vedea că e bărbatul perfect pentru tine. Nu e ca și cum ai avea bărbați aliniați care așteaptă să se căsătorească cu tine. El e singurul care mai e interesat. Ai o personalitate de manual".

"Nu mă mai sunați. Niciunul dintre voi." Plămânii Louisei s-au strâns ca și cum o greutate mare s-ar fi așezat deasupra ei, strivindu-i pieptul, constrângându-i respirația. S-a întors, abia auzind-o pe Margaret strigând după ea.

"Nu da vina pe mine dacă îți petreci toată viața singură."

"Louisa, așteaptă!" Blaine a strigat. "Te iubesc."

Sângele îi curgea în urechi. A ocolit colțul care ducea spre hol. Tocurile iau alunecat pe marmura alunecoasă. Ținându-și echilibrul, și-a acoperit gura, reprimându-și plânsul prins în gât.

"Sunteți bine, domnișoară?" Portarul i-a ținut ușa.

Ea nu a răspuns când a ieșit din clădire pe trotuar. Aerul răcoros al serii îi trecea peste pielea umedă. Înghițind picătura sărată din gât, a mers și a respirat. Un bloc mai târziu, sunetele traficului au înecat treptat zgomotul sângelui din urechile ei. Inima ei a încetinit. Dintre toate lucrurile îngrozitoare la care se aștepta în seara asta, asta nu era pe listă.

Cum a putut Margaret să-l invite pe Blaine la cină? Chiar și pentru ea, asta părea excesiv de crud. Desigur, ea nu credea povestea Louisei, dar totuși...

Degetele picioarelor protestau împotriva ritmului ei rapid. Și-a încetinit pașii, lăsându-și ritmul cardiac să revină la normal, dar presiunea de sub sternul ei nu a scăzut. În zece minute, Margaret anihilase toate progresele pe care Louisa le făcuse în lunile de când se mutase la Philadelphia. Margaret se înșelase în privința lui Blaine, dar evaluarea ei despre Louisa fusese dureros de exactă. Se întâlnea cu cineva, dar nu se apropia niciodată de nimeni.

Chipul lui Conor i-a trecut prin minte. Privirea pătrunzătoare care îi trezea emoții pe care nu știa că le posedă. Nevoia de a-l vedea se simțea în interiorul ei. Dar dacă s-ar fi dus la el în starea asta, el i-ar fi cerut să știe ce s-a întâmplat. Conor ar fi trecut peste orice scuză pe care și-ar fi putut-o imagina. Se va duce acasă. Kirra nu i-ar fi cerut nicio explicație.

S-a oprit la colț. A mers mai mult decât crezuse. A ocolit o echipă de știri care făcea un reportaj în fața Academiei de Muzică. Tocmai se terminase un spectacol, iar oamenii se îmbulzeau de la Kimmel Center din apropiere.

S-a strecurat prin mulțimea de la teatru, croindu-și drum până la bordură, unde pietonii stăteau la coadă pentru taxiuri.

A pășit în rând. O mână a împins-o în centrul spatelui. Corpul i-a fost aruncat în față și s-a împrăștiat pe stradă. Genunchii și palmele i-au ars când pielea goală a alunecat pe asfalt. În mâini și genunchi, și-a ridicat capul și a

încremenit. În fața ei se afla partea din față a unui autobuz SEPTA.

***

Cu urechile încă răsunând de la ultimul set al trupei, Conor a pus un Guinness în fața unui client obișnuit. Clienții s-au întors la meciul de hochei care rula pe toate cele trei televizoare. Flyers câștigau, iar sărbătoarea era în plină desfășurare. Doi polițiști în civil stăteau într-o cabină din colț și beau Diet Coke urmărind meciul, forțați să stea înăuntru pentru că nu puteau vedea ambele ieșiri ale barului din stradă. Conor nu se supăra. În caz că se mai întâmpla ceva, nu putea găsi un alibi mai bun.

Jayne trecu pe acolo, cu o tavă plină cu bere, aripioare de pui și nachos în echilibru pe șold. Fața ei era mai albă decât albul ei irlandez obișnuit, punând în evidență umbrele întunecate de sub ochi.

"Nu ar trebui să cari ceva atât de greu. Unde se duce asta?" Scăpând din spatele barului, el i-a luat tava din mâini și a dus-o la masa indicată de ea.

"Sunt bine, Conor", a spus ea fără entuziasm.

"Ai vești de la Reed?"

"Da, Scott a ieșit din operație, dar l-au băgat la terapie intensivă."

"Îmi pare rău, dragă." Conor și-a înfășurat un braț în jurul surorii sale. "De ce nu te duci acasă? Sau du-te să faci poze. Asta îți ia întotdeauna gândul de la problemele tale."

Jayne era, de asemenea, fotograf independent.

"Nu vreau să fiu singură." Ea și-a sprijinit capul pe umărul lui.

El i-a sărutat creștetul capului. "Bine. Atunci îl poți ajuta pe Ernie în spatele barului, iar eu mă voi ocupa de mese."

Cel puțin nu ar fi trebuit să care tăvi. Conor își făcu o notă mentală să angajeze o altă chelneriță. Se întoarse să ia o comandă. Un bâzâit de la televizorul de deasupra a semnalat un alt gol. Conor a ridicat privirea. Flyers marcaseră din nou.

"Whoot!" Phil, reparatorul de cabluri, a sărit de pe scaun și a bătut palma cu tipul de lângă el. S-a întors, s-a împiedicat și și-a aruncat berea pe Conor. Paharul aproape plin l-a udat de la gât până la genunchi.

"Oh, omule. Îmi pare rău, Conor." Phil a luat o mână de șervețele și le-a împins spre Conor.

"E în regulă." A dat înapoi. "Mă duc să mă schimb."

"Mă întorc în câteva minute", le-a strigat lui Jayne și Ernie. S-a grăbit spre ușa din spate, lăsând biletul de comandă în bucătărie pe drum. A alergat pe scări până în apartamentul său. Aseară fusese nasol să se întoarcă acasă într-un apartament gol. Dormise mai bine cu o noapte înainte, pe canapeaua Louisei, și se putea obișnui cu micul dejun împreună. O sărutase - de două ori. Da, în ciuda faptului că era suspect de crimă, lucrurile mergeau bine, iar Conor era într-o dispoziție al naibii de bună. Măcar dacă polițiștii ar putea să o găsească pe Zoe în viață. Atunci poate că el și Louisa ar putea petrece ceva timp real împreună, timp care să nu fie umbrit de griji și moarte.

Și-a scos cheia și și-a îndreptat mâna spre încuietoare, dar ușa nu era închisă complet. Jambalul era zgâriat, iar rama era sfărâmată în jurul zăvorului.

Părul de pe ceafă i s-a zbârlit când a împins ușa cu două degete. Aceasta s-a deschis spre interior cu un scârțâit.

"*Dărăpănat*" nu se apropia de descrierea apartamentului său.

Canapeaua lui era întoarsă pe dos. Pernele tăiate își revărsau măruntaiele pe covor. Măsuța de cafea din sticlă era spartă. Pereții erau acoperiți de graffiti - și de ceea ce puteau fi fecale, judecând după miros. Conor nu a mers mai departe de foaier, dar a putut vedea că sertarele din bucătărie fuseseră scoase, aruncate și sparte. Ușile dulapurilor fuseseră smulse din rame. Lemnul sfărâmat, ustensilele și vasele sparte erau îngrămădite pe gresie.

Nu avea rost să caute haine curate. Din ceea ce putea vedea prin ușa deschisă a dormitorului, conținutul dulapului său fusese distrus. Și-a scos telefonul din buzunar pentru a suna la poliție. Apoi și-a amintit că erau doi polițiști jos.

Șocul a făcut loc ușurării că Kirra nu fusese în apartament când jefuitorii intraseră.

Mirosul îi copleșea nările. A ieșit din nou afară și a coborât scările alergând. Felinarul arunca umbre adânci peste alee.

Două forme au ieșit din întunericul din spatele tomberonului. Conor a recunoscut una dintre ele ca fiind puștiul de luni seara. A scanat aleea. Desigur, polițiștii care îl urmăriseră toată ziua nu erau nicăieri la vedere. Cu siguranță ar fi observat când nu s-a mai întors.

Furia fierbea în burta lui Conor. "Tu mi-ai distrus casa?"

Răspunsul său a fost un vâjâit de cilindru de revolver învârtindu-se. Sunetul metalic a răsunat între clădirile de cărămidă. "Știu că mi-ai luat câinele."

Ei bine, asta nu era bine. Un copil cu un cuțit pe care l-ar fi manipulat. Doi copii cu o armă era o cu totul altă poveste. Arma de calibrul 38 din mâna mică a puștiului arăta ca un tun.

Prietenul a făcut un pas lateral. Conor l-a imitat, păstrând zidul în spatele lui. Nu avea cum să-i lase pe copiii ăștia să-l flancheze.

"Nu plec fără proprietatea mea." Puștiul numărul unu a ridicat arma, a întors-o pe o parte și a îndreptat botul spre fața lui Conor în stil gangster.

"Serios?" Conor a ținut un ochi pe armă și celălalt pe prieten. Prietenul era înarmat? Ochii lui s-au adaptat la lumina slabă. Cei doi se apropiau. Aveau tatuaje identice pe gât, un fel de păianjen înconjurat de cuvinte în spaniolă.

Grozav. Tatuaje de bandă. Enervase un gangster începător, iar ironia tuturor ironiilor trebuia să fie că ticălosul ăsta mic era alibiul lui Conor pentru dispariția lui Zoe.

Drumul. De. Urmat.

"Nu am câinele tău", a spus Conor.

Kirra era la apartamentul Louisei, unde cei doi nemernici nu treceau de hol. Slavă Domnului. Dacă Louisa ar fi fost aici în seara asta, Conor nu avea nicio îndoială că cei doi ar fi violat-o și ucis-o. Barul era zgomotos în serile de vineri și, cu volumul pe care îl dăduse formația mai devreme, Conor nu-i auzise spărgându-i mobila. Ar fi auzit o femeie țipând? Probabil că nu.

"Ești un mincinos nenorocit", a răbufnit puștiul.

Unde erau polițiștii? Ar fi trebuit să vină să-l caute dacă ar fi lipsit mai mult de câteva minute.

"Sunt mii de pitbuli în acest oraș. De ce nu te duci să găsești altul?"

"Este o chestiune de principiu. Dacă las o persoană să ia ce e al meu, se află." Afirmația puștiului era 100% o minciună. Era ceva ce nu spunea. "Un bărbat trebuie să protejeze ce-i al lui."

Bărbatul avea în jur de cincisprezece ani. Conor a cercetat fața puștiului. Ochii care îl priveau înapoi erau reci, întunecați și răi. Nu. Nu era compasiune acolo.

Puștiul ăsta l-ar ucide fără remușcări. Nu ar avea nicio problemă să apese pe trăgaci și să vadă cum glonțul îi străpunge capul lui Conor. Cei doi ar umbla prin buzunarele lui Conor și i-ar folosi banii pentru a merge la Popeye's în drum spre casă pentru un sandwich cu pui.

Transpirația izbucni între omoplații lui Conor și îi picură pe spate. Alibiul său era cea mai mică dintre grijile sale. "Există modalități mai bune de a face un dolar. Ți-aș putea da o slujbă." Dar știa răspunsul la întrebarea lui înainte ca dezgustul să urzească fața deja spartă a puștiului.

"Ce, vrei să spăl vasele sau ceva de genul ăsta?"

"E o muncă cinstită." Conor a spălat o mulțime de vase și mai rău.

"Du-te dracului. Nu curăț mizeria nimănui." Puștiul a tras piedica înapoi. Declicul a fost la fel de puternic ca o petardă și a trimis un val de frică prin Conor. Pulsul i-a sărit. Ușa din spatele lui s-a deschis și i-a zărit pe polițiști. Puștiul a făcut ochii mari. A apăsat pe trăgaci. Pistolul i-a zvâcnit în mână, glonțul ricoșând din ușa de oțel și lovind partea din spate a clădirii. Bucăți de cărămidă s-au împrăștiat. Polițiștii s-au ascuns în spatele ușii. Conor a plonjat pe asfalt și și-a acoperit capul cu brațele. A auzit pocnetul picioarelor care fugeau.

Polițiștii au ieșit din spatele ușii, cu armele scoase. Au măturat spațiul îngust.

Încă aplecat, Conor a arătat în josul aleii spre ieșirea de pe strada Johnston, la un bloc mai încolo. "Au luat-o într-acolo."

Polițiștii au fugit pe alee. Conor s-a ridicat în picioare și și-a curățat murdăria de pe blugi. A luat câteva bucăți de pietriș de pe pielea de pe brat.

A apărut o mașină alb-negru. Prietenul lui Conor din liceu, ofițerul Terry Moran, a coborât. "Am primit un raport despre o împușcătură. Ce naiba se

întâmplă?"

Inima lui Conor și-a revenit. "Mulțumesc, omule, dar ai pierdut toată acțiunea." Îi dădu lui Terry un rezumat și o descriere a adolescenților. "Ar fi grozav dacă l-ai putea găsi. El e alibiul meu."

"Despre asta." Terry s-a aplecat mai aproape. "Lasă-mă să transmit această descriere, să chem un tehnician de la locul crimei să treacă pe la apartamentul tău și să vorbesc cu cei doi. Apoi trebuie să vorbim."

Polițiștii în civil s-au întors. "Au plecat."

"Ne întâlnim înăuntru." Conor a intrat pe ușa din spate. Clienții se holbau și bârfeau la activitatea poliției. Conor a ocolit spre bar. Cu mâinile tremurânde, a luat sticla de Glenfiddich de 12 ani. Pentru prima dată, își încălca propria regulă de a nu bea în timpul serviciului. Faptul că avea o armă îndreptată în centrul feței justifica excepția unică.

"Oh, Doamne. Ești bine?" Jaynie l-a îmbrățișat.

"O să verși aia." Ernie a luat sticla din mâna lui Conor și i-a turnat un pahar scurt. "Toate astea pentru un câine? Nu are sens."

"Nu. Nu are." Conor a sorbit. Single malt-ul i-a încălzit gâtul și i-a curățat căile sinusurilor. Ca un beneficiu secundar, i-a șters și mirosul urât din nări. "Trebuie să mă duc să vorbesc cu Terry. O să te pun la curent când termin." Terry îl aștepta în birou. Conor a închis ușa.

"Unde sunt amicii tăi?"

"Afară. Le-am spus că voi lua declarația ta. Din moment ce ne cunoaștem, voi sta departe de orice probă. Îl cheamă pe detectivul Jackson."

"Oh, Doamne. Stai o secundă atunci." Conor și-a luat telefonul mobil și l-a sunat pe Damian, care a promis că va veni cu mașina. Conor a lăsat telefonul jos și i-a făcut semn cu paharul lui Terry. "OK. Începe."

Terry a scos un carnețel. "Hai să terminăm cu declarația ta pentru astă seară." Conor s-a așezat pe scaunul tatălui său și i-a dat detalii.

"Voi scrie asta și voi aduce mâine un raport pe care să îl semnezi." Terry și-a închis caietul. "Vreau să te uiți și la pozele cu infractori. Sunt șanse ca ticăloșii ăștia să mai fi fost arestați."

"Grozav." Conor a tras o duşcă lungă de scotch, lăsând lichidul aprins să-i amorţească un drum prin intestine.

"Acum despre fata dispărută." Terry s-a aşezat în faţă şi şi-a sprijinit antebraţele pe coapse.

Conor s-a aplecat în faţă şi şi-a frecat fruntea. "Ştii că nu am avut nimic de-a face cu dispariţia fetei."

"Al naibii de corect, dar ceea ce ştiu eu nu înseamnă nimic. Detectivul Jackson are mare nevoie de tine pentru cazul ăsta." Terry şi-a frecat ambele mâini pe faţă. "Aş vrea să ştiu de ce."

"Şi eu." Conor se lăsă pe spate în scaun.

"Jackson m-a scos în parcare ca să mă întrebe dacă am ceva împotriva ta."

"Ce i-ai spus?"

"Ce crezi că i-am spus? Că eşti un criminal în serie?" Terry şi-a dat ochii peste cap. "I-am spus că te cunosc din liceu şi că nu ai face aşa ceva."

"Şi?" Conor a mai luat o înghiţitură mică.

Faţa încruntată a lui Terry nu era promiţătoare. "Au o grămadă de dovezi circumstanţiale împotriva ta."

"Mă tem că nici măcar nu mai caută pe nimeni." Conor a aruncat restul de scotch înapoi. "Va trebui să o găsesc singur pe fata asta."

"Nu eşti fără prieteni la secţie", a spus Terry. "Dar acest caz ne depăşeşte."

"Ştiu că nu poţi face nimic." Cu nervii liniştiţi, Conor s-a ridicat. "Trebuie să mă întorc la muncă. Suntem în criză de personal în seara asta."

"Păzeşte-ţi spatele, Conor." Terry îl arătă cu pixul. "Vorbesc serios. Jackson are reputaţia unui nenorocit hotărât. Nu-i sta în cale."

Conor îşi conduse prietenul afară din birou. "Nu mă cert, dar dacă nu aflu cine a făcut-o, rămân suspectul numărul unu."

Atât Damian, cât şi Jackson au sosit în următoarea jumătate de oră. Au ieşit cu toţii în spate, unde Jackson a văzut pagubele produse în apartamentul lui Conor şi i-a revizuit declaraţia. Stând pe alee, Conor a văzut un poliţist cu o cameră de luat vederi urcând treptele şi intrând în apartamentul său.

Jackson se încruntă la Conor. "Tu ai înscenat asta?"

Conor s-a sprijinit de cărămidă şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Urmând

dâra caldă de scotch, furia îi ardea o cărare prin piept.

"Știi că nu este adevărat", a spus Damian. "Domnul Sullivan a fost supravegheat de poliție 24 de ore din 24, 7 zile din 7, începând de luni seara."

Jackson se încruntă. "Nu sunt convins. Poate că ai angajat pe altcineva să o facă. Ești un tip deștept. Există modalități."

Terry avea dreptate. Jackson era un nenorocit hotărât.

"Acest lucru este ridicol. Conor, nu mai răspunde la nicio întrebare", a replicat Damian. Telefonul lui a ciripit. "Scuzați-mă." S-a îndepărtat și s-a uitat la ecran. "Louisa?" S-a liniștit. "Ce s-a întâmplat?" Îngrijorarea i-a ascuțit vocea. "Vin imediat."

Conor s-a împins de pe perete. "Ce?"

"A avut loc un accident." Damian a ridicat o mână. "Ea e bine. Are nevoie doar să o ducă acasă de la Urgențe."

"Ce...?" Conor era deja în mișcare.

"Conor, ea nu te-a sunat. Ea m-a sunat pe mine." Palma lui Damian l-a lovit drept în piept. "Am s-o duc acasă. A spus că au fost doar zgârieturi și vânătăi. Trebuie să stai aici până termină ei cu tine." A dat din cap spre apartamentul lui Conor, unde câțiva polițiști făceau fotografii și detaliau pagubele. "O să te sun. Sau, și mai bine, vino la Louisa când ai terminat."

Damian și Jackson s-au dus la mașinile lor, lăsându-l pe Conor să se uite la apartamentul său distrus și să se gândească la Louisa lovită, rănită, speriată și care a ales să îl sune pe Damian în locul lui.

În seara asta, Louisa a avut un accident, iar casa lui Conor a fost distrusă.

Cum ar putea unul sau ambele evenimente să fie legate de dispariția lui Zoe?

S-a uitat în jos la telefonul său. Zoe dispăruse de aproape patru zile întregi.

Capitolul 19

Claxoanele răsunau și cauciucurile scârțâiau. Genunchii Louisei au alunecat pe asfalt. O bubuitură puternică și o prăbușire au răsunat în apropiere. Apoi alta. A rămas întinsă în stradă, cu fața arzând. Mirosul de cauciuc ars, gudron și eșapament diesel îi umplea nasul.

"Domnișoară?" Ea a clipit puternic. Vederea i s-a ascuțit. S-a rostogolit pe spate. Un cerc de fețe se uita la ea.

Un polițist a îngenuncheat lângă ea. "Nu te mișca. O ambulanță este pe drum." Dar ochii lui scrutau mulțimea, nu pe Louisa.

A înghițit și și-a curățat gâtul. "Nu am nevoie de o ambulanță."

"Ai avut o căzătură destul de dură." Polițistul se aplecă asupra ei. "Vreau să fii verificată."

Un alt polițist a eliberat mulțimea. "În regulă, toată lumea. Mișcați-vă. Spectacolul s-a terminat. Lăsați-i doamnei puțin spațiu să respire."

Dincolo de el, autobuzul care era să o lovească se abătuse peste bordură și lovise un felinar. Pe banda de lângă ea, un camion de livrări Tastykake a lovit din spate un taxi. Ambele benzi spre sud ale străzii Broad erau efectiv blocate.

"A mai fost cineva rănit?" Ea s-a chinuit să se așeze, aducându-și picioarele depărtate într-o poziție mai feminină. Rochia îi era ridicată aproape până la între picioare. A tras de tivul rochiei în timp ce amețeala se învârtea în capul ei.

"Cu excepția căzăturii tale, nu prea cred. Am avut noroc."

"Nu am căzut."

Polițistul s-a încruntat.

Capul i s-a așezat, iar Louisa a analizat pagubele. Pielea ambilor genunchi era sfâșiată, sângera și era acoperită cu pământ. Și-a ridicat mâinile. Rănile de pe palme nu erau la fel de mari ca cele de pe genunchi, dar erau la fel de murdare. Ca și cum vederea rănilor i-ar fi determinat creierul să le recunoască, primele ecouri de durere i-au pulsat prin picioare și mâini. Fața îi pulsa. Și-a atins bărbia. Degetele îi erau pline de sânge. În ansamblu, rănile ei păreau superficiale, murdare, dar nu grave.

"Mă îndoiesc că s-a stricat ceva." S-a agitat, absorbind privirile umilitoare ale spectatorilor. "Ar trebui să mă ridic."

Poșeta și telefonul ei mobil fuseseră aruncate pe stradă. Polițistul i-a înmânat ambele obiecte. I-a pus o mână pe antebraț. "Vine ambulanța. Mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău."

"Presupun că ai dreptate."

A sosit o ambulanță. Cu un val de durere în tot corpul care sugera că creierul ei nu procesase încă toate leziunile fizice, Louisa a fost transferată pe o targă și urcată în spate.

Două ore mai târziu, medicul de la Urgențe a confirmat că rănile ei erau minore. Distrat și grăbit, el a mâzgălit pe fișa ei. "Asistenta va veni cu documentele de externare în câteva minute. Aveți cu cine să mergeți acasă?"

"Am sunat un prieten." Damian era pe drum. Sunase și la hotel și îl rugase pe Gerome să o plimbe pe Kirra.

"Păstrați abraziunile curate. Gheața va ajuta la orice umflătură. Puteți lua ibuprofen pentru durere." Și a plecat.

Așezată pe targă, a trecut un deget peste o zgârietură de pe carcasa argintie a telefonului ei mobil. Noaptea nu părea reală.

"Dr. Hancock."

Ea a tresărit la auzul vocii familiare. "Da."

Detectivul Jackson a despărțit perdeaua de intimitate. De ce se afla el aici?

"Am auzit despre prăbușirea ta în Broad Street. Traficul a fost blocat timp de o oră." A făcut câțiva pași pentru a sta lângă pat. În loc de costum, era îmbrăcat în blugi și un pulover albastru larg, care nu prea ascundea umflătura armei sale de la șold. Era în afara serviciului? Nuanța moca a pielii sale nu îi camufla complet petele întunecate de sub ochi. Poate că nu-și lua prea mult timp liber în mijlocul unui caz urgent.

Privirea lui a trecut peste ea, oprindu-se asupra tifonului lipit pe mâini, genunchi și bărbie.

Și-a frecat tâmpla cu vârfurile degetelor.

"Ce s-a întâmplat?" Vocea lui Jackson era mai puțin ostilă decât fusese în

secția de poliție. Schimbarea lui de ton făcea parte dintr-o încercare de a-i câștiga încrederea, sau era sincer?

"Am simțit o mână care m-a împins în spate, dar am sperat că cineva a lovit în mine din greșeală. Trotuarul era foarte aglomerat".

"Poate." Jackson a ridicat din umeri. "Dar poate că nu. A murit deja un angajat al muzeului și altul lipsește. Cred că ar trebui să fii mai atentă."

"Nu mă așteptam ca apelarea unui taxi să fie periculoasă."

Jackson și-a schimbat unghiul. "Știu că te-ai dus să vorbești cu Heath Yeager zilele trecute."

"Am făcut-o."

"De ce?"

"Pentru că mi-e teamă pentru Zoe." Louisa i-a întâlnit privirea plată. "Ai făcut vreun progres în cazul ei?"

"Unele."

Ceea ce nu spunea nimic.

O mișcare de cealaltă parte a cortinei a întrerupt interviul.

"Louisa!" O voce masculină a trimis un val de panică dezgustătoare prin Louisa. Cortina se despărți din nou, iar Blaine păși prin ea. "O, Doamne. I-am văzut cum te-au urcat în ambulanță, dar nimeni nu a vrut să-mi spună unde te-au dus."

S-a apropiat.

Louisa își recăpătă vocea. Își revenise și din șocul de a-l fi văzut mai devreme. De fapt, impactul cu strada părea să o fi scos din starea de autocompătimire. Terminase cu Blaine. Nu-i mai permitea să aibă nici o influență asupra ei. A făcut destul rău. "Ieși afară, Blaine."

Resentimentul i-a pâlpâit în ochi, iar buzele i s-au comprimat. "Am vrut să mă asigur că ești bine. Lasă-mă să te duc acasă. Lasă-mă să am grijă de tine."

Louisa a uitat de polițistul care stătea lângă ea. A uitat de rănile ei. Cabina de spital a dispărut în jurul ei. Furia și tulburarea au trecut peste durerea ei fizică. "Ieși afară."

Blaine și-a atenuat iritarea. "Tu nu ești bine".

Vocea ei s-a ridicat. "Ieși. Afară."

"Uite, amice." Jackson i-a arătat insigna lui Blaine. "Doamna ți-a cerut să pleci."

Blaine i-a aruncat detectivului cea mai bună privire aristocratică a sa. "Nu cred că știi cu cine vorbești."

"De ce nu mă educați?" Detectivul nu a fost intimidat. "Ați fost cu Dr. Hancock în această seară?"

"Am fost."

Detectivul a scos un carnețel din buzunarul de la spate. "Numele tău?"

"Blaine Delancey."

"Și de ce ai fost cu Dr. Hancock?"

"Trebuia să luăm cina, dar ne-am certat. Louisa a fugit. Aparent, chiar în trafic. Evident, are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea."

Argument? Ambuscada a fost o descriere mai bună a serii.

Jackson a ignorat atitudinea lui Blaine. "Nu ai văzut accidentul?"

"Nu."

"Unde erați când a avut loc accidentul?"

"Pe treptele din fața hotelului Ritz Carlton. O căutam pe Louisa."

Blaine venise după ea? O împinsese el? Louisa își strânse degetele în jurul telefonului mobil. De ce ar fi făcut el asta? Dar atunci de ce i-ar fi trimis un cadou? De ce n-ar fi lăsat-o în pace? De ce nu ar fi acceptat un refuz?

"Ești sigur că nu ai văzut ce s-a întâmplat?" Pixul lui Jackson plutea pe hârtie în timp ce-l evalua atât pe Blaine, cât și răspunsurile lui.

"Pozitiv." Blaine s-a încruntat la polițist.

"Am nevoie de datele dvs. de contact", a spus Jackson.

Blaine s-a conformat, încrucișându-și brațele pe piept și îndreptându-și atenția spre Louisa. Ea își strânse telefonul până când degetele vânătăi îi cramponară, dar nu se va da înapoi. Nu și de data asta. Mutarea în Philadelphia era noul ei început. Nu-l va lăsa pe Blaine să i-l strice.

Polițistul i-a studiat fața lui Blaine. "Anchetatorii accidentului vor verifica camerele de trafic de pe Broad Street. Dacă avem noroc, s-ar putea să avem totul pe video."

Dacă Jackson spera că, în caz de vinovăție, Blaine va tresări la această

veste, Louisa l-ar fi putut scuti de efort. Blaine era un mincinos desăvârșit.

"O să trec pe la tine mâine, Louisa." Dădu din cap superior și arogant. "Într-o zi vei vedea că am fost meniți să fim împreună."

"Nu o face." Louisa și-a strâns molarii între ei.

"Am terminat cu tine acum, domnule Delancey, și se pare că și doctorul Hancock." Jackson și-a înclinat capul. "Nu lăsați ușa să vă lovească în fund la ieșire."

Blaine i-a aruncat o privire de *nu s-a terminat* timp ce ieșea.

"Prietenul tău e un dobitoc", a spus Jackson.

"Nu e prietenul meu."

"Da. Am înțeles. Vrei să-mi spui despre ceartă?"

"Nu." Louisei i s-a întors stomacul pe dos la gândul că trebuia să-i împărtășească conflictul ei cu Blaine. "E o poveste veche." Dar vizita lui Blaine nu era. De ce în seara asta? Și ce voia el cu adevărat? Dacă se gândea bine, ce voia de fapt mătușa Margaret? Cascadoria cu Blaine nu avea sens. Trebuia să fie vorba de bani, dar Louisa nu putea vedea unghiul.

Jackson se holbă, evident că nu credea povestea Louisei.

Ea a suspinat. "Când ai o mulțime de bani, întotdeauna există oameni care încearcă să obțină o parte din ei."

Mandibula o durea de la impactul cu pavajul și de la gândurile și suspiciunile care se învârteau în mintea ei. Voia să meargă acasă, să se bage în pat și să-și tragă pătura pe cap.

Jackson a băgat caietul și stiloul înapoi în buzunar.

"Ai cu cine să te duci acasă?"

Întrebarea a surprins-o. Îi oferea ajutor? "Am sunat un prieten."

"Scumpo, ce ți-ai făcut?" Sosirea lui Damian a pus capăt interviului. El se încruntă la polițist. "Cum ai ajuns aici atât de repede?"

Jackson nu a clipit. "Pot să parchez dublu."

Louisa se uită de la Jackson la Damian. "Mi-a scăpat ceva?"

"Ai vorbit cu Sullivan în seara asta?" a întrebat Jackson.

"Nu. De ce?" Și-a balansat picioarele peste marginea targăi. *Ouch*. "Este ceva în neregulă?"

"Și el a avut ceva probleme în seara asta." Jackson îi privi fața. Era probabil mai transparentă decât Blaine.

"Ce s-a întâmplat?" Privirea Louisei trecu de la Jackson, care nu voia să dezvăluie nimic, la Damian.

Prietenul ei a ridicat din umeri. "Va trebui să-l întrebi pe Conor."

Dând din cap, detectivul Jackson s-a îndreptat spre ușă. "Ai grijă, doctore. Nu te mai juca de-a detectivul. Ai fost la limită în seara asta. Data viitoare, ar putea să nu mai fii atât de norocoasă."

Capitolul 20

Conor se plimba pe alee. Poliția terminase în apartamentul lui. Damian spusese că Louisa era bine, dar Conor voia să o vadă cu ochii lui.

Terry s-a oprit în mașina lui. Conor nu-l mai văzuse de la spargerea din urmă cu câteva ore. Polițistul era încă în uniformă, iar fața lui era plină de afaceri.

Conor s-a apropiat de mașina poliției. "Ce se întâmplă?" L-a salutat din cap pe partenerul lui Terry.

Terry a coborât geamul și i-a înmânat lui Conor o poză. "Acesta este puștiul care ți-a spart apartamentul?"

Conor s-a uitat în jos la o poză. "Da. Ăsta e."

"Numele lui este Hector Torres." Terry a băgat fotografia înapoi în buzunarul de la piept al uniformei sale.

"Cine este el?"

"O bucată mică de gunoi, dar periculoasă." Terry a bătut cu un deget pe volan. "A intrat și a ieșit din centrul de detenție juvenilă de câteva ori, de cele mai multe ori pentru prostii mărunte. Dar se zvonește pe stradă că Hector umblă cu Big K. Așa l-am găsit, după descrierea ta a tatuajului de pe gât."

"La naiba, asta nu e bine." Conor și-a frecat scalpul. Big K era o bandă

care revendica o bucată din North Kensington ca teritoriu.

"Nu. Cu siguranță nu e bine." Terry și-a deplasat greutatea. "Marele K este o veste proastă."

"Toate bandele sunt vești proaste. Ce face puștiul aici jos? Asta nu e North Kensington."

Terry a scuturat din cap. "Nu știu."

"Asta nu poate fi din cauza unui câine."

"Nu are niciun sens. Încercăm să-l găsim pe Hector, dar ar fi bine să fii foarte atent, Conor", a spus Terry. "Ar trebui să te bucuri că ai polițiști care te supraveghează."

"Mulțumesc." Se îndepărtă de mașină. Ideea ca barul - și familia lui Conor - să ajungă pe radarul vreunei bande îi trecu teroarea prin piele.

Cei doi polițiști au ieșit din apartamentul său. "Am terminat", a spus cel care ținea camera. "Veți dori să apelați la un curățător profesionist."

"Mulțumesc." Conor s-a întors în bar și a scanat camera în căutarea surorii sale. Bucătăria era închisă atât de târziu. În spatele barului, Jayne desfăcea capacul de la câteva sticle de bere.

"Nici o veste de la Reed?"

Ea a scuturat din cap. "Nu de la ora cinei. Scott este încă la terapie intensivă."

"Îmi pare rău, dragă. Nu am fost alături de tine săptămâna asta, iar acum trebuie să plec din nou". El a explicat despre Louisa. "L-am sunat pe Pat. E pe drum. O să te ajute să închizi."

Ea și-a pus mâinile pe șolduri. "Nu am nevoie ca Pat să închidă barul."

"Știu", spuse el. S-ar putea să stârnească mândria lui Jayne, dar în niciun caz nu-i lăsa pe Jayne însărcinată și pe bătrânul Ernie să se ocupe de orice potențial scandalagiu.

Jayne a scos un suspin exasperat. "Tu și Pat sunteți supraprotectori, dar cred că sunteți prea bătrâni ca să vă schimbați obiceiurile. Acum du-te s-o vezi pe Louisa." Jayne l-a întors pe Conor și l-a împins spre ușă. "Sună-mă sau trimite-mi un mesaj. Să-mi spui ce se întâmplă."

"Să mă anunți dacă ai vești de la Reed."

"'Kay. Te iubesc", a strigat Jayne după el.

Viața de noapte din Philadelphia se termina devreme. Drumul cu mașina a durat zece minute. De ce a ales Louisa să îl sune pe Damian în locul lui?

A parcat în garajul de la Rittenhouse și și-a dat numele la recepția din hol.

"Du-te sus", a spus portarul.

Două minute mai târziu, Conor a bătut ușor la ușa ei. S-a deschis.

Damian și Kirra l-au întâmpinat în hol.

Damian îi făcu semn lui Conor să intre.

"Mă bucur că ești aici." Avocatul și-a luat cheile de pe tejghea. "Tocmai plecam și chiar nu am vrut să o las singură."

"Cum se simte?" Conor s-a aplecat să mângâie câinele. Ea a dat din coadă și apoi a fugit spre dormitorul principal. Ușa era întredeschisă, iar câinele s-a strecurat prin deschizătură. Conor auzea sunetul apei care curgea.

"Fizic, doar un pic lovită, dar a zguduit-o". Damian își smulse sacoul de pe spătarul unui scaun. "Își schimbă hainele. Nu cred că a luat cina. Probabil i-ar prinde bine ceva de mâncare."

"Ce naiba s-a întâmplat?"

"Îmi pare rău, Conor. Mă așteaptă un adolescent cu mari probleme." Plecându-și jacheta peste braț, Damian s-a îndreptat spre ușă. "Louisa va trebui să te pună la curent cu detaliile. Te voi suna mâine."

Conor s-a plimbat prin bucătărie. Sunetul apei care curgea a încetat. A înghețat, respirația i se strânse în plămâni când ușa s-a deschis.

"Damian, nu pot să desfac fermoarul ăsta." Louisa s-a oprit brusc. Câinele sa așezat lângă picioarele ei și s-a uitat în sus la ea. "Conor."

Ea stătea desculță la intrarea în bucătărie. Privirea lui s-a oprit la vânătaia de pe bărbie și la bandajele albe de pe mâinile și genunchii ei. Părul îi cădea pe spate într-o încâlceală blondă sălbatică. Rochia neagră subțire îi lăsa brațele goale. Fața îi era palidă, ochii epuizați, iar rochia ruptă.

A vrut să se repeadă la ea, să o cuprindă în brațe, dar nu a putut. Ea nu-l chemase, iar acest fapt îl înțepa, chiar dacă ușurarea de a o vedea întreagă și cu răni minime îl cuprinsese.

"Ce faci aici?", a întrebat ea.

El și-a băgat mâinile în buzunarele din față. "Eram cu Damian când l-ai sunat. Ce s-a întâmplat?"

"În timp ce așteptam un taxi, cineva m-a înghiontit sau m-a împins în fața unui autobuz."

"Care dintre ele a fost?"

"Nu știu." Nici Louisa nu s-a mișcat înainte. "Trotuarul era aglomerat. Detectivul Jackson a apărut la spital. A spus că se va interesa."

"Dar tu ești bine?"

"Da." Gâtul i s-a mișcat în timp ce înghițea. A tresărit și, din reflex, și-a atins maxilarul umflat.

"Lasă-mă să-ți aduc niște gheață pentru asta."

A expirat ca și cum ar fi luat o decizie. Apoi s-a apropiat șchiopătând și s-a întors. "Vrei să-mi desfaci fermoarul?" Ea și-a ridicat părul deasupra capului cu ambele mâini.

Având grijă să nu-i ciupească pielea, Conor a tras încet fermoarul în jos, de la gât până în partea mică a spatelui. Încetul cu încetul, țesătura s-a desprins, dezvăluind bretelele sutienului și o mulțime de piele fină. Mâinile lui îl mâncau de dorința de a desface rochia de pe corpul ei și de a verifica fiecare centimetru de piele pentru a vedea dacă era rănită. Și-a coborât capul și i-a sărutat ceafa. Gropițele de la baza coloanei ei vertebrale l-au tentat să își apese buzele acolo, dar a rezistat. "Aș fi vrut să mă fi sunat."

Ea s-a sprijinit de el și și-a lăsat părul să cadă. Corpul ei s-a dezumflat cu o expirație lentă de respirație și tensiune.

"Și eu", a șoptit ea.

Bucurându-se de greutatea corpului ei, el și-a sprijinit tâmpla de partea laterală a capului ei. Mâinile lui i-au mângâiat brațele. "De ce l-ai sunat pe Damian în locul meu?"

"Risc mai mic."

"Nu înțeleg."

"Damian este doar un prieten."

"Și eu ce sunt?"

"Mai mult." S-a întors. Ochii i s-au încețoșat. În spatele lacrimilor nespuse,

se ascundea un conflict. "Ce simt pentru tine mă sperie. Nu sunt sigură că pot să-ți ofer ceea ce vrei. Ce ai nevoie. Ce meriți. S-ar putea să nu am asta în mine."

"Nu mă lăsa pe dinafară. Vorbește cu mine." Conor și-a șters degetul mare sub ochiul ei, prinzând o lacrimă înainte ca aceasta să se rostogolească pe obrazul ei. "Nu-ți fie teamă să-mi spui orice."

Îndoiala și teama îi străluceau în ochi.

"Vorbesc serios."

"Știu că vrei." Ea s-a holbat la centrul pieptului lui pentru un minut, genele ei blonde ascunzând orice schimbare în emoțiile ei. "Voi încerca, dar nu se va întâmpla peste noapte. Sunt obișnuită să fiu singură." Vocea îi era răgușită, ca și cum cuvintele ei ar fi fost șmirghel în gât.

Conor a luat admiterea ca pe un progres - și a acceptat-o ca fiind suficientă pentru o noapte.

"OK. Pași mici atunci." El a rânjit. "Ai nevoie de ajutor să-ți scoți restul hainelor? Te rog spune da."

Colțul gurii i s-a înclinat în sus. "Cred că mă pot descurca."

"Păcat." El a scos un oftat îndelung sufocat. Ochii ei nu mai păreau atât de sumbri. "Ce pot face pentru tine?"

"Mi-ar prinde bine niște ibuprofen și gheață."

"Ai mâncat?"

Ea a ezitat, pleoapele căzându-i ca niște obloane. "Nu."

"Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat la cină?"

"Nu chiar acum."

"Bine. Mai târziu, dar nu scapi de discuția cu mine." I-a sărutat fruntea. "De ce nu te schimbi, iar eu o să văd ce pot găsi în bucătăria ta."

Ea a dat înapoi. "Nu e mare lucru acolo."

"Îmi plac provocările."

Kirra a urmat-o pe Louisa în dormitor. Conor s-a dus în bucătărie, care era aproape goală. A mirosit un litru de lapte degresat. Acru. L-a golit în chiuvetă și a aruncat cutia la gunoi. Au urmat două recipiente cu mâncare chinezească mucegăită de la pachet. A așezat brânza și pâinea pe tejghea și a scotocit prin dulapuri până când a găsit o tigaie. Câteva minute mai târziu, untul scârțâia în

jurul unui sandviș cu brânză la grătar, iar bucătăria s-a umplut de miros. În cămară, a găsit o conservă de supă de roșii.

A pus supa și sandvișul pe insulă. Cu câinele în urma ei, Louisa s-a întors într-un hanorac larg, pantaloni de yoga și șosete groase. S-a așezat ușor pe un scaun. Conor a privit-o, mulțumit, cum mânca jumătate din sandviș. Mestecatul părea dureros, iar ea a trecut la supă. A consumat cea mai mare parte din ea înainte să dea bolul la o parte.

I-a înmânat două tablete și un pahar cu apă. "Ar trebui să te bagi în pat."

"Bună idee." Ea a luat punga cu gheață pe care i-o oferise el.

Conor și Kirra au urmat-o în dormitor. Un pat king-size cu platformă era în centrul camerei. Îndoind plapuma albastră ca gheața, s-a urcat între cearșafurile albe de hotel cu un geamăt scăzut și și-a așezat punga cu gheață pe maxilar. Kirra a sărit pe pat și s-a ghemuit cu capul pe șoldul Louisei.

"Nu s-a despărțit de mine de când am ajuns acasă."

"Câinii știu."

"Ce știu?"

"Ei știu când ceva este în neregulă."

"Nu am avut niciodată un animal de companie." A mângâiat capul câinelui. "E drăguț."

"Deci cred că încă te mai gândești să o păstrezi?"

"Nu aș putea face asta. E câinele tău."

"Nu pare să fie așa din punctul meu de vedere", a spus Conor în timp ce Kirra închidea ochii și ofta mulțumită. "În plus, nu e în siguranță în apartamentul meu."

Louisa s-a așezat, strâmbând din nas. "Jackson a spus că a fost cu tine în seara asta. Ce s-a întâmplat?"

"Cineva a intrat în seara asta și a distrus locul."

Punga de gheață i-a căzut de pe față. "Asta e groaznic! Crezi că e fostul proprietar al lui Kirra?"

"Sunt sigur. Mă aștepta." Conor nu a menționat arma. Avea destule motive de îngrijorare.

Ochii ei au trecut peste el. "Dar tu ești bine?"

"Sunt bine." I-a atins mâna. "Dar m-aș simți mai bine dacă Kirra ar rămâne cu tine."

"Dacă ești sigur, atunci aș fi fericită să o păstrez." Zâmbetul Louisei era dezechilibrat, dar plăcerea îi strălucea prin ochi.

Pieptul lui Conor se umflă la plăcerea ei. "Te superi dacă stau aici cu tine pentru o vreme?"

"Cred că nu." Dar ochii Louisei se îngustară cu suspiciune când el se întinse pe deasupra păturilor, lângă ea.

El i-a ignorat privirea și a umflat pernele uriașe la spate. Un ecran plat atârna pe peretele din fața patului. "Vrei să te uiți la un film?"

"Sigur." Ea i-a înmânat o telecomandă. "Alege tu. Nu mă uit prea mult la televizor."

Căutând ceva relaxant, Conor a răsfoit canalele până când a găsit o rețea de filme vechi care difuza *Bringing Up Baby*. A aruncat telecomanda pe pat lângă el. "Cum e asta?"

"Îl iubesc pe Cary Grant." Louisa s-a cuibărit mai adânc în perne.

"Și eu. Părinții mei obișnuiau să se uite la vechile lui filme alb-negru când eram copil." Conor își amintea că se târa în pat cu ei sâmbătă dimineața.

"Au fost fericiți?"

"Foarte. Nu m-am îndoit niciodată că se iubesc. Asta am crezut mereu că voi avea și eu într-o zi." Conor și-a trecut privirea peste ea. Lumina blândă a televizorului juca pe trăsăturile ei delicate, stârnind o durere adâncă în pieptul lui. "Cum era înainte ca mama ta să moară? Părinții tăi erau fericiți?"

"Cred că da." Ea a pufnit. "Nu a trecut niciodată peste moartea ei. După moartea ei, a început să bea și să-și petreacă majoritatea timpului în Europa."

"Te-a luat vreodată cu el?"

"Din când în când. De cele mai multe ori mă lăsa cu sora lui."

"Cea pe care ai văzut-o în seara asta?" Suspiciunea a înflorit în pieptul lui Conor.

Mătușa Louisei o supărase în seara asta.

"Da." Vocea ei se clătina.

Dorind să stabilească o legătură cu ea, Conor s-a întins peste plapumă și

și-a pus mâna peste a ei, având grijă să nu-i atingă palma bandajată. "Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?"

"Mâine." A tras pătura până la gât. "Spune-mi despre frații și sora ta."

"Jayne și Danny erau o pacoste, asta e sigur." I-a povestit despre unele dintre problemele în care au intrat, inclusiv despre momentul în care au furat o mașină. A vorbit până când ochii ei s-au închis și respirația i s-a uniformizat.

Conor, obișnuit să fie treaz până la primele ore ale dimineții, a așteptat cincisprezece minute înainte de a ridica ușor punga de gheață de pe fața ei și de a o pune înapoi în congelator. S-a lăsat ușor pe pat și și-a reglat perna în spatele capului.

Louisa a suspinat. Încă adormită, s-a rostogolit spre el. Tâmpla ei s-a așezat pe umărul lui, intimitatea greutății capului ei pe corpul lui stârnind dorința de a o strânge mai aproape, dar el nu voia să o deranjeze. Cum ar fi reacționat ea când l-ar fi găsit în patul ei mâine dimineață?

Nu conta.

Indiferent cât de sigură era clădirea ei, nu avea cum să o lase singură. Nu după ce ar fi putut fi ucisă. Conor și-a sprijinit tâmpla de părul ei și a inspirat parfumul șamponului ei. Avea să rămână aici, toată noaptea.

Capitolul 21

De ce nu a tras storurile? Lumina soarelui îi ardea ochii Louisei chiar prin pleoapele închise. A încercat să adoarmă din nou, dar durerea îi pulsa prin față. Ibuprofenul își încetase efectul. Genunchii ei au protestat cu rigiditate și foc când s-a rostogolit departe de strălucire, a deschis ochii și s-a holbat la cutia toracică a unui bărbat.

A tresărit. *Ow.* Îndreptându-și piciorul, și-a lăsat genunchiul stâng într-o poziție mai confortabilă. Apoi și-a îndreptat din nou atenția către bărbatul pe jumătate gol din patul ei.

Lângă ea, Conor era întins pe două perne. Era încă îmbrăcat în blugi, dar își scosese cămașa și pantofii în timpul nopții. Ochii îi erau închiși, iar maxilarul îi era umbrit, ca de obicei. Privirea ei a alunecat în jos. La urma urmei, știa cum arată fața lui, dar nu-l văzuse niciodată fără cămașă. *O, Doamne.* Brațul aruncat deasupra capului îi întindea trunchiul întins. Corpul lui era numai putere discretă. O dâră de păr închis la culoare i se învârtea pe pectorali. Mușchii fermi îi extindeau pieptul și umerii largi și îi defineau abdomenul suplu. A înghițit în sec, privirea trupului lui stârnind în ea o nevoie primordială. Ochii ei au urmărit linia de păr negru care se învârtea în talia blugilor lui și ducea la…

"Bună dimineața." Vocea lui guturală a surprins-o.

Obrajii i s-au încălzit. A clipit pentru a nu-i mai admira burta plată, și încă ceva. "Imi pare rau. Mă holbam."

"Da. Bărbaților nu le place când femeile le privesc mușchii." Conor și-a dat ochii peste cap. "Vrei să-mi pun tricoul la loc?"

Cum ar putea răspunde la această întrebare?

"Nu este necesar."

Turcoazul din ochii lui s-a luminat cu viclenie. "Necesarul nu este un factor. Ce *dorești*?" Și-a redus vocea la o șoaptă răgușită.

O, Doamne. Căldura i-a înroșit trunchiul. A împins pătura înapoi. *Era căldura pornită?*

"Dacă ți-ai da jos tricoul, am fi chit", a tachinat el.

"Câinele nu trebuie să fie hrănit sau plimbat sau ceva de genul ăsta?"

S-a rostogolit pe o parte ca să stea cu fața la ea. "Kirra a fost hrănită și plimbată la șapte."

La auzul numelui ei, Kirra, întinsă la picioarele patului, și-a ridicat capul și și-a mișcat coada.

Înduioșată de grija lui, ea a spus: "Mulțumesc. A mâncat?"

"Nu prea mult. Îi voi da timp până luni să înceapă să mănânce, apoi se va întoarce la veterinar."

El îi studia fața. *O, Doamne.* Fața ei. Ea a ridicat o mână la maxilar. Pielea era umflată sub degetele ei. Își putea doar imagina...

I-a luat mâna și i-a sărutat încheieturile. "Arăți minunat."

"Cum de știi întotdeauna la ce mă gândesc?"

"Am o soră, îți amintești? Vânătaia aia arată de parcă ar durea. O să-ți aduc niște gheață." Mușchii s-au ondulat când s-a așezat în picioare.

A încercat să nu se holbeze, fără succes.

"Kirra și cu mine am cumpărat micul dejun în timp ce ne plimbam. Lasă-mă să-ți aduc mâncare ca să poți lua o aspirină." S-a mutat la marginea patului, s-a întins și s-a ridicat. Uitându-se înapoi, a surprins-o din nou holbându-se la el. "O să las cămașa jos." A ieșit din cameră rânjind - și încă pe jumătate dezbrăcat, oferindu-i Louisei o priveliște de spate tare și puternic care a făcut-o să cânte prin durerea vânătăilor ei.

A căzut pe spate pe perne. Nu era primul bărbat pe care îl vedea fără cămașă, dar niciunul nu o afectase în acest fel. Duritatea trupului lui ascundea o bunătate care îi făcea inima să facă o triplă tresărire de espresso. Dar trebuia să recunoască că, deși i se părea superficial, nu s-ar fi plâns de trupul fierbinte atașat sufletului lui generos.

Dacă nu era rănită. . .

Ce? L-ar fi mâncat pe el în loc de micul dejun?

De ce nu? În mod clar, el era interesat. Niciunul dintre ei nu era atașat. Deși nu mai avusese o relație de ceva vreme, îi plăcea sexul. Sexul nu a fost niciodată problema ei. Așteptările emoționale generate de intimitatea fizică au fost întotdeauna problema ei. De obicei, era o persoană care prefera să păstreze sexul și relațiile ocazionale. Dar, în cele din urmă, majoritatea bărbaților doreau să vadă o relație progresând. Își doreau căsătorie și copii și toate legăturile asociate pe care Louisa nu era în stare să le facă.

Ceva o avertiza că sexul cu Conor va fi mai intens decât toate cele pe care le experimentase în trecut. Ar putea ea să facă față? Sau va ajunge el să se alăture listei ei scurte de eșecuri? Chiar mai rău, era ea pregătită să riște să-i rănească pe amândoi?

Pe această notă deprimantă, s-a împins până la poziția șezând. Membrele îi erau dureroase și înțepenite. Durerea îi străbătea maxilarul, dar se simțea mai bine decât se aștepta. Astăzi era sâmbătă. Nu avea de lucru. Putea să stea în pat toată ziua. . .

Sâmbătă.

O, nu.

"Ce s-a întâmplat?" Conor s-a întors în dormitor cărând două cești de cafea și o pungă albă de panificație.

"Strângerea de fonduri pentru muzeu este în seara asta." Și-a lipit o palmă bandajată de frunte.

"Cred că se vor aștepta să anulezi." El a așezat cafeaua pe noptiera ei.

Louisa și-a balansat picioarele peste marginea patului. "Ne așteaptă multe în seara asta."

"Ia-o încet." El a luat-o de mână când ea s-a ridicat în picioare, prinderea lui fiind solidă și stabilă în timp ce podeaua se clătina sub picioarele ei ca un vas de croazieră în largul mării. Privirea lui a evaluat-o, îndoielnică și îngrijorată. "Ești amețită?"

"Deloc", a mințit Louisa în timp ce se îndrepta șchiopătând spre baie, echilibrul ei stabilizându-se. A aprins lumina și s-a uitat în oglindă. *Ugh*. Maxilarul îi era umflat, iar o vânătaie se întindea de la bărbie până aproape de ureche. Era norocoasă că nu-și scosese niciun dinte.

Palmele ei nu erau atât de rele, iar genunchii ei negri și albaștri, cu cruste, puteau fi ușor acoperiți cu pantaloni. Dar fața ei… Avea nevoie de mult timp pentru a o ascunde.

"Având în vedere că aseară te-ai aruncat ca lebăda în pavaj, arăți destul de bine." Conor s-a sprijinit de tocul ușii. "De ce nu-ți suni șeful și să-i explici? Sunt sigur că ar înțelege."

"Muzeul depinde în mare măsură de donații." S-a spălat pe dinți. "Aceasta este prima mare strângere de fonduri de când am început. Deschiderea noii expoziții a *Războinicului Celtic* este cel mai mare eveniment din această toamnă. Trebuie să fiu acolo pentru a vorbi despre calificările mele și despre noua expoziție. Clienții vor să vadă unde le sunt cheltuiți banii". În plus, nu avea încredere în șeful ei. Ce ar fi spus el în absența ei?

Conor a scuturat din cap. "Deci încă mai intenționezi să mergi?"

"Nu am de ales." A ieșit din baie și a închis ușa pentru a merge la toaletă. Când a ieșit, el era întins pe pat și bea cafea, la fel de relaxat ca și cum și-ar fi

petrecut fiecare dimineață în dormitorul ei. "Nu vreau să pierd slujba asta."

Conor s-a uitat în jurul apartamentului. "Chiar ai *nevoie de* ea?"

"Nu am nevoie de acest loc de muncă în sensul financiar, nu. Dar îmi place ceea ce fac." Pierderea unei alte slujbe l-ar fi dezamăgit din nou pe tatăl ei. Ce ar crede el dacă Louisa nu ar lucra? Dacă doar și-ar administra fondul fiduciar și și-ar petrece timpul organizând evenimente caritabile? Putea măcar să facă asta? Întreaga ei viață fusese concentrată pe această carieră. Era o parte importantă a identității ei. Gândul de a o lăsa în urmă era deconcertant.

Louisa i-a arătat bărbia. "Crezi că pot reduce umflătura asta până diseară?"

"Poate. Ține-ți capul ridicat și fii sârguincioasă cu punga de gheață."

"Asta va ajuta?"

"Ar trebui. Pe vremea când boxam, obișnuiam să-mi bag fața în gheață după fiecare luptă. Nu era frumos." S-a întins după cămașă.

Păcat. "Am văzut imaginea publicată de presă. Părea dureros." Chiar dacă era lovit, era atrăgător într-un mod viril, primar. "Și au legat lupta pe care ai avut-o cu proprietarul Kirrei de altercația ta cu Heath. Au reușit să te facă să pari violent."

"Exact ceea ce Damian a spus că vor face." A făcut o grimasă. "Trebuie să trec pe la casa lui Jayne și să iau rufele pe care le-am lăsat acolo. Totul în apartamentul meu a fost distrus. Ești în regulă aici, de una singură?"

"Sunt bine."

"Bine atunci. O să aduc prânzul înapoi cu mine. Vrei ceva special?"

Louisa și-a mișcat maxilarul dureros. "Ceva moale."

"Voi fi rapid." Conor a sărutat-o ușor pe partea nevătămată a feței înainte să plece.

Louisa și-a pus o pungă cu gheață pe față timp de douăzeci de minute, apoi și-a luat laptopul și l-a adus înapoi în pat. L-a pornit și a sprijinit o pernă de tetieră. Kirra a sărit pe plapumă și s-a întins lângă Louisa.

Și-a răsfoit e-mailurile. După 20 de mesaje primite, a văzut un mesaj de la tatăl ei, cu subiectul: "Itinerariu". A făcut clic pe el și a copiat în calendar detaliile vizitei sale de vacanță. Nervii îi zvâcneau în stomac. Ce avea de gând să îi spună? Se uită la ceas. Nouă dimineața, trei după-amiaza în Stockholm. Era

timpul pentru convorbirea lor săptămânală. Ward Hancock avea o rutină strictă. Sâmbăta după-amiaza și-o petrecea în biroul lui, lucrând. Dacă era norocoasă și telefona devreme, îl prindea încă relativ treaz.

Ea nu era cel mai norocos suflet din lume.

Și-a luat telefonul mobil și a format rapid numărul lui, stomacul făcându-i nod în stomac în timp ce linia suna iar și iar. Unde era el? A lăsat un mesaj și a pus telefonul deoparte.

"Ceva nu e în regulă, Kirra."

Câinele s-a rostogolit mai aproape și a răsturnat mâna Louisei cu nasul. Louisa a așezat o mână pe capul câinelui. "Ceva este cu siguranță în neregulă."

***

Telefonul a sunat când Conor a ieșit din dușul din camera de oaspeți a Louisei. După ce s-a șters cu prosopul, a scos blugii din geanta de pe comodă. Coșul de rufe pe care îl recuperase din casa lui Jayne era tot ce îi mai rămăsese. Aproape tot ce mai avea Conor fusese distrus. S-a așezat pe marginea patului și și-a ținut respirația. Asigurarea chiriașului urma să acopere cea mai mare parte a pagubelor, iar el nu avea prea multe bunuri personale care să nu poată fi înlocuite, cu excepția fotografiilor pe care nemernicii le îngrămădiseră și se pișaseră pe ele.

Angajase curățători profesioniști care să curețe locul. Și apoi? Copiii ăștia îl vor lăsa vreodată în pace? De ce naiba erau atât de hotărâți s-o aibă pe Kirra?

Străzile erau pline de pitbuli, iar Kirra nu era o luptătoare prea bună. De ce o doreau atât de mult înapoi?

Și cum a putut viața lui să se ducă de râpă în decurs de o săptămână?

Fusese interogat pentru crimă, atacat cu un cuțit *și* o armă, iar apartamentul său fusese răscolit.

Cineva a bătut la ușa dormitorului. "Conor?" a strigat Louisa.

Și-a pus blugii, a intrat în dormitor și a deschis ușa. Ochii ei au clipit pe

pieptul lui gol.

Conor rânji. Nu toate lucrurile din săptămâna lui fuseseră rele. "Pot să te ajut cu ceva?"

Frumosul verde al ochilor ei s-a îmbujorat. "Poliția este pe drum."

"Ies într-un minut." S-a întors în baie, a tras de tricou și s-a spălat pe dinți. Nu voia ca Louisa să se confrunte singură cu cei doi polițiști. Jackson și Ianelli intrau în foaier când a apărut Conor. Louisa i-a condus în camera de zi. Detectivii s-au așezat ușor pe canapeaua suprapopulată.

"Cafea?" a întrebat Louisa.

"Nu, mulțumesc." Jackson și-a scos caietul din buzunar. "S-ar putea să vrei să stai jos."

Ea a ales un fotoliu supraetajat de cealaltă parte a măsuței de cafea. Conor s-a așezat pe brațul.

Jackson s-a aplecat în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi. "Cu puțin timp în urmă, cadavrul unei tinere femei a fost găsit într-o clădire abandonată din North Kensington. Cauza morții și modul de eliminare erau similare cu crima lui Riki LaSanta." A tras aer în piept. "Dacă porniți televizorul, sunt sigur că veți vedea povestea. Echipele de știri erau la fața locului când am plecat."

Louisa a cedat. "Este Zoe?" Vocea ei era abia o șoaptă.

Conor i-a pus un braț în jurul umerilor. Corpul ei era țeapăn, neînduplecat, pregătit pentru lovitură.

"Nu putem confirma identificarea cadavrului în acest moment." Detectivul și-a strâns și desfăcut mâna pe genunchi.

Louisa a tras aer în piept. Trupul ei tremura. "Dar?"

Jackson a întrerupt contactul vizual. Și-a examinat pumnul timp de câteva secunde înainte de a întâlni privirea Louisei. "Identitatea ei nu a fost stabilită de medicul legist."

"Dar tu ești aici", a spus Conor. "Deci crezi că rămășițele ar putea fi Zoe." De fapt, dacă polițiștii aveau un cadavru, de ce nu-i puneau cătușele?

Jackson a dat din gură. "Avem motive să o considerăm pe Zoe drept o posibilă identitate a femeii moarte."

"Deci *ar putea* fi Zoe." Louisa și-a încrucișat degetele pe poală. Nodurile

i s-au albit. "Nu ești sigur că e ea."

"Nu. Nu încă", a spus Jackson.

"Deci există speranță." Louisa a respirat sacadat.

Jackson nu a răspuns. Buzele i s-au subțiat până la o linie fără sânge. Inima lui Conor se strânse. Louisa nu voia să creadă că Zoe era moartă, dar detectivul Jackson era convins. Altfel, de ce erau polițiștii aici?

"A fost arsă?" Tonul Louisei se potrivea cu cel al lui Jackson prin lipsa sa de inflexiune.

Polițiștii au schimbat o privire.

Jackson a dat din cap. "Da, a fost arsă. Dr. Hancock, unde ați fost miercuri seara între ora 18:00 și miezul nopții?"

Louisa a dat înapoi ca și cum cuvintele lui ar fi lovit-o. Conor îi strânse umerii. În tot acest timp, ei speraseră că Zoe va fi găsită în viață, dar biata fată zăcea într-un subsol abandonat, ucisă. "Atunci a fost ucisă?"

Jackson s-a aplecat în față. "Unde ați fost, dr. Hancock?"

"Am fost aici." Fața Louisei s-a golit de culoare, paloarea ei contrastând cu vânătaia întunecată de pe maxilar.

Jackson și-a scos carnețelul și a notat ceva. "Poate portarul să verifice asta?"

"Da." Mâna Louisei i s-a răsucit în poală.

Jackson s-a uitat la Conor.

"Hei, știi că am fost la bar." El și-a ridicat palmele. "Ai avut un polițist cu ochii pe mine toată noaptea." A înțepenit. "Asta înseamnă că nu mai sunt suspect?"

"Nu", a spus Jackson. "Nu avem nici măcar o identificare oficială a cadavrului. Până atunci, ești pe lista mea scurtă."

Dar dacă cadavrul era al lui Zoe, Conor nu putea să o fi ucis. Era greu să faci mai bine decât doi polițiști pentru un alibi. "Deci aveți alți suspecți?"

Jackson i-a ignorat întrebarea.

"Vă puteți gândi la cineva care le-ar vrea moarte pe ambele fete?" a întrebat Jackson.

"De ce ar vrea cineva să ucidă două femei tinere? E bolnav. E o nebunie."

Două pete strălucitoare de roz s-au înroșit pe obrajii Louisei, iar vocea ei s-a ridicat cu o tentă de isterie. Conor i-a frecat brațul.

"Dar cuțitul furat sugerează că asocierea este cu muzeul." Ianelli și-a înclinat capul. "A acționat cineva ciudat în această săptămână?"

"Nu." Se uită în jos la mâinile ei împreunate. "Această femeie a fost ucisă cu același cuțit ca Riki?"

"Asta va trebui să decidă medicul legist", a spus Jackson. "Ce v-ați aștepta să vedeți într-o crimă rituală celtică antică?"

Louisa s-a lăsat pe spate și a respirat pe nas ca și cum i-ar fi fost greață. "Uneori, celții omorau o victimă prin mai multe metode pentru a potoli mai mulți zei. Probabil că ar fi făcut ofrande odată cu sacrificiul. S-ar putea să existe simboluri care să indice ce zei erau vizați."

Neputând să mai stea liniștit, Conor s-a ridicat în picioare și s-a plimbat. Și-a târât o mână prin păr. S-a întors spre Louisa. Era prea tăcută, prea nemișcată. Fața și corpul îi erau înghețate. Chiar și ochii ei păreau goi. Dar el petrecuse destul timp cu ea ca să înțeleagă că fațada ei de regină de gheață însemna opusul aparențelor. Emoțiile ei escaladau mai repede decât putea ea să proceseze.

Jackson s-a ridicat în picioare. "Dacă vă mai gândiți la ceva, vă rugăm să ne sunați", i-a spus el Louisei.

Ea i-a dat un semn aproape imperceptibil din cap.

Ianelli s-a întors spre Conor. "Nu ai scăpat încă, Sullivan."

Jackson își vârî carnețelul în buzunar. "Apropo, raportul ADN tocmai a ieșit pozitiv în cazul lui Riki LaSanta. Rezultatele vor fi făcute publice astăzi."

Louisa a tresărit.

Conor le-a arătat detectivilor ieșirea. El a închis ușa. Liniștea a acoperit aerul ca umiditatea lunii august. S-a întors la Louisa și a îngenuncheat în fața ei.

"Nu voi crede că Zoe e moartă." Bărbia vânătă a Louisei s-a ridicat. "Poliția nici măcar nu are confirmarea că trupul este al ei și au încetat să o mai caute."

"Nu au spus că au încetat să mai caute." Conor s-a apropiat de scaun și a înconjurat-o cu un braț.

Ea s-a aplecat spre el. "Au făcut-o, pentru că ei cred că Zoe este moartă."

Capitolul 22

Prin fațada de sticlă a intrării în muzeu, Louisa a scanat strada și trotuarul. Traficul auto și pietonal curgea în ritmul obișnuit. Un taxi s-a oprit la bordură. Un cuplu în ținută de cocktail a coborât, a intrat în muzeu și a trecut prin detectorul de metale. Aerul rece și umed i-a urmărit, trecând prin holul atriumului și zburlind tivul rochiei negre A-line a femeii. Pe podeaua de gresie alb-negru se adunau oameni bine îmbrăcați. Conversațiile răsunau pe metal, sticlă și marmură. Un chelner se învârtea în cerc, întinzând o tavă încărcată cu pahare de șampanie oricărui oaspete cu mâna goală. În grupuri mici, clienții se îndreptau spre bolta care ducea spre sălile de expoziție. Totul părea normal.

Dar nu era așa.

Ar putea criminalul lui Riki să facă parte din acest grup care se amestecă în hol chiar acum? Ținând o cupă de șampanie și zâmbind, făcând conversație politicoasă despre exponate, aplecându-se aproape și bârfind în șoaptă despre fata ucisă?

"Bine ați venit." Louisa a salutat cuplul proaspăt sosit cu un zâmbet și un semn din cap, apoi le-a bifat numele de pe lista de invitați. Creionul și clipboardul din mâinile ei au scutit-o de strângeri de mână. Purta o bluză albă, de mătase, cu o manșetă cu volane care i se întindea peste palme. O rochie neagră îi acoperea genunchii bandajați, iar balerinii Ferragamo erau o concesie la durerea ei generală. Corectorul i-a atenuat vânătaia de pe maxilar.

Efectul general era acceptabil, dar mai casual decât ar fi preferat ea pentru un astfel de eveniment.

În dreapta ei, April a luat două ecusoane de pe măsuță și le-a înmânat cuplului.

April s-a aplecat aproape și și-a întors fața dinspre mulțime. "Ești sigură că nu vrei să-ți aduc un scaun?"

"Sunt sigură." Louisa și-a deplasat greutatea pentru a-și ușura genunchii dureroși. "Acum că emoția inițială pare să fi trecut, oricum ar trebui să mă mut înăuntru."

"Dă-i drumul." April a luat clipboard-ul. "Mă ocup eu de asta."

Louisa a urmat sunetul tânguitor al unui cvartet de coarde până la coridorul central larg. Ospătari îmbrăcați în smoching se învârteau în cerc, oferind oaspeților pahare de șampanie și aperitive. Curatorii și alți membri ai personalului muzeului se amestecau cu oaspeții, încurajând conversația și răspunzând la întrebări. Louisa a zărit câțiva profesori universitari și membri ai consiliului de administrație, unii dintre ei suprapunându-se. Stagiarii și câțiva studenți universitari împrumutați ocupau mesele lungi care expuneau obiectele pentru licitație pe fiecare parte a spațiului. Louisa a văzut-o pe Isa vânzând bilete de tombolă. Practic, muzeul nu era legat de școală, dar relația era incestuoasă.

O duzină de invitați se aliniau la barul din colț. Ochii Louisei s-au plimbat și aproape că au ieșit din orbite când l-a zărit pe Conor, bărbierit, cu un chip devastator, amestecând băuturi în spatele barului.

Oh.Doamne.

Ce făcea el aici? O tunsoare proaspătă îi ascuțea trăsăturile angulare. Umerii săi largi completau un smoching negru clasic care părea mai mult decât o tăietură peste restul ținutei chelnerilor. Louisa respiră adânc. Nimeni nu părea să îi acorde o atenție nejustificată, cu excepția acelor priviri admirative din partea oaspeților de sex feminin. După cum subliniase Xavier miercuri seara, imaginea lui Conor vehiculată de mass-media nu era o reprezentare exactă.

El a surprins-o holbându-se și a întors privirea.

Așa este. Nu prea putea să vorbească cu el aici. Louisa și-a netezit trăsăturile și a mers în direcția opusă.

A traversat podeaua de gresie lucioasă și a intrat printr-o arcadă largă în sala de expoziție a *Războinicului Celtic*. Trei vitrine lungi de sticlă străluceau în centrul spațiului. Vitrina din mijloc era plină cu arme vechi și fragile: sulițe, săbii și cuțite. Celelalte vitrine erau încă goale. Pe cei trei pereți lungi din spatele vitrinelor, picturi murale cu războinici în mărime naturală angajați în luptă descriau în culori vii utilizarea lor originală. Picturile murale și vitrinele fuseseră separate cu cordoane de teatru din catifea pentru a le proteja de eventualele scurgeri la întâlnirea din această seară. În mod normal, interdicția privind mâncarea și băutura era strict aplicată.

Clienții intrau, cu băutura în mână, iar Louisa le răspundea la întrebări.

S-a aplecat peste un rând de săbii din Epoca Fierului. Deasupra armelor ruginite, o sabie nouă și strălucitoare strălucea în lumina reflectoarelor.

"Este una dintre replici?", a întrebat o voce masculină cunoscută. Louisa s-a întors. Xavier mergea spre ea.

"Este uimitoare. Și pare letală." Profesorul și-a așezat paharul de șampanie gol pe o tavă din apropiere și s-a oprit puțin prea aproape de ea. Vorbirea lui greoaie și privirea de pirat i-au spus că băuse deja prea mult.

"Dacă ar fi ascuțită, ar fi. Artizanul a încercat să imite procesul original cât mai aproape posibil." Louisa a rezistat impulsului de a-l verifica pe Conor. În afară de Damian și Louisa, Xavier era singura persoană de la strângerea de fonduri care îl cunoscuse pe Conor în persoană. L-ar fi trădat Xavier? Din fericire, se părea că el bea șampanie mai degrabă decât băuturi amestecate. Se îndoia că Xavier ar vrea să recunoască vreo asociere cu Conor, dar nu voia să testeze această teorie și spera ca Xavier să nu facă o vizită la bar, nu în această stare instabilă și imprevizibilă.

"Poliția a venit astăzi la mine în birou", a spus Xavier. "Știai că au găsit un cadavru? Nu vor face speculații, desigur, dar știu că ei cred că este Zoe."

"Da. Știu despre cadavru." Tristețea i-a acoperit gâtul Louisei.

S-a aplecat mai aproape de vitrină. "Care a fost modelul pentru replica furată?"

"Nu l-am scos." Întrebarea lui insensibilă i-a amintit că cineva de la acest eveniment ar putea fi un criminal. Dar cine? Fata fusese ucisă miercuri seara. Unde se dusese Xavier după ce se oprise la cafenea să vorbească cu ea și Conor? Era Xavier pe lista de suspecți?

"Cu mult tact, ca întotdeauna." Tonul lui Xavier a picurat cu un resentiment neobișnuit. A făcut semn unui ospătar care se învârtea și a luat o cupă plină cu șampanie de pe tavă. "Am auzit despre accidentul tău."

"A fost nefericit, dar după cum puteți vedea, sunt bine."

"Chipul tău frumos." A întins mâna și i-a atins bărbia.

Atât de mult pentru corectorul de culoare scump pe care i-l vânduse vânzătoarea de la magazinul de cosmetice.

"Arată mai rău decât este."

Louisa i-a îndepărtat mâna cu o mișcare deliberată. A făcut un pas ușor înapoi, revendicându-și granița personală.

Ochii lui Xavier s-au îngustat până au devenit niște fante porcoase.

"Uite-l pe Damian." Louisa îi făcu cu mâna avocatului, care stătea de vorbă cu o femeie elegantă cu părul alb, drapată cu diamante și aur.

"Chiar ar trebui să îl salut." Louisa a zâmbit. "Scuză-mă, Xavier." A fugit înainte ca profesorul să mai poată scoate un cuvânt.

"Louisa!" Damian a salutat-o pe Louisa cu un pupic ușor pe obrazul din partea nevătămată a feței ei. "Cum te simți?"

"Sunt bine, având în vedere."

"Da, ai fi putut fi aplatizată". Damian i-a atins antebrațul. S-a aplecat aproape de urechea ei și i-a șoptit printre dinții strânși. "Ce caută știi tu cine la bar?"

Zâmbetul de acoperire al Louisei era suficient de încordat pentru a-i face bărbia să pulseze. "N-am nicio idee."

"Trebuie să vorbim după licitație." Damian a făcut semn unui chelner și a luat un pahar de șampanie de pe o tavă.

"Categoric."

Damian s-a uitat peste umărul ei. "Vine șeful tău. Fața de poker."

"Damian." Dr. Cusack a dat din cap politicos la Damian înainte de a se întoarce la Louisa. "Trebuie să o împrumut pe doctorul Hancock."

"Desigur." Louisa i-a zâmbit lui Damian. "Vorbim mai târziu."

"Ce mai faci?" a întrebat Cusack în timp ce o îndepărta.

"Sunt bine."

"Atunci sunt câțiva oaspeți importanți pe care aș vrea să îi cunoști." Cusack s-a aplecat mai aproape și și-a coborât vocea. "Dar nu va fi nicio discuție despre moarte și, dacă vrei să-ți păstrezi slujba, vei înceta să mai interoghezi oamenii."

Louisa s-a oprit. "Nu voi înceta să o caut pe Zoe."

"Vorbesc serios, Louisa. Te voi concedia dacă va trebui. Chestiunea asta e treaba poliției și nu aș vrea să te mai văd rănită", a spus el pe un ton *de discuție*. A condus-o prin mulțime, prezentând-o VIP-urilor.

O femeie în vârstă își lovea bastonul de gresia de lângă vitrina cu exponate.

"Ați rezolvat crimele astea?"

Louisa a bodogănit.

"Poliția are situația sub control." Vocea suavă a lui Cusack a liniștit-o. "Ai cunoscut-o pe cea mai nouă asistentă a curatorului nostru, Dr. Louisa Hancock?"

"Ce broșă frumoasă." Louisa și-a aplecat capul pentru a examina un cameo prins de jacheta femeii. "Este o antichitate?"

În următoarele două ore, Louisa a deviat bârfele despre crime, a vorbit despre noua expoziție și a fermecat clienții muzeului, în timp ce pulsul din genunchi creștea într-un crescendo. Licitația încheiase programul serii. Seara fusese un succes, în ciuda publicității negative care plana în jurul muzeului, sau poate din cauza ei. Louisa a auzit prea multe șoapte fascinate speculând despre crime. A cercetat mulțimea din ce în ce mai subțire. Privirea ei se ațintì asupra lui Xavier. El era mentorul lui Zoe, iar Riki fusese una dintre elevele lui. În seara asta îi arătase o altă latură, deloc măgulitoare, a personalității sale. Unde fusese în timpul crimei?

***

Conor amesteca băuturile și o privea pe Louisa cum se ocupa de mulțime. După câteva ore de la eveniment, coada de la bar s-a risipit.

Damian s-a apropiat. "Club soda." S-a uitat în jur. Nu era nimeni prin apropiere.

Conor a întors un pahar și a pus gheață.

"Cum ai intrat aici?" a întrebat Damian pe un ton scăzut.

"L-am șantajat pe furnizor." Conor a răsucit capacul de la sticla de sifon. "Dacă nu vrei ca oamenii să știe că-ți înșeli soția, nu-ți duce amanta în baruri."

"Voi ține cont de asta", a spus Damian. "Dar serios, ce te-a făcut să crezi că asta e o idee bună?"

Conor a stors o felie de lime în băutură și a pus-o pe un șervețel de cocktail.

"Pentru că Louisa urma să vină, iar unul dintre acești oameni putea fi un criminal."

"Ce vor crede polițiștii că te bagi în strângerea de fonduri?"

"Nu știu. Am putea să-l întrebăm pe cel care m-a urmărit până aici. Probabil e parcat afară."

Damian i-a aruncat o privire de *idee proastă*. "Trebuie să vorbim după asta. La Louisa acasă."

"Tu și Louisa sunteți apropiați?" Conor a forțat cuvintele să iasă din buzele destul de strânse încât să crape.

Ochii lui Damian scânteiau. "Oh, Doamne. Ești gelos." Și-a acoperit gura de râs cu pumnul.

"De ce e atât de amuzant?" Conor a făcut o grimasă.

Damian s-a învârtit și a scanat mulțimea. A ridicat un deget în aer, făcând semn unui bărbat înalt și blond. "Mark?" Damian s-a întors spre Conor.

Blondul a ieșit dintr-o conversație cu trei femei în vârstă, bine dichisite, și s-a apropiat. I-a aruncat lui Conor o privire critică și a ridicat o sprânceană aprobatoare spre Damian. "M-ai chemat?"

Damian a gesticulat. "*Partenerul* meu, Mark, va dori un Johnny Walker cu gheață."

"Iar eu nu sunt partenerul lui de avocatură." Mark a zâmbit.

Înveselit, Conor a turnat whisky cu gheață. "Mă bucur să te cunosc."

"Și eu." Luând băutura, Mark i-a dat lui Damian un semn din cap. "Dacă mă scuzați, o să mă întorc la farmecul acelor văduve foarte bogate pentru a face donații substanțiale."

"Nu știai că sunt gay?" a întrebat Damian după ce Mark a revenit la conversația sa.

"Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de dezorientat."

"Ai fost preocupat." Damian i-a înmânat paharul gol pentru a-l umple din nou. "Te deranjează?"

Conor a râs. "Damian, nu ai idee cât de fericit sunt că ești gay."

"Nu mi-am dat seama că tu credeai că se întâmplă ceva între mine și

Louisa. Ea e doar o prietenă. O prietenă bună. Așa că dacă îi faci rău, te las să putrezești în închisoare."

"Notat." Conor a dat din cap.

Damian și-a luat paharul și a plecat. Oaspeții se îndreptau spre hol. Sala sa golit. La un semnal de la furnizor, Conor a început să desfacă barul. Ridica o ladă de sticlărie pe un cărucior rulant când a zărit-o pe Louisa cu coada ochiului. Se îndrepta spre un coridor. Singură.

A pus cutia pe cărucior, s-a uitat în jur și a pornit după ea. A ajuns-o din urmă cu ușurință. Pasul ei era lent și deliberat, ca și cum ar fi mascat durerea.

"Unde te duci?"

"Mi-am încuiat poșeta în biroul meu." Ea s-a întors și l-a oprit cu o mână ridicată. "Nu poți intra aici."

"Ei bine, nu vreau să te întorci acolo de una singură."

"E biroul meu." Ea și-a sprijinit o mână pe șold.

Conor și-a încrucișat brațele pe piept. "E întuneric și gol." Impas.

Louisa *s-a cocoșat*. "Bine. O voi ruga pe April să vină cu mine. Întoarce-te la *slujba* ta înainte să te vadă cineva aici."

O șoaptă furioasă de după colț i-a oprit. "Vă avertizez."

Conor și-a dus un deget la buze și a împins-o pe Louisa în spatele lui. S-a uitat după colț. La jumătatea coridorului, o ușă era întredeschisă. I-a făcut semn Louisei să se uite.

Și-a băgat capul în hol și l-a tras înapoi. "Camera de copiat", a șoptit ea.

Conor i-a făcut semn să stea pe loc. S-a strecurat până la ușa deschisă și a ascultat.

"Am terminat cu tine."

Vocea bărbătească șuierătoare îi părea cunoscută. Conor și-a scos telefonul mobil și l-a întors. A folosit spatele argintiu al carcasei ca oglindă, înclinându-l pentru a vedea în interiorul ușii. Două siluete se aflau față în față în fața unui copiator industrial. Ambele i-au prezentat lui Conor profiluri. Xavier English și Isa Dumont.

Xavier se clătina pe picioare.

Isa stătea la câțiva pași de el, cu brațele ridicate, atitudinea ei petulantă.

"Asta e o amenințare?"

"Da", scuipă Xavier. "Am terminat."

"Cât de mult doriți să vă păstrați slujba?"

Fața lui Xavier s-a înnegrit până la roșu aprins. "Ești o cățea."

"Da, dar eu sunt târfa care conduce." Isa a rânjit.

"Ai profitat de mine."

"*Am* profitat de *tine*?" Ea i-a arătat pieptul. Furia radia din ochii ei, furia ei suficient de fierbinte încât să ardă ramele de hârtie stivuite pe rafturile din spatele lor. "Cum poți să spui asta cu o față serioasă? Din punctul meu de vedere, asta e karma. Tu te-ai băgat în mizeria asta. Încearcă să te controlezi puțin pe viitor. Între timp, vei face exact cum îți spun eu."

Ochii lui Xavier erau plini de furie. Isa a trecut pe lângă el spre ușă. Conor s-a grăbit să se întoarcă la Louisa. A ridicat un deget și a tras-o în alcovul umbrit care ducea la toalete. Isa a trecut pe lângă ea.

Câteva minute mai târziu, Xavier a urmat-o, cu pași grăbiți și neuniformi. După ce a trecut, la insistențele Louisei, Conor a așteptat în alcov în timp ce ea se grăbea să-și ia poșeta din birou. Ea s-a întors un minut mai târziu, cu poșeta și un dosar ascunse sub un braț.

"Vino la mine acasă când ai terminat aici", a spus ea.

"Cum ajungi acasă?"

"Damian și partenerul său mă așteaptă în hol."

"Bine."

S-au întors separat în foaier. Louisa s-a îndreptat spre hol, în timp ce Conor a ajutat furnizorul de mâncare să încarce camionul parcat pe alee, înainte de a coborî spre Rittenhouse Square. Louisa trebuie să se fi rătăcit pe drum, pentru că el a ajuns la apartamentul ei chiar în spatele celor trei.

În bucătărie, Louisa i-a îmbrățișat rapid pe Damian și pe Mark.

"Mulțumesc pentru escorta până acasă."

"Oricând."

Conor și-a scos jacheta și a întins-o pe spătarul unui scaun de pe insulă.

"Este normal ca Xavier să fie atât de beat?" Conor a condus-o.

"Nu." Louisa a scuturat din cap. "E prima dată când îl văd comportându-

se mai puțin ca un gentleman."

"La fel și eu", a spus Damian. "Nu că am fi cei mai buni prieteni sau ceva de genul ăsta, dar m-am întâlnit cu el la alte evenimente. Comportamentul lui este de obicei profesionist."

Conor a pufnit. "Alcoolul îi transformă pe unii oameni în măgari." Desigur, uneori alcoolul pur și simplu reducea capacitatea unui om de a-și ascunde adevărata natură.

"A fost îngrozitor modul în care oamenii discutau despre crime." Gura Louisei s-a strâns de dezgust. "Era aproape ca și cum bârfa despre caz li se părea interesantă."

"Oamenii sunt nașpa, dragă." Mark i-a frecat brațul.

"Știi ce e cu adevărat agravant și patetic?" Ochii lui Damian au trecut la furie. "Am raportat dispariția unei adolescente în aceeași zi în care a dispărut Zoe Finch. Ea a fost unul dintre copiii din programul meu after-school. Ea nu a primit un clip la știri. Nimănui nu-i pasă ce s-a întâmplat cu ea."

Explozia bruscă de temperament l-a surprins pe Conor. "Louisa a menționat că reprezinți copii defavorizați."

Mark a înfășurat un braț în jurul umărului lui Damian. "Încearcă să deschidă un program after-school supravegheat pentru liceeni în cartierul în care a crescut. Unii dintre acești copii nu au un loc sigur unde să aștepte până când părinții lor ajung acasă."

"Asta e grozav. Unde ai crescut?" a întrebat Conor.

"West Philly." Damian a numit o intersecție.

Conor a fluierat. "Zonă dură."

"Nu glumesc." Damian a pufnit. "Încearcă să fii un adolescent tocilar, subdimensionat, în cartierul acela acum cincisprezece ani. În fiecare zi, mersul acasă de la școală era ca și cum ai alerga o mănușă. Uneori sunt surprins că am scăpat cu viață."

"Ei bine, mă bucur că ai făcut-o." Mark a zâmbit.

"E timpul să mergem acasă." Damian i-a dat Louisei un pupic pe obraz. "Așează-te și odihnește-te".

"Mulțumesc din nou." Louisa i-a condus la ieșire și apoi s-a întors spre

Conor. "Mă duc să mă schimb. Odată ce mă așez, s-ar putea să nu mă mai ridic." A coborât șchiopătând pe hol.

Câinele nu și-a urmat stăpâna înapoi în dormitor. Conor s-a uitat în jos la pitbull. Ochii mari și căprui se uitau la el așteptând.

"O scot eu pe Kirra." A dus-o jos pentru o tură rapidă prin parc. La întoarcere, a verificat frigiderul. Nu apăruse nimic în timp ce ei fuseseră plecați.

"Ai mâncat ceva în seara asta?" Conor a umplut două pungi de plastic cu gheață.

"Nu."

"Mai vrei brânză la grătar, sau să fac o comandă la pachet?"

"Brânză la grătar ar fi grozav", a strigat ea din dormitor. El a auzit sertarele deschizânduse și închizându-se, apoi sunetul moale al unui fermoar. Ea nu închisese ușa. Încă un mic semn de încredere?

Încercând să nu și-o imagineze pe Louisa dezbrăcându-se, Conor s-a apucat să facă sandvișuri. Când a terminat, bucătăria mirosea a unt rumenit. Ea a reapărut în pantaloni de pijama din flanel în carouri și un hanorac. Părul îi era din nou desfăcut, căzându-i pe umeri într-un val blond. Conor a adus mâncarea în sufragerie. A mutat măsuța de cafea și a tras un otoman până la canapea. Louisa și-a ridicat picioarele și a suspinat când el i-a așezat cele două pungi de gheață pe genunchi.

"Mănâncă înainte să adormi."

"Ce s-ar putea întâmpla între Xavier și Isa?" A mușcat din sandvișul ei și a gemut. "Doamne, aș putea mânca asta la fiecare masă."

Gemetele ei l-au făcut să se gândească la…

"Ar putea fi sex?"

Louisa și-a șters gura cu un șervețel. "Cred că e posibil. Nu ar fi primul profesor care se culcă cu o studentă."

Conor și-a terminat mâncarea și și-a împins farfuria înapoi. "Dacă se culcă împreună, care e conflictul? Ea îl șantajează?"

"Ea face ceva." A ridicat din umeri. "Dar dacă se culcă cu Xavier și îl șantajează, ce face cu Heath?"

"Bună întrebare." Conor a dus farfuriile goale în bucătărie și le-a încărcat

în mașina de spălat vase. Isa împărțea un apartament cu Zoe. Poliția le percheziționase locuința. Dar ce ar fi dat o percheziție în apartamentul lui Heath? Mințile curioase voiau să știe.

"Poți să-mi aduci dosarul de pe tejghea?" a întrebat Louisa.

A adus dosarul și ochelarii de citit pe care ea îi lăsase pe tejghea înapoi pe canapea. Și-a pus ochelarii și a scos-o pe bibliotecara sexy fără costum. Louisa s-a așezat pe perne, relaxată. A răsfoit hârtiile.

"Ce căutați?"

"Nu sunt sigură. Aceasta este o listă a angajaților muzeului. Oricine de pe această listă ar fi putut fura pumnalul." Louisa a suspinat și a închis dosarul. "Dar fără mai multe indicii, lista nu înseamnă mare lucru. O să văd ce pot să fac cu ea mâine dimineață. Xavier este cu siguranță un suspect. Poate că nu lucrează pentru muzeu, dar îl vizitează suficient de des încât oamenii sunt obișnuiți să-l vadă acolo."

Conor s-a așezat lângă ea. Corpurile lor se atingeau de la șold la umăr.

"Cum rămâne cu șeful tău?"

Louisa și-a coborât ochelarii în poală. "Dr. Cusack?"

"Da."

"Nu știu." Louisa a suspinat. "În seara asta părea mai preocupat de bugetul muzeului decât de uciderea lui Riki, dar asta nu înseamnă că el chiar simte așa. Doar își face treaba. Mi-a ordonat să nu mai pun întrebări. M-a amenințat că mă dă afară."

"Și ai spus?"

Ea a ridicat din umeri. "Am spus că nu mă voi opri. Dar *prestația* mea din această seară ar putea să mă susțină. Donațiile din această seară au fost substanțiale. Abilitatea mea de a obține fonduri pentru muzeu ar putea echilibra dezacordul meu cu Cusack în legătură cu Zoe."

"Îmi pare rău că șeful tău este un ticălos, dar sunt mândru de tine."

"Nu este un ticălos. Este un politician. Bine, poate că este un ticălos. Oricum, chiar nu vreau să-mi pierd slujba, dar nu voi lăsa ca teama pentru cariera mea să mă facă să nu o mai caut pe Zoe. Familia ei merită mai mult." Louisa a tremurat.

Conor a înfășurat un braț în jurul ei. "Atunci e un lucru bun că te are pe tine."

Capul ei a căzut pe umărul lui. "Sunt obosită."

"Ar trebui să plec?"

"Vrei să rămâi? Dorm mai bine când ești aici." Vocea ei era somnoroasă și moale.

"Mi-ar plăcea să rămân." S-a așezat în picioare și s-a întors pentru a face contact vizual. "Vrei să iau eu canapeaua?"

"Nu. Îmi place să dorm cu tine." Ea a roșit. "Chiar vreau să spun să dorm."

"Știu ce vrei să spui; nu aștept nimic. De fapt, prefer să aștept. Pentru mine, sexul nu are nimic întâmplător."

El s-a ridicat și i-a întins o mână. Ea a luat-o și l-a lăsat să o ajute să se ridice. Înfășurând un braț în jurul ei, el a preluat o parte din greutatea ei în timp ce ea șchiopăta spre dormitor. Credea că i s-au înțepenit genunchii când s-a așezat. "Dar te avertizez acum. Mi se face cald. Probabil că voi ajunge să-mi dau jos cămașa."

Trupul ei s-a zguduit într-un râs tăcut. "Voi încerca să mă controlez."

Kirra le-a luat-o înainte până la pat, ghemuindu-se exact în centrul plapumei.

Conor s-a întins pe pat și a luat telecomanda. "Dacă ți se face prea cald, nu ezita să ți-o dai jos. Nu mă voi supăra."

"E drăguț din partea ta să te oferi." Ea a chicotit, lăsându-se ușor pe saltea.

"Da, sunt grijuliu în felul ăsta." A luat telecomanda. "Te superi dacă dau drumul la televizor pentru o vreme? Nu sunt obișnuit să dorm atât de devreme."

"Nu mă va deranja. Adesea dorm cu televizorul deschis pentru companie. Canalul Vremea mi se pare cel mai propice somnului."

"Și eu fac asta." Conor a ales un meci de hochei și a reglat volumul la minim.

"Crezi că e în viață?"

El i-a privit profilul, delicat în lumina pâlpâitoare a televizorului. "Nu știu."

"Poliția este convinsă că este moartă."

El s-a întins peste pat și i-a luat mâna. Le-a împletit degetele. "Știu."

"Nu este corect. Oamenii nu pot dispărea pur și simplu." Vocea i s-a întrerupt. Lumina i-a trecut prin ochi, strălucind de umezeală. Și-a trecut un vârf de deget peste obraz.

"Nu este responsabilitatea ta. Depinde de poliție să afle ce s-a întâmplat cu Zoe. Noi nu putem face prea multe."

"Vreau doar ca ea să fie bine, dar știu că probabil nu este."

"Vino aici." Conor s-a deplasat lateral și a tras-o mai aproape. Kirra i-a aruncat o privire, apoi s-a cocoțat mai jos pe saltea și și-a sprijinit capul pe piciorul lui. Louisa s-a așezat în brațele lui și și-a pus capul pe pieptul lui. O tresărire slabă i-a traversat corpul. El i-a mângâiat brațul cu o mișcare lentă, ritmică, până când corpul ei s-a relaxat.

Să o supraveghezi în timp ce dormea nu era greu. Dacă măcar Zoe ar fi avut pe cineva care să aibă grijă de ea. Louisa voia să creadă că stagiara ei era încă în viață, dar Conor se îndoia de asta. Văzuse pozele cu cadavrul lui Riki LaSanta. Oricine îi făcuse asta unei femei tinere se bucura prea mult să ucidă pentru a se opri. Și Conor avea de gând să se asigure că oricine ar fi fost, nu a pus ochii pe Louisa.

Capitolul 23

Sullivan's era ocupat duminică seara. De la un scaun, Louisa își sorbea Coca-Cola dietetică și îl privea pe Conor cum scotea de la robinet un pahar înalt de bere neagră. În ultimele două ore, el servise băuturi și vorbise cu clienții. Părea să-i cunoască pe aproape toți pe nume. Dar de fiecare dată când se uita la el, acei ochi turcoaz izbitori erau ațintiți asupra ei. Ochii lui Conor nu erau singurii pe care îi simțea pe pielea ei. Toată lumea părea să se holbeze la ea.

Chiar și polițistul în civil care încerca în zadar să se amestece în spatele barului.

O umbră se lăsă peste masă. Sora lui Conor, Jayne, era înaltă și drăguță, cu ochii de aceeași nuanță ca ai fraților ei și părul roșu creț care îi cădea neglijent pe spate.

"Te superi dacă stau și eu?" Jayne a așezat pe masă două farfurii încărcate cu burgeri și cartofi prăjiți și a alunecat în cabină.

"Deloc."

"Bun. Ți-am adus cina." Jayne a sorbit un pahar de apă. "Sper că-ți plac burgerii. Conor mi-a comandat pauza de masă. M-am gândit că am putea mânca împreună."

"Îmi plac burgerii." Louisa a dat jos chifla de sus și a stropit carnea cu ketchup. A adăugat o baltă pe farfurie pentru cartofii prăjiți.

Jayne a rânjit, o gropiță comprimându-i o mică cicatrice de pe obraz.

"Bine."

Louisa a pus sticla jos.

"Mor de foame." Jayne a ridicat-o și și-a încărcat burgerul. "E uimitor că o ființă de mărimea unei alune îmi poate face atât de foame. Am fost fie bolnavă, fie înfometată în fiecare minut al zilei de când am rămas însărcinată."

"Felicitări." Louisa a mușcat din sandvișul ei. "Pari încântată."

Jayne a radiat. "Mulțumesc. Sunt încântată."

"Când trebuie să nești?"

"Nu până în iunie, ceea ce este bine. Reed și cu mine ne căsătorim de Crăciun. Sper să mă simt mai bine până atunci. Grețurile de dimineață durează până la prânz."

"Cum e burgerul?" a întrerupt Conor, alunecând în cabină, lovindu-se de șoldul Louisei pentru a-i face loc. A pus un braț peste umerii ei, peste partea de sus a cabinei. Cu cealaltă mână, a furat un cartof prăjit din farfuria ei și l-a băgat în gură.

"E bun. Nu ai de gând să mănânci?" a întrebat Louisa.

"O să iau ceva mai târziu." A rămas cu ochii pe bar. "Nu sunt jocuri importante în seara asta. Lucrurile se vor liniști pe la șapte." Conor s-a întors spre sora lui. "Cum se simte Scott?", a întrebat-o pe Jayne.

"Mai bine." Ea a zâmbit. "A ieșit de la terapie intensivă, dar va trebui să

mai rămână în spital câteva zile. Reed vrea să-l aducă acasă pentru câteva săptămâni, ca să se recupereze, dar Scott se ceartă deja. A spus că a rămas deja în urmă la cursuri."

"A te certa este un semn bun", a spus Conor.

Un zgomot de zgârieturi a atras atenția Louisei spre colțul camerei. Se adunaseră trei tineri. Doi țineau chitare. Al treilea era așezat pe scaunul din spatele setului de tobe. Feedback-ul scârțâia.

Conor s-a aplecat peste masă spre sora lui. "Cine le-a spus că pot cânta în seara asta?"

Jayne a roșit. "Am făcut-o. Îmi pare rău."

"Credeam că avem o politică doar pentru nopțile de vineri sau sâmbătă", a spus el, ridicându-și vocea peste un alt țipăt strident.

"Avem, dar ne-au rugat foarte frumos." Jayne a zâmbit.

"Ești o înmuiată." Conor a scuturat din cap și i-a zâmbit Louisei. "Sunt băieți din zonă, care încearcă să prindă o pauză. Îi lăsăm să cânte *o dată* pe săptămână." I-a aruncat surorii sale o sprânceană ridicată.

Ea a ridicat un umăr nepăsătoare. "Sunt niște copii drăguți."

S-a uitat la bar, unde clienții se dădeau înapoi în fața barmanului mai în vârstă. Dându-i Louisei un pupic rapid pe gură, a alunecat din cabină. "Pauza s-a terminat pentru mine."

Formația a început să cânte. Muzica era decentă, dar volumul mare a împiedicat orice altă conversație cu Jayne. Louisa s-a așezat pe spate, și-a mâncat burgerul și s-a bucurat de atmosferă. Jayne s-a întors să servească la mese. Un set mai târziu, mulțimea se subțiase.

Conor a mai luat o pauză, alăturându-se Louisei în cabină pentru a mânca un sandviș cu chiftele. Abia terminase când chitaristul vorbi la microfon.

"Hei, Conor! Ce zici să vii aici și să cânți un cântec cu noi?"

Conor le-a făcut cu mâna. "Nu în seara asta, băieți."

"Oh, haide. Un singur cântec."

"Am o doamnă aici", a protestat Conor.

Tipul a râs. "De parcă a cânta la chitară ar diminua vreodată șansele unui tip de a avea succes la femei."

Conor s-a uitat la Louisa. "Te superi?"

Ea și-a sorbit sifonul. "Deloc. Sunt intrigată."

Suspinând, Conor și-a șters gura cu un șervețel și s-a ridicat. Cineva i-a înmânat o chitară acustică, iar el a pășit în spatele microfonului, mai confortabil decât se aștepta Louisa. Era un bărbat liniștit, fără pretenții, nu genul pe care ea îl asociase cu spectacolele publice.

"Ce cântăm în seara asta?", a întrebat toboșarul. "Pentru numele lui Pete, hai să nu devenim melancolici și triști, cum faceți de obicei."

"Nu mă pot abține. E moștenirea mea irlandeză. Bucură-te că nu te pun să cânți "Danny Boy"." Conor și-a trecut cureaua chitarei peste cap și a așezat instrumentul pe șold. "Sunt într-o dispoziție gen Black Keys."

"Acum vorbești." Toboșarul și-a sprijinit bețele pe coapsă. "Oricând ești gata."

Când Conor a scos primele câteva note, barul s-a liniștit. Melodia era bluesy și, da, melancolică, iar tonul lui era surprinzător de plăcut. S-a aplecat spre microfon și a închis ochii, corpul său nemișcat, cu excepția mișcărilor mâinilor pe instrument. Restul camerei a dispărut până când ea l-a putut vedea doar pe el. Emoția i-a cuprins vocea, căpătând forță pe măsură ce ajungea la sfârșitul primului refren.

În timp ce cânta despre inima lui orbită și frântă, ceva s-a topit în Louisa. Căldura a crescut până la o fierbere lentă care i-a îngroșat sângele. Trupa a început să cânte și ritmul a crescut, dar primele două versuri au terminat-o. Conor a deschis ochii. Privirea lui s-a fixat pe a ei. Pentru câteva secunde, nevoia brută s-a revărsat din el. El a clipit, dar inima ei a recunoscut că se abținuse de la ea, la fel de mult cum ea se abținuse de la el.

Și felul în care tânjea brusc după tot ce avea el de oferit o făcea să îi tremure mâinile când se întindea după sucul ei.

Ultimele note ale cântecului s-au stins. A ridicat cureaua chitarei din jurul gâtului și a predat instrumentul unui alt membru al formației. Au urmat bătăi în spate și camaraderie din partea celorlalți muzicieni.

Louisa și-a ridicat paharul și a băut. Lichidul înghețat i-a alunecat pe gât, dar nu a reușit să îi răcorească restul corpului. Performanța lui emoțională o

lăsase deopotrivă deconcertată și excitată. Dar, în apărarea ei, el o înșelase cu siguranță. Ce fată ar putea rezista unui bărbat cu o chitară?

"Ei bine, asta nu a fost corect."

"Nu ești prima femeie care spune asta." Louisa a sărit.

Jayne stătea lângă ea, cu o tavă în echilibru pe șold. "Mai vrei o Diet Coke?"

"Nu, mulțumesc." Louisa și-a tamponat gura cu șervețelul. "Imi pare rau. Nu am vrut să spun asta cu voce tare."

Conor își croia drum prin mica mulțime, dar toată lumea îl oprea. Mai mult de o femeie a alunecat o mână pe brațul lui pentru a-i atrage atenția în timp ce trecea.

Jayne a râs. "Nu-i nimic."

"Toate trebuie să îl atingă?"

"Asta nu-i nimic." Jayne a așezat tava pe masă. "Cu ani în urmă, practic își aruncau chiloții pe el când cânta."

"Atunci, slavă Domnului că doar îl pipăie." Să fi fost gelozia acea căldură din burta ei? Da, era.

"Nu îți face griji." Jayne a zâmbit. "A fost agățat de fiecare femeie disponibilă din cartier și de un număr destul de mare dintre cele indisponibile, dacă mă gândesc bine. Dar în adâncul sufletului, toate știu că urmărirea e inutilă. Acesta este motivul pentru care toate se tot holbează la tine."

Louisa s-a înecat. Coca-Cola i-a picurat pe bărbie. Și-a șters fața. "La mine?"

"Ești prima femeie care i-a atras atenția în ultimii ani."

Ochii Louisei au fost atrași din nou de Conor, care se eliberase din strânsoarea unei femei pe antebrat. Cu un cap deasupra majorității mulțimii, el se întoarse să o privească pe Louisa cu ochi plini de scuze. Îi simțise privirea, sau se grăbea să se întoarcă la ea?

El a desprins degetele femeii de încheietura sa și s-a strecurat printr-o deschizătură ca un pește care se strecoară printr-o gaură dintr-o plasă.

"Îmi pare rău pentru asta." El a alunecat în cabina de lângă ea.

A verificat ora pe telefon. Opt și jumătate. "Nu închizi curând?"

"Vom închide la nouă." El s-a lăsat pe spate și i-a studiat fața. "Te simți bine?"

"Sunt bine."

"Bine, atunci." A scanat barul. Trupa își făcea bagajele. Oamenii își plăteau notele și se îndreptau spre ușă. "Mă duc să-i ajut pe Ernie și Jayne ca să putem pleca de aici mai repede."

***

Conor a întors zăvorul de la ușa din față a barului, apoi a condus-o pe lângă semnul NUMAI PENTRU ANGAJAȚI în holul din spate. Babysitter-ul poliției se mutase de la cabina sa la o mașină nemarcată de pe trotuarul din față, unde urma să-l urmărească pe Conor oriunde s-ar fi dus în acea noapte. Prezența constantă a poliției îi amintea că încă nu fusese confirmat că cadavrul era Zoe. Conor era încă în fruntea listei scurte de suspecți.

Partea bună era că Louisa era mai în siguranță cu polițistul prin preajmă. De la aruncarea ei pe pavaj, Conor nu voia să o lase singură. Sigur, ar fi putut fi un accident, dar dacă nu fusese așa? Dacă ucigașului nu-i plăceau întrebările pe care le pusese? Dacă ucigașul era cineva pe care ea îl cunoștea și în care avea suficientă încredere încât să îl lase să intre în apartamentul ei?

"Vrei să stau cu tine la noapte?" El spera că da, și nu doar pentru că apartamentul lui era nelocuibil.

Louisa a fixat ochii cu el. "Da." Privirea ei era plană și… flămândă?

"Voi termina în câteva minute." A ridicat tava casei de marcat în mână.

"În regulă." L-a urmat în birou, plimbându-se nerăbdătoare în timp ce el sorta și îndosaria hârtiile de peste noapte.

Ceva nu era în regulă cu Louisa. Pe pilot automat, a numărat banii și a comparat totalul cu cifrele generate de computer. A băgat bancnotele într-un plic bancar și a închis fermoarul. Nervii i-au alunecat pe șira spinării cu același zvâcnet deliberat.

"Gata?", a întrebat el.

Ea a pivotat și a traversat podeaua de stejar umflată pentru a sta în fața lui. În blugi subțiri și un pulover, picioarele ei păreau imposibil de lungi. Pantofii atletici, purtați ca o soluție pentru genunchii ei răniți, o făceau cu un cap mai scundă decât el. În ciuda ținutei lejere, ea își aranjase părul într-unul din acele noduri elegante și strâmte.

Ochii ei verzi erau strălucitori de febră. "Da."

Pentru prima dată, ea nu a evitat privirea lui directă și iscoditoare, ci l-a privit fix. El s-a aplecat în jos și și-a lipit buzele de ale ei. Ea s-a deschis fără ezitare. Corpul ei s-a lipit de al lui, făcând contact solid de la coapsă la piept. Mâinile ei au alunecat pe bicepsul lui, degetele și unghiile săpându-i în carne. Un geamăt a răsunat adânc în gâtul ei. În loc de săruturile dulci și caste pe care le împărțiseră până acum, acum era vorba de limbă, dinți și căldură. Nevoia îl străbătea ca un vagon de metrou, țipând în oasele și mușchii lui cu discordanța aspră a roților de oțel într-un tunel subteran. Voia mai mult de la ea decât această furtună fizică. Dar nevoia ei, pură și crudă, i-a zdrobit hotărârea și a făcut-o praf.

A scăpat geanta. A lovit biroul cu o bufnitură moale. Mâinile lui i-au legănat ceafa, degetele lui alunecând în părul ei des. Agrafele au pocnit pe podea în timp ce el îi desfăcea cocul de la baza gâtului. Părul îi cădea pe umeri într-o dezordine sălbatică.

"Am nevoie de tine." Ea a tras de tivul tricoului lui. Mâinile ei s-au înfipt sub țesătură. Una s-a întins pe pieptul lui, chiar deasupra inimii care-i bătea. Avea puterea de a o rupe în bucăți. Mâna ei liberă a alunecat pe burta lui spre fermoarul de la blugi.

"Ușor." El și-a ridicat capul. Ochii ei erau întunecați, irisuri de un verde strălucitor, întunecați de pupilele mărite, emoții încețoșate de dorință.

Un deget i-a săpat în talie. O respirație i-a șuierat printre dinți.

Corpul lui striga după mai mult, în timp ce inima lui insista că un cuplaj sălbatic pe biroul lui nu era suficient.

El i-a prins încheieturile și i-a tras mâinile la piept. "Încetinește."

"Nu vreau." Ea și-a apăsat șoldurile pe ale lui. Presiunea pântecelui ei pe erecția lui a trimis un val de plăcere electrică din boașe până la baza coloanei

vertebrale, care aproape că i-a îndoit genunchii. Vocea inimii, care îi spunea că nu este suficient, a devenit tot mai slabă, dar încă îi mai putea auzi șoapta. Cu greu.

"Vom ajunge acolo. Îți promit." Ea a clătinat din cap. "Acum."

Un geamăt de frustrare i-a scăpat de pe buze. El a prins sunetul cu gura. I-a dat drumul la mâini, s-a aplecat și a prins-o de partea din spate a coapselor, ridicând-o. Ea și-a înfășurat picioarele în jurul taliei lui, miezul ei creând o frecare și mai dulce. Brațele ei i-au înconjurat gâtul când el s-a întors și a așezat-o pe birou. Dând la o parte hârtiile și capsatorul, a lăsat-o pe suprafața de lemn.

Ea trăgea de cămașa lui. El s-a ridicat și a aruncat-o. Corpul ei s-a arcuit pe spate. Capul i s-a înclinat pe spate. Lumina de deasupra capta vânătaia de pe maxilarul ei ca o umbră purpurie care i se vedea prin machiaj.

În loc să lase acele mâini ocupate să se plimbe liber, el a prins-o din nou de încheieturi. "Nu vreau să-ți fac rău."

"Sunt bine." Buzele ei au coborât pe gâtul lui.

"Nu ești bine." El și-a ridicat capul, mai preocupat de schimbarea bruscă a personalității ei decât de rănile fizice. "Uită-te la mine."

Ochii ei au clipit și s-au întâlnit cu ai lui, iar privirea care îl fixa a trecut de la dorința sexuală brută la mai mult. Mult mai mult. Căldura care îi umplea burta a crescut cu douăzeci de grade.

"Louisa." Dorul i-a adâncit vocea. "Nu vreau să fac asta aici. Nu ar trebui să fie așa. Hai să ne întoarcem la tine acasă..."

Ochii Louisei s-au schimbat din nou. Frica a întunecat dorința. Corpul ei a devenit rigid.

I-a dat drumul la încheieturi și s-a îndepărtat de ea. Louisa nu s-a mișcat timp de câteva secunde. Conor a întins o mână spre fața ei. Voia să o atingă, să o aline, să ajute la vindecarea a ceea ce era rupt în ea. Dar cum?

S-a ridicat brusc în picioare. Stând lângă birou, și-a îndreptat puloverul și și-a netezit părul, încercând zadarnic să-și pună în ordine înfățișarea când totul era într-o dezordine sălbatică.

"Îmi pare rău." A ieșit din birou și a intrat în toaleta femeilor. Apa se scurgea prin țevi în timp ce el se plimba pe scândurile de stejar uzate, chiar afară.

Cinci minute mai târziu, a ieșit. Avea capul ridicat, fața palidă, ochii umezi și strălucitori de lacrimi nespuse. "Trebuie să plec."

"Te rog, nu." Panica i-a umplut pieptul la gândul că ea îl va da la o parte.

Și-a smuls poșeta de pe podea, unde o scăpase. "E numai vina mea. Ar fi trebuit să știu mai bine. Ar fi trebuit să știu că nu pot avea totul. Îmi pare rău dacă te-am rănit, dar ceea ce simt pentru tine este prea mult. Nu mă pot descurca."

Vorbea cu el sau cu ea însăși? Cu un mers rigid, mecanic, ea s-a îndreptat spre ușă.

"Așteaptă!" El și-a luat cămașa de pe podea și și-a tras-o pe cap în timp ce o urma. "Lasă-mă să te duc acasă."

"Am chemat o mașină. Ar trebui să fie aici într-un minut." Ea a fugit pe ușă, respingerea ei lăsându-l pe el blocat.

Căldura din stomac i s-a răcit. Pielea i-a devenit umedă, transpira ca un pahar cu lichid înghețat într-o zi fierbinte.

Ce s-a întâmplat? Conor și-a scuturat paralizia și a urmat-o pe ușa din spate. Picioarele lui încălțate cu cizme au atins trotuarul chiar când ea a dispărut pe alee. A alergat până la colț, ieșind exact când mașina hotelului s-a oprit la bordură. Louisa nu l-a așteptat pe șofer să deschidă portiera. A urcat, iar mașina a plecat în viteză.

Conor a fugit înapoi la bar și și-a luat telefonul mobil de pe birou. Trebuia s-o vadă pe Louisa. Dacă ea voia să pună capăt relației lor, el nu putea face nimic pentru a împiedica asta. Nu o putea face să vorbească cu el. Dar nu avea de gând să o lase să se termine așa. După toate prin câte trecuseră, ea îi datora o explicație.

Nu o putea lăsa să fugă de ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să trăiască cu ideea de a fi aruncat ca un gunoi încă o dată. Barbara îi făcuse un număr, iar ceea ce simțise pentru ea nu părea nimic în comparație cu conexiunea uluitoare pe care tocmai o împărtășise cu Louisa.

Nu o putea pierde. Dacă ea îl respingea, asta i-ar fi doborât inima ca o mătură până la glezne, iar a renunța la legătura prețioasă și fragilă pe care o formaseră i se părea un sacrilegiu.

S-a urcat în mașină și a pornit motorul. Conor a oprit la câteva semafoare roșii, dar Broad Street era liniștită într-o duminică seara. Zece minute și trei viraje mai târziu, a oprit la Hotelul Rittenhouse și a aruncat cheile valetului.

Frica îi zvâcnea în stomac în timp ce liftul îl ducea spre etajul Louisei și spre confruntarea care urma.

Capitolul 24

Înșelăciunea ar trebui să fie un sport olimpic. Credeam că o crimă necesită planificare și inteligență, dar să întorci foaia împotriva criminalilor era de două ori mai greu. Vinovații erau în mod natural precauți, suspectându-i constant pe ceilalți de comiterea faptelor ilegale și imorale care înfloreau la viață în mintea lor.

Vinovatul este ceea ce face vinovatul.

Am privit-o pe Isa traversând parcarea bibliotecii. Târfa. Își purta rucsacul de o singură curea. Strălucirea telefonului ei mobil îi lumina trăsăturile cu o lumină ciudată, adăugând umbre sinistre chipului ei frumos. Mi-am parcat sedanul neinscripționat la trei metri de mașina ei. Chiar în afara razei de acțiune a luminii de deasupra capului. Mi-am ajustat gluga, am coborât din mașină și m-am îndreptat spre intrare. Mi-am înclinat bărbia în jos. Hanoracul universității era un camuflaj excelent. Cel puțin 25 la sută din populația studențească masculină purta oricând un hanorac cu logo. Nu că ar fi trebuit să-mi fac griji că voi fi văzut. Nu de Isa. Avea capul plecat și era atât de captivată de ecranul telefonului încât nu vedea nimic din împrejurimi.

Mi-am încetinit pașii. Parcarea bibliotecii era înconjurată de un mic pâlc de copaci, iar aerul mirosea a o combinație de frunze mucegăite și gaze de eșapament. Peste toate acestea, mirosul de grăsime arsă venea de la McDonald's-ul de peste drum. Am vrut să o duc lângă mașina mea. Nu avea sens să-mi creez o muncă suplimentară, iar acum parcarea era goală. Cine știa cât timp va rămâne

așa? În plus, dacă mă apropiam prea mult de clădire, camera de securitate montată sus pe stâlpul de iluminat mi-ar fi surprins următoarea mișcare. Aventura din seara asta era cea mai riscantă de până acum. Dacă ar fi fost un joc de șah, mi-aș fi pus regina în pericol. Sincronizarea era totul. M-am conectat la sunetul slab al traficului. Singurul zgomot apropiat era sunetul clar și neîncetat al unui greiere dintr-un tufiș din apropiere.

Era timpul.

Mi-am băgat ambele mâini în buzunarul de cangur și am apăsat pe butonul aparatului foto de unică folosință.

Am trecut la câțiva metri unul de celălalt. Am scos aparatul și am lovit. Cele două fire proeminente au lovit-o în fund. S-a prăbușit repede, un amestec confuz de membre care au căzut la pământ. Telefonul ei a alunecat pe trotuar. I-am apucat gleznele și am târât-o pe asfalt până în spatele mașinii mele. A fost un pic mai complicat să o bag în portbagaj. Era slabă, dar 100% greutate moartă. Alternanța de zvâcniri și rigiditate a membrelor ei nu a făcut treaba mai ușoară. I-am ridicat umerii în sus și peste. Portbagajul sedanului avea un gabarit redus, lucru pe care îl verificasem înainte să-l fur. Picioarele ei au urmat. O privire rapidă în jur m-a asigurat că nu am fost văzut. Mi-au trebuit zece secunde în plus pentru a-i lega mâinile și picioarele cu fermoar și a-i lipi o bucată de bandă adezivă pe gură. Portbagajul s-a închis cu o bufnitură puternică. Șocul electric ar fi trebuit să o țină liniștită pentru următoarele zece minute, dar era plăcut să știu că nu trebuia să mă îngrijorez că voi da drumul unei banshee când voi deschide portbagajul. I-am aruncat rucsacul pe bancheta din spate, apoi i-am recuperat telefonul, i-am scos bateria și l-am pus în buzunar.

Isa ar fi dispărut la fel de curat ca celelalte. Poliția îi va găsi mașina abandonată în parcare. Înăuntru ar găsi o surpriză.

Nu purta poșetă. Unde își ținea cheile? Speram că nu în buzunarul de la blugi. Chiar nu voiam să mai deschid portbagajul până nu ajungeam la destinația finală. Ei bine, tehnic, era doar destinația finală a Isei. M-am întins pe bancheta din spate și am scotocit în buzunarul din față al rucsacului ei. Cu un clinchet satisfăcător de metal, am găsit brelocul ei. Am căutat în propriul buzunar punga Ziploc. Înăuntru erau câteva fire de păr ale lui Conor Sullivan, luate din

pieptenele din baia lui. M-am îndreptat spre Nissanul lui Isa și am apăsat pe clanță. Portiera s-a deblocat cu un ciripit slab. Am presărat jumătate din firele de păr pe scaunul șoferului. Am păstrat restul pentru mai târziu.

Tehnicienii de la locul crimei ar face bine să-mi găsească micul cadou.

M-am urcat înapoi în mașină și am ieșit din parcare. O privire aruncată la ceasul de bord mi-a spus că întreaga faptă a durat șase minute. Am zâmbit. Îmi permisesem opt, dar Isa cedase fără rezistență. Nu aveam timp de pierdut, totuși. Aveam un program de respectat.

Campusul a dispărut în oglinda retrovizoare. M-am îndreptat spre Philadelphia de Vest și spre casa dărăpănată pe care o alesesem pentru următoarea etapă a planului meu. Isa era victima numărul trei. După ce terminam cu ea, mai aveam o moarte pe agendă. Va trebui să fiu foarte atent la detalii pentru următoarea etapă, iar execuția ei va necesita finețe.

Capitolul 25

Louisa și-a strâns poșeta în ambele mâini în timp ce se grăbea spre lift. Zâmbetul fals pe care îl afișase în fața șoferului și a portarului i se părea fragil ca un metal vechi de secole. Dacă își atingea fața, fațada ei plăcută și calmă se făcea praf. Liftul a sunat la etajul optsprezece. Ușile s-au deschis, iar holul s-a întins. Ea a bâjbâit cu cheia, ratând încuietoarea de mai multe ori, incapabilă să-și țină mâna fixă. În cele din urmă, s-a grăbit să intre în foaier. Kirra a întâlnit-o pe hol și a urmat-o în bucătărie. Louisa și-a lăsat poșeta pe tejghea.

Se aștepta să se prăbușească în secunda în care se afla în intimitatea casei sale. În schimb, amorțeala a alunecat peste ea ca și cum și-ar fi înfășurat corpul într-un pachet de gheață. S-a sprijinit de tejghea, granitul de sub vârfurile degetelor ei fiind la fel de rece și de neclintit ca și frica ei.

Kirra s-a lovit de piciorul ei, iar Louisa s-a ghemuit să mângâie capul câinelui. Kirra fusese rănită, și totuși avea încredere instinctivă în Conor. Ce știa

câinele și Louisa nu știa?

Îl rănise și pe el, îl rănise într-un mod care va lăsa o cicatrice. Vinovăția i-a amplificat tulburarea. Nu a vrut să-l respingă, dar nu a fost în stare să vorbească. Reflexul preluase controlul. Mintea ei a închis ceea ce nu putea accepta.

Ceea ce văzuse în ochii lui - și simțise în inima ei - o îngrozise.

Acum, că își recăpătase răsuflarea, îi era dor de el cu aceeași intensitate.

Va putea vreodată să aibă încredere? El avea puterea să o rănească mai mult decât oricine altcineva pe care îl lăsase să intre în viața ei. Mama ei murise, tatăl ei o abandonase, iar mătușa ei o trădase. Putea ea să dea cuiva puterea de a o răni din nou?

La ușa ei s-a auzit o bătaie, fermă, exigentă.

Ar fi trebuit să știe că nu o va lăsa să scape atât de ușor. Următoarea bătaie a fost mai puternică. El nu pleca.

Își făcu curaj să-l înfrunte, dar nu se mișcase când îl auzi în foaier. Uitase să încuie ușa? A auzit-o închizându-se. Zăvorul a *pocnit* în loc. Tocurile cizmelor lui au răsunat pe gresie până când a ajuns în spatele corpului ei. Umbra lui a căzut peste ea.

"Louisa", a spus el cu blândă insistență.

Gâtul ei nu putea forma cuvinte. Plămânii i se strângeau, inelastici și neclintiți. Se simțea ca și cum cutia toracică i s-ar fi transformat în oțel, refuzând să se extindă. Amețită, Louisa și-a amintit brusc să respire.

Mâinile lui s-au oprit pe bicepșii ei. Căldura s-a infiltrat prin tricoul de bumbac al puloverului ei ușor. Cu o presiune ușoară, a întors-o cu fața la el. Ea s-a holbat direct la centrul pieptului lui. "Îți voi respecta în totalitate decizia dacă vrei ca asta să se termine între noi, dar eu cred că nu vrei. Sper că nu vrei."

Ridicându-și bărbia, ea i-a cercetat ochii. Nu era niciun semn de furie, doar tandrețe și îngrijorare.

"Vorbește cu mine." Și-a frecat mâinile în sus și în jos pe brațele ei.

"Nu pot." Vocea ei era abia o șoaptă. Dar a făcut un pas înainte și și-a lipit fața de pieptul lui, întorcându-și capul pentru a asculta bătăile constante ale inimii lui.

Un suspin ușurat i-a părăsit pieptul în timp ce își strângea brațele în jurul ei. Palma lui largă îi mângâia spatele în sus și în jos.

"De ce ești aici?", a întrebat ea.

"Vrei să plec?"

"Nu." Ea a ezitat. Să aibă încredere în el era înspăimântător, dar gândul că o va părăsi o speria și mai mult. Viața ei nu fusese grozavă înainte să-l întâlnească, dar cum ar fi putut să se întoarcă la acea existență rece, fără iubire, acum că gustase din ceea ce viața îi putea oferi cu adevărat? "Dar trebuie să înțeleg de ce ești aici. De ce ai venit după mine după ce am fugit de tine în mijlocul . . ." A fluturat o mână.

"Ce să înțelegi? Că-mi pasă de tine? Că am vrut să mă asigur că ești bine?" Mâna lui a cuprins partea nelovită a maxilarului ei. I-a înclinat fața în sus. O străfulgerare rapidă de furie i-a aprins ochii și i-a încălzit pielea.

Îi păsa suficient de mult de ea încât să fugă după ea în miez de noapte.

"Aș spera că ai avea o părere mai bună despre mine până acum." Tonul lui era enervat. "Nu-mi pasă de sex. Sincer, sexul este ușor de găsit. Tu nu ești."

Își amintea gustul gurii lui, duritatea trupului lui, mângâierea blândă a mâinilor lui. "Dar *îmi pasă* de sex. Te-am vrut pe tine. Încă te mai vreau." A lăsat garda jos și l-a lăsat să vadă asta în ochii ei. "Am nevoie de tine." Avea nevoie de reasigurarea fizică a prezenței lui. Presiunea corpului lui pe pielea ei.

El a ezitat.

"Te rog." Mâna ei s-a încolăcit în cămașa lui. "Doar dacă nu mă mai vrei."

"Oh, te vreau. Nu ai idee cât de mult îmi doresc să fac dragoste cu tine." El a apăsat un sărut pe tâmpla ei. "Dar te vreau, de asemenea, sută la sută la bord. Nu vreau ca prima noastră dată să fie un act impulsiv, la cald. În ciuda felului în care corpul meu reacționează la tine, nu sunt un adolescent controlat de hormoni furioși. Tu însemni mai mult pentru mine decât o eliberare fizică. Aș putea să mă ocup singur de asta. Ideea este că e vorba de tine. Pot să aștept."

"Nu vreau să aștept." Dacă ar respinge-o acum, ea s-ar târî într-o groapă și ar plânge. Nu ar mai fi putut avea încredere în nimeni altcineva. Nimeni altcineva nu se străduise atât de mult să stabilească o legătură cu ea. Nimănui altcuiva nu-i păsa suficient de mult încât să persiste. "În plus, m-am obișnuit să

te am în patul meu. Dorm mai bine când ești acolo."

"Acesta a fost scopul meu viclean: să te fac dependentă de mine ca ajutor pentru somn." Deși cuvintele lui erau nuanțate de umor, ochii lui erau serioși. Degetul lui i-a mângâiat bărbia. "Am putea doar să dormim."

Ea i-a prins mâna în a ei, s-a întors și l-a condus în dormitor. "Am nevoie de tine."

"Trebuie să vorbești cu mine." Ochii lui erau hotărâți. "Nu avem cum să scăpăm de asta dacă facem următorul pas."

"O voi face. Doar că nu acum. M-am săturat să mă gândesc prea mult la tot. Am nevoie să te *simt*."

"Creierul ăla mare al tău îți stă în cale." Ochii i s-au întunecat. "Dar trebuie să-mi promiți că nu vei mai fugi de mine. După aceea, vom avea acea discuție lungă. Eu nu fac *doar sex*."

"Bine."

"Nu ți-aș face rău niciodată."

"Știu." Ea a pus mâna pe tivul cămășii lui și i-a tras-o peste cap. Aruncând-o la o parte, ea și-a pus mâinile pe mușchii fermi ai umerilor lui. Dorința ei anterioară fusese ca o furtună, plină de zgomote. Aceasta era o ploaie de vară constantă, caldă și blândă, care îi pătrundea în piele ca o grădină de vară uscată. Și-a scos puloverul și l-a aruncat la picioarele ei. Sutienul ei de dantelă a urmat.

Un sunet bărbătesc moale îi bâzâia în gât. Mâinile lui au alunecat pe părțile ei laterale, mângâindu-i cutia toracică, alunecând până la sânii ei. "Doamne, ești frumoasă."

I-a apropiat capul și l-a sărutat.

"Nu destul." L-a împins cu spatele pe podea. Când ea l-a apăsat pe umeri, el s-a așezat pe scaun. Privirea lui era ațintită asupra sânilor ei goi în timp ce ea îi scotea cizmele. Acestea au lovit podeaua cu două lovituri puternice. Stând în picioare, ea și-a descheiat blugii și a alunecat afară din ei. Bikiniul ei brazilian din dantelă era albastru pal. "E rândul tău."

El a fost mai rapid, lăsându-și pantalonii și șosetele în câteva mișcări economice. Nu era genul care să poarte boxeri sau pantaloni scurți și se simțea complet confortabil cu nuditatea sa.

"Vino aici." Mâini blânde au îndemnat-o la el. Stând în poala lui, ea și-a lipit corpul de al lui, piele de piele caldă. Limba lui era în gura ei, mâinile lui pe spatele ei, mângâind-o pe dinăuntru și pe dinafară. Erecția apăsată între ei o asigura că el încă o dorea.

Dându-i părul la o parte, gura lui i-a străbătut gâtul, limba, dinții și buzele punându-i nervii pe jar în timp ce coborau de-a lungul claviculei până la sânul ei. I-a atras sfârcul în gură, cu limba lingându-l până când i s-a întărit ca o pietricică. Ridicându-și capul, el și-a alunecat mâinile pe părțile ei laterale. A urmărit marginile de dantelă ale chiloților ei, degetele trecând chiar sub elasticul de deasupra șoldurilor. O mână a alunecat peste fesele ei, mângâindu-le, strângându-i carnea prin dantelă.

Ea s-a întins între trupurile lor și a atins lungimea tare a lui. El a gemut, un sunet profund și masculin de aprobare. Șoldurile lui s-au ridicat în sus. Mâinile i s-au strecurat în chiloți, palmele atingându-i fundul gol. Un deget a alunecat în jurul ei pentru a-i mângâia miezul, testând-o. Plăcerea a năvălit în ea. Involuntar, șoldurile i s-au mișcat.

Ea și-a lipit centrul dureros de mâna lui, dar nu a fost suficient contact. Căldura creștea. Trebuia să o potolească înainte ca nevoia frenetică să revină. Înainte să-și piardă controlul. "Acum. Te rog."

El a înghețat. "Ești sigură?"

"Da. Ai un prezervativ? Te rog, spune da." Ea s-a dat înapoi pentru a-și arunca chiloții.

Și-a limpezit gâtul. "Portofelul. Buzunarul din spate."

Erau două. L-a aruncat pe cel de rezervă pe birou.

"Nu e nicio grabă." Dar corzile gâtului lui erau încordate, iar erecția lui se umfla uriașă și tare sub atingerea ei.

Ea i-a prins și i-a ținut privirea. "Te vreau acum."

Irisul turcoaz s-a întunecat. A luat prezervativul. Mâinile lui nu erau în întregime stabile în timp ce se înfășura și aștepta ca ea să vină la el. Ochii ei au străbătut corpul lui slab și gol, observându-i umerii largi, abdomenul bine definit și picioarele puternice. Era chintesența bărbatului, specimenul fizic ideal. Dar, în cele din urmă, bunătatea lui, generozitatea lui și dorința lui de a-și pune

deoparte propriile nevoi pentru ale ei au fost cele care i-au stârnit dorința. Așa cum spusese el, sexul era ușor de obținut. Ea avusese o mulțime de oferte, dar îl voia pe el.

I-a încălecat șoldurile și l-a luat în corpul ei centimetru cu centimetru. Corpul lui s-a întărit. Degetele lui s-au înfipt în șoldurile ei, lăsând-o pe ea să controleze mișcarea. Ea a apăsat până când el a umplut-o complet. Duritatea lui a apăsat pe durerea moale din interiorul ei. Corpul lui tremura sub ea.

Capul i-a căzut pe spate. Coloana vertebrală i s-a arcuit de plăcere. Un geamăt i-a pornit din plexul solar, i-a urcat pe gât și i-a alunecat de pe buze. Așa trebuia să fie. Două trupuri unite ca unul singur. Miezul ei pulsa cu bătăile inimii ei. Înăuntrul ei, simțea pulsul ecou al erecției lui. Orice mișcare ar spori senzația. Corpul ei insista, dar mintea ei făcea o pauză. Controlul ei era subțire ca o pânză de păianjen și la fel de fragil.

Mâinile lui Conor s-au încolăcit în spatele coapselor ei, degetele săpându-i în carne. "Scumpo, unul dintre noi va trebui să înceapă să se miște." Vocea lui era răgușită, cu dinții strânși ca și cum mișcările lui abia erau stăpânite.

Ea s-a ridicat, alunecând până la vârful lui cu încetinitorul, apoi luându-l din nou adânc. "Iisuse", a șuierat el. "O să mă omori."

A făcut-o din nou. Corpul ei s-a înclinat și mai mult spre spate, atrăgând plăcere din terminațiile ei nervoase ca frecarea dulce a unui arcuș de vioară pe corzile încordate. Mâinile lui Conor au alunecat până la talia ei. Șoldurile lui sau ridicat, egalând ritmul agonizant de lent stabilit de ea.

"Louisa." Și-a îndreptat capul spre ea, efortul încordându-i mușchii abdominali. Mâna lui a trecut peste sânii și clavicula ei pentru a-i acoperi maxilarul, îndemnând-o să-și apropie fața. A sărutat-o, mișcarea limbii lui în gura ei imitând alunecarea umedă a corpurilor lor unite.

Ea și-a înfășurat brațele în jurul umerilor lui. Piepturile lor s-au întâlnit, părul aspru de pe pectoralii lui frecându-se de sânii ei.

Buzele lui s-au mutat la urechea ei. "Nu mă pot sătura de tine."

Cu o mână lipită de spatele ei, el a împins-o din nou în sus.

A închis ochii în timp ce senzațiile o copleșeau, tensiunea devenind din ce în ce mai puternică într-un vârtej de lumină albă în spatele pleoapelor ei. Din

cap până în picioare, mușchii i se încleștau, corpul ei încordându-se până la durere. Un scâncet de frustrare îi scăpă de pe buze.

Mâna lui Conor i-a părăsit spatele pentru a-i legăna fața. "Uită-te la mine."

Ea și-a ridicat pleoapele. Turcoazul irisului lui era aproape eclipsat de pupilele mărite. Ea a văzut atât plăcere, cât și posesivitate în privirea lui. Ce a văzut el în privirea ei?

"Nu te mai gândi, Louisa. Lasă-ți mintea aia ocupată să se odihnească." Mâna lui s-a întors pe spatele ei, palma lui caldă și sigură. "Doar dă-i drumul. Relaxează-te. Ai încredere în mine."

Ochii lui o țineau captivă.

"Respiră", a șoptit el. "Simte."

A expirat și a tras aer proaspăt în plămâni.

"Asta e." Zâmbetul lui a doborât-o. O altă împingere lentă a corpului lui ia străpuns controlul. A explodat înăuntrul ei, s-a spulberat prin ea în valuri electrice de căldură și lumină, simțurile ei prăbușindu-se într-o cădere liberă sălbatică care a lăsat-o ametită și moale.

L-a simțit cum se încordează și se strânge împotriva ei. El a tresărit de două ori, apoi s-a relaxat. Respirând greu, i-a scanat fața. Transpirația îi strălucea pe piele, iar părul umed îi era răvășit pe frunte. Ea s-a întins să-și netezească propriile șuvițe, dar el i-a prins mâna, i-a dus-o la gură și a sărutat-o. "Nu face asta. Îmi place să știu că te-am făcut să te desfaci. Mă face să vreau să o fac din nou."

Oh, el a dezlegat-o bine. Inima ei era la fel de stoarsă ca orice alt mușchi din corpul ei.

A tras-o la pieptul lui. Buzele lui i-au atins tâmpla. "Doamne, Louisa. Inima mea aproape că a explodat."

Chicoteala care îi ieșea pe furiș de pe buze i se părea străină. A mai chicotit vreodată? Probabil nu de când era copil, poate nici atunci. "Chiar și pentru tine, asta a fost o glumă proastă."

"Am alte lucruri rele pe care aș vrea să le încerc." El a zâmbit, ochii îi sclipeau. "Când am spus că nu-mi pasă de sex, am mințit."

Sufletul ei se simțea mai ușor decât înainte să facă dragoste. Făcuse sex

cu alți bărbați, dar nu făcuse niciodată dragoste cu altcineva. Crezuse că a făcut dragoste doar pentru că nu știa mai bine. Niciodată nu va fi *doar sex* cu Conor. El nu ar fi permis asta.

Capitolul 26

"Mă întorc imediat." S-a ridicat și s-a dus în baie să se ocupe de prezervativ. Când a ieșit, camera era goală.

"Louisa?"

Apartamentul nu era atât de mare. S-a îndreptat spre bucătărie.

Drapată într-un halat de mătase albastru pal care o acoperea de la gât până la picioare, umplea un pahar cu apă minerală. Părul ei era blond, ciufulit, și îi ajungea până aproape de talie. "Dorești niște apă?"

Conor a acceptat paharul. Louisa și-a luat telefonul mobil de pe tejghea. L-a deblocat și s-a încruntat la ecran.

"S-a întâmplat ceva?"

"Încerc să iau legătura cu tatăl meu încă de ieri."

"E în Suedia, nu?"

"Da." A lăsat telefonul jos. "Îl sun în fiecare sâmbătă."

"Poate că a plecat în weekend."

"De ce nu și-a luat mobilul cu el?", a întrebat ea, cu o linie de îngrijorare pe frunte. "Sunt îngrijorată pentru el. Nu este stabil."

"Ce vrei să spui prin *nu este stabil*?"

Privirea ei a căzut pe tejghea. "Bea mult."

Conor i-a atins mâna. "Îmi pare rău."

"Când am vorbit săptămâna trecută, mi-a spus că vine aici de sărbători. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Cred că a fost prima dată când părea treaz după mulți ani."

"Nu este acesta un lucru bun?"

"Cred că da." Ea și-a tras buza între dinți. "Dar a spus că trebuie să vorbească cu mine și că e ceva ce nu putea să-mi spună la telefon, iar acum nu pot da de el."

Conor o strânse în brațe.

Woof.

Kirra stătea la ușă.

Conor a luat o înghițitură de apă. "Mă întorc imediat."

A tras pe el haine și a luat lesa din dulap. I-a prins lesa și a ieșit afară.

"A fost un moment nepotrivit", i-a spus el câinelui. "Vorbea cu mine. Chiar vorbea. Începusem să ajung undeva. Așa că hai să facem asta repede, bine?" A tras-o pe Kirra spre iarbă. "Am planuri."

Câinele a cooperat, iar el s-a întors în apartament în zece minute, fără incidente. Poate că exagerase. A deschis dulapul pentru a agăța lesa. O geantă albastră Tiffany a căzut de pe raft și a aterizat la picioarele lui. O carte de vizită și o cutie mică etichetată TIFFANY & CO. au alunecat pe gresie. Le-a ridicat.

"Te-ai întors?" Louisa stătea la capătul holului, cu ochii ațintiți asupra cadoului din mâna lui.

"Imi pare rau. Am scos astea din dulap." A întins punga. "Vrei să o pun la loc?"

Ea a dat înapoi un pas, căldura din ochii ei pălind. Cu îngrijorare, a deschis cutia. Era un pandantiv. Un velier auriu strălucea pe un lanț subțire și elegant. El a deschis plicul și a citit biletul.

Dragă Louisa,

Un mic semn pentru a arăta cât de mult mi-e dor de tine. Sper că te vei răzgândi asupra mutării tale recente și că te vei întoarce acasă. Tu ești singura pentru mine. Am nevoie de tine. Întotdeauna am avut nevoie de tine. Te rog să mă ierți.

A tău pentru totdeauna,

Blaine

"Cine e Blaine?" a întrebat Conor, dar el știa. După devastarea de pe fața Louisei, Blaine era vinovat de ceva.

Conor a lăsat punga pe masa din hol și a traversat gresia până la ea. Ea nu se mișcase. El și-a ridicat mâinile și a luat-o ușor de umeri. "Vorbește cu mine."

Ea a scuturat din cap, fața ei pălind, furia luminându-i ochii.

"Nu poate fi atât de rău." I-a tras trupul țeapăn la piept și i-a sărutat creștetul capului, dar corpul ei încă se simțea de lemn.

A ridicat-o să se așeze pe un scaun de bucătărie. "Te rog, vorbește cu mine. Cine este Blaine?"

Ea și-a întors privirea. "Blaine este finul mătușii mele, copilul prietenei ei din copilărie care a murit tânără. După ce mama a murit și mătușa Margaret a venit să locuiască cu noi, Blaine a vizitat-o. A apărut la petrecerile familiei. Genul ăsta de lucruri. Este cu șase ani mai mare decât mine."

"Erați prieteni?"

O mică tresărire i-a traversat corpul. "Nu. Dar am avut o pasiune pentru el când eram adolescentă."

Conor i-a mângâiat brațul. Ea a inspirat, iar el a știut că povestea urma să vină.

"Când am împlinit șaisprezece ani, mătușa mea a dat o petrecere uriașă. Bineînțeles, Blaine a fost acolo. A fost zgomotos și aglomerat cu oameni pe care nu-i cunoșteam. Majoritatea invitaților erau prietenii mătușii Margaret. Tatăl meu pierduse zborul de întoarcere de la Munchen și mi s-a frânt inima. Făcuse turul Europei, ținuse prelegeri, și nu-l mai văzusem de câteva luni. Blaine m-a găsit ascunsă în bibliotecă, plângând. A luat o sticlă de șampanie și m-a convins să merg cu el la barcă. Mătușa mea era foarte strictă, iar eu văzusem de aproape problema cu băutura a tatălui meu. Nu mai băusem niciodată mai mult de o înghițitură de alcool. Dar eram atât de furioasă și de rănită, încât m-am gândit că poate îi voi călca pe urme." A făcut o pauză, pleoapele îi cădeau la jumătate, dezgustul aplanându-i buzele.

"E în regulă", l-a încurajat Conor. "Te vei simți mai bine dacă o scoți."

Dar ea nu a vrut să îl privească în ochi. "Următorul lucru pe care îl știu

este că era dimineață și eram amândoi goi. Nu-mi aminteam nimic. Nu făcusem niciodată sex, dar era evident că asta se întâmplase."

Imaginându-și o Louisa tânără și vulnerabilă, Conor a strâns pumnul și l-a izbit de coapsă. "Ce a spus Blaine?"

"A fost entuziasmat să o facă din nou." Două pete luminoase de culoare iau răsărit în obraji.

"Câți ani avea Blaine la momentul respectiv?"

"Douăzeci și doi."

Băieții de 22 de ani știau în general cum să bea. Conor văzuse mai mult de un tip încercând să îmbete o fată pentru a ajunge în patul ei. "Presupun că a mai băut alcool înainte?"

"Era într-o frăție. Consumul de alcool părea să fie principala sa preocupare la acea vreme."

"Nu și a ta, totuși." Nu, Louisa avea scris *"fată bună"* pe ea.

Un zâmbet trist i-a răsucit buzele. "Nu prea aveam o viață socială. Ca și Zoe, eram cu mulți ani mai tânără decât colegii mei. La șaisprezece ani, tocmai îmi primisem diploma de bacalaureat, dar nu fusesem niciodată la o petrecere universitară. Sincer, eram o adolescentă patetic de ascultătoare. Clișeul total de a încerca să câștigi aprobarea lui tata prin a fi perfectă. Dacă o dezamăgeam pe mătușa mea în vreun fel, primul lucru pe care îl făcea era să-l sune pe tata să-i spună."

Inima lui Conor a vibrat. Louisa se identifica cu tânăra ei stagiară singuratică.

Amândouă fuseseră prădate, dar Zoe sfârșise probabil moartă.

"Dragă, Blaine a profitat de tine. Nu poți să te învinovățești pentru tot restul vieții pentru asta", a spus Conor. "Cât de mult ai băut?"

"Un pahar? Nu-mi amintesc."

Conor a înghețat. "Ai băut un pahar de șampanie și ai leșinat?"

"Da. De aceea nu beau. Evident, am o reacție adversă la alcool."

El i-a îndreptat umerii, forțând-o să se uite la el.

"Louisa, nimeni nu leșină de la un pahar de șampanie."

"Ce vrei să spui?"

"Există condiții de sănătate în care oamenii nu au toleranță la alcool, dar acestea sunt rare. Ai probleme medicale ciudate? Ai luat medicamente?"

"Nu." Louisa și-a înclinat capul, iar el putea să-i vadă mintea făcând conexiuni. "Vrei să-mi explici la ce te gândești?"

Dar Conor s-a gândit că ar fi mai bine să-și demonstreze punctul de vedere.

"Apartamentele sunt legate de hotel, nu?"

"Da."

"Aveți room service?"

"Da. Numărul este pe baza încărcătorului de telefon."

A pus mâna pe receptor, a format numărul room service-ului și a comandat o sticlă de șampanie.

"Vrei să mă îmbeți?" a întrebat ea, ridicându-și o sprânceană.

"Nu, vreau să fac un experiment." El i-a întâlnit ochii. "Ai încredere în mine?"

"Da." Ea nu a ezitat.

S-a dus la frigider și a scos brânza. În cămară a găsit un pachet nedeschis de biscuiți. O bătaie în ușă a semnalat sosirea room service-ului. Conor a deschis ușa. Un tânăr în cămașă albă și pantaloni negri a adus un cărucior în camera de zi. O sticlă de șampanie stătea într-o găleată de gheață. Două cupe înalte o flancau.

Chelnerul a deschis sticla și a turnat două pahare înainte de a pleca.

Louisa s-a așezat pe canapea. A luat un pahar și a pipăit piciorul. "Am încercat alcoolul de câteva ori după acea noapte, dar nu am trecut niciodată de prima înghițitură. Gustul declanșa anxietate. Mi-era teamă de ce s-ar putea întâmpla."

"Uite, nu spun că e imposibil, dar nu crezi că ar trebui să știi?" Conor a așezat farfuria cu biscuiți și brânză pe măsuța de cafea. A luat al doilea pahar. L-a atins de al ei. "Pentru adevăr."

Louisa a sorbit. Mâna ei liberă s-a dus la baza gâtului, dar nu erau perle de frecat. Avea nevoie de o diversiune.

"Are gust bun?"

Îngrijorarea i-a întunecat ochii. "N-o să-mi placă niciodată."

"Nu-i nimic." Conor a scanat mesele din sufragerie. "Unde e telecomanda?"

"În sertar."

A pornit ecranul plat agățat vizavi de canapea și a navigat până când a găsit un canal de filme clasice. Un Ray Milland fluierând traversa un peisaj marin alb-negru.

"Oh, îmi place filmul ăsta."

Conor a pus telecomanda pe masă. S-a lăsat pe spate pe canapea. "Ce este?"

"*The Uninvited*. Este o poveste cu fantome." Luând înghițituri minuscule din băutura ei, s-a așezat lângă el.

El i-a înfășurat un braț în jurul umerilor. Cincisprezece minute mai târziu, paharele lor erau goale.

"Să mai iau una?"

"Cum te simți?"

"Bine. Un pic relaxată."

"Asta e tot?"

"Da." Fruntea i s-a încrețit. "Să mai iau una?"

"Nu. Trebuie să păstrăm integritatea experimentului și să recreăm experiența ta cât mai aproape posibil." Conor a dus căruciorul în hol și a sunat la room service pentru a fi preluat.

"Și acum?" Ea a bâzâit.

"Mergem la culcare." El a luat-o de mână și a tras-o de pe canapea. Ea s-a dus în baie pentru câteva minute. Când a ieșit, el a intrat să se spele pe dinți. Întreaga rutină era normală și domestică. Căldura i s-a răspândit prin membre când și-a dat jos hainele și s-a urcat în pat dezbrăcat, trăgând cearșaful până la brâu. Louisa a ieșit din dulap cu hainele în mână. S-a oprit, ochii ei trecându-i peste pieptul gol.

El și-a mișcat sprâncenele. "Ce ai?"

"Pijamale." Ea a râs.

"Pijama?" El a ridicat pătura. "Nu ai nevoie de alea."

"În regulă." Le-a așezat pe un scaun și i-a zâmbit în timp ce-și desfăcea șnurul de la halat. Mătasea albastră a alunecat pe corpul ei gol și s-a adunat la picioarele ei.

Conor a devenit tare într-o clipă.

S-a lăsat ușor în pat și s-a întins după el.

"Nope. Fără sex."

"Dar tu ești, știi tu . . ." Ea dădu din cap la interesul lui evident.

"Da, am o erecție. Voi supraviețui." Punându-i o mână pe șold, el a întors-o pe o parte și a îmbrățișat-o. Presiunea fesei ei goale pe erecția lui l-a îndemnat să facă mai mult. "Trebuie să păstrăm integritatea experimentului, îți amintești? Vreau să mă asigur că mâine dimineață îți vei aminti totul."

"Mă îndoiesc că voi uita asta." Brațul ei era la jumătatea drumului spre lampa de pe noptieră când ea s-a încordat în brațele lui. "Evident, nu sunt inconștientă."

"Nu. Tu nu ești."

"Ce înseamnă asta?" Avea nevoie de adevăr.

"A pus ceva în șampania ta", a spus el. "Un drog de viol ca roofies poate face fetele…"

"Știu ce este un drog al violului", a izbucnit ea, așezându-se într-o mișcare sacadată și apropiindu-și genunchii de piept, retrăgându-se, îndepărtându-se de el. "Doar că nu pot să cred că asta s-a putut întâmpla în propria mea casă. Îl cunosc pe Blaine de aproape toată viața mea. Asta ar fi. . ."

"Dezgustător?" a terminat Conor, urând privirea de trădare și durere din ochii ei. "Da, orice bărbat care droghează o femeie și face sex cu corpul ei inconștient este cea mai joasă formă de umanitate. Făcându-i asta unei fete de șaisprezece ani care practic face parte din familie, Blaine este un prădător."

Ea și-a înfășurat brațele în jurul tibiei. "E în oraș."

"Ce?"

"Mătușa mea l-a invitat să ia cina cu noi vineri seara." Vorbirea i s-a accelerat în timp ce mintea ei lucra.

"Știa ea ce a făcut el?" Nu avea cum, s-a gândit el.

Louisa a suspinat. "M-am dus imediat la ea. Ca să fiu corectă, i-am spus

că eu și Blaine am băut. Mi-am acceptat partea mea de responsabilitate, dar am știut, de asemenea, că el a profitat."

"Ce a spus?"

"Că eram amândoi de vină și că nu puteam să-l învinovățesc dacă beam cu el de bunăvoie. Nu ar fi trebuit să-i spun, dar nu știam ce altceva să fac. Mi-era teamă să nu rămân însărcinată".

"Poate că nu ți-ai dat seama că te-a drogat, dar faptul că el s-a folosit de alcool și de starea ta emoțională pentru a atinge aceleași scopuri este destul de rău. Faptul rămâne că ai fost supărată că tatăl tău nu a apărut, iar Blaine a profitat de asta. Dacă un tip i-ar face asta nepoatei mele, aș fi foarte supărat."

Louisa a răsuflat greu. "Nu mi-a venit să cred când m-am dus la hotelul ei și el a intrat în barul din hol. Poate că ea nu crede că a fost numai vina lui, dar știe ce simt pentru el."

"Ce ai făcut?"

"Am plecat."

Suspiciunea îi strânse mațele lui Conor. "Ar fi putut să te urmărească?"

"Este posibil." Louisa a ridicat ochii întrebători. "Crezi că Blaine m-a împins?"

Conor se gândea de fapt că Blaine ar putea fi vinovat de mult mai mult decât atât. "Știi de cât timp e în Philly?"

"Nu." Louisa a făcut ochii mari. "Nu crezi că a avut vreo legătură cu crimele."

"El are o problemă cu tine. Este aici, în Philadelphia. Îți cunoaște istoria. Am stabilit deja că este un prădător."

"Dar crima?"

"Te-ar fi putut ucide. Evident, ți-a dat un fel de drog. Cum ar fi putut să știe cum va reacționa corpul tău? Fete au murit din cauza drogurilor pentru viol." Conor a luat-o de mână pe Louisa. "Crezi că poți vorbi mâine cu poliția despre asta? Nu ai nicio dovadă a ceea ce a făcut, dar cred că polițiștii ar trebui să știe despre Blaine. Ei pot afla unde a fost în ultimele patru săptămâni."

Ea nu a răspuns. Mâna ei era înghețată. El a frecat-o între ale lui. "Nu te critic, dar de ce mai vorbești cu mătușa ta?"

Louisa a suspinat. "Credeam că o să-mi spună ce e cu tatăl meu."

Conor s-a urcat pe pat lângă ea și a tras-o în brațele lui. Nu avea de gând să o lase să se retragă din nou.

Încet, mușchii i s-au relaxat. "Nu pot să cred că Blaine m-ar droga, dar ai dreptate. Simptomele se potrivesc perfect. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte, dar nu-mi place să mă gândesc la noaptea aceea."

"Ți-e teamă că mătușa ta o să te lase fără bani?" Conor i-a mângâiat spatele. "Nu ai putea locui în Rittenhouse, dar cu siguranță ai putea supraviețui pe cont propriu."

Louisa s-a înecat. "Nu, nu mă poate rupe de banii familiei. De fapt, e exact invers. Banii sunt ai mei."

"Ce?" Șocul l-a tras pe Conor înapoi.

"Toată averea mea provine din familia mamei mele." Ea le-a studiat mâinile împreunate timp de câteva secunde, respirând, parcă adunând forțe. "Mama l-a iubit foarte mult pe tatăl meu, dar nu și-a făcut iluzii în privința lui. El este și a fost întotdeauna un academician pur. Provine dintr-o veche familie cu sânge albastru, cu mai mult pedigree decât bani. Nu are niciun interes să fie bogat. Câștigă îndeajuns de mult din lecturi și predări în Europa pentru a-și finanța călătoriile. Asta e tot ce-l interesează. Mama mea a murit de cancer. Știa că va muri cu câțiva ani înainte, așa că și-a pus cea mai mare parte a averii într-un fond. Tatăl meu primește o alocație anuală generoasă. Este mai mult decât mulțumit de acest aranjament. Nu dorește să facă nimic din munca implicată în gestionarea fondurilor, dar sora lui este o altă poveste. Când a fost de acord să se mute cu noi și să aibă grijă de mine, a presupus că va avea acces la bani. Era furioasă pe mama pentru că l-a lăsat pe tata fără bani. Mi-a purtat această ranchiună și mie. Tata îi dă surorii sale cea mai mare parte a alocației sale. El nu are nevoie de ea și simte că îi este dator pentru că a renunțat la viața ei pentru a mă crește." Louisa s-a cuibărit mai aproape. "Nu s-a căsătorit niciodată și nici nu a avut copii ai ei."

"Ei bine, slavă Domnului pentru asta." Conor a îmbrățișat-o mai strâns. "Îmi pare rău."

Louisa și-a șters o lacrimă de pe obraz.

"Îmi pare rău că m-am răstit la tine."

Conor s-a așezat în picioare și a înfruntat-o. "Nu-ți cere scuze pentru că ești tristă sau furioasă și nu încerca să acoperi asta cu un zâmbet fals. Nu vreau să te prefaci. Te vreau pe tine, indiferent cum te simți. Dacă familia ta te face deprimată, e în regulă. Te rog să nu *te prefaci* niciodată că ești într-o dispoziție plăcută pentru mine."

Deși Conor nu putea să nu se întrebe dacă ea era cu adevărat capabilă să *nu-și* ascundă emoțiile.

"Există vreun mod în care Blaine ar putea beneficia de moartea ta?"

"Din punct de vedere financiar? Nu prea cred." Louisa a ridicat din umeri. "Dacă Blaine ar fi încercat să mă omoare, ar fi fost furie pură. Nu-i place să accepte un refuz și, de obicei, obține ceea ce vrea."

"Nu crezi că le-ar fi putut ucide pe cele două fete pentru a te destabiliza emoțional, pentru a te concedia și, în cele din urmă, pentru a te forța să te întorci în Maine?" a întrebat Conor.

"Ar fi nevoie de multă planificare și ar fi . . ."

"Rău?" a completat Conor.

"Da. Uciderea a două fete pentru a mă forța să mă întorc în Maine ar fi ultimul act egocentric al răului." S-a îndreptat. "Blaine este atât egoist, cât și inteligent și viclean, așa că da, este exagerat, dar posibil. Dar este mult mai probabil ca el să fi avut o explozie de furie din cauza respingerii mele."

"Dacă eu nu o pot avea, nimeni nu o poate avea?"

"Da." Louisa a dat din cap. "*Asta* aș putea să cred." A respirat lung. "Când eram copii, Blaine avea o mică barcă cu pânze. Ca pedeapsă pentru o faptă rea, tatăl său i-a luat-o și i-a dat-o fratelui mai mic al lui Blaine. Blaine a scufundat-o din pură răutate."

Faptul că Blaine ar putea fi nebunește gelos, cu accent pe *nebunie,* îl speria pe Conor și mai mult. "Deci vei vorbi din nou cu poliția?"

"Dacă tu crezi că Blaine le-ar fi putut ucide pe Riki și Zoe, atunci va trebui să o fac." Dar disconfortul ei se citea clar pe chipul ei. "Ei știu cine este Blaine pentru că a apărut la Urgențe în acea noapte, dar chiar dacă este imposibil de dovedit, ar trebui să audă ce a făcut."

Probabil că nu era un moment bun să te culci. Conor a localizat telecomanda și a găsit filmul la care se uitaseră în cealaltă cameră. Dar niciun fel de cinematografie inteligentă nu putea face o poveste veche cu fantome la fel de înfricoșătoare ca o crimă în viața reală.

Mintea lui se zvârcolea cu toate dezvăluirile Louisei despre tatăl ei, mătușa ei și Blaine. Relația lor părea să fi luat o întorsătură în seara asta, dar cum putea el să fie sigur că ea nu-l va refuza din nou? Era ea măcar capabilă să aibă o relație pe termen lung? Și dacă nu era, ce i-ar fi făcut asta?

Capitolul 27

Louisa s-a trezit într-un pat rece, gol. Mâna ei a măturat automat așternuturile de lângă ea, căutându-l pe el.

Unde era Conor? S-a ridicat, luându-și halatul de pe jos și punându-l pe ea. A legat șnurul, amintindu-și privirea de foame crudă de pe fața lui Conor când i-a văzut corpul gol. Apoi resemnarea lui când a refuzat să facă sex cu ea a doua oară.

Își amintea fiecare moment din noaptea precedentă.

Avusese dreptate. Blaine trebuie să fi pus ceva în băutura ei la petrecere. De ce o făcea asta să se simtă mai bine? În orice caz, adevărul o făcea mai mult o victimă. Dar, de asemenea, a verificat ceea ce ea a știut întotdeauna în interior și niciodată nu a recunoscut, nici măcar pentru ea însăși. Blaine făcuse mai mult decât să profite de vulnerabilitatea ei și să profite de tristețea ei din cauza absenței tatălui ei, și de atunci mințise în legătură cu acea noapte.

Dar acțiunile lui Blaine au însemnat că putea ucide două fete tinere? Poliția nu a spus dacă fetele au fost sau nu agresate sexual. Era clar că Blaine nu avea conștiință, dar era el un criminal? Teoria părea o mare exagerare.

Până să împlinească șaisprezece ani, îi făcuse deja avansuri de mai multe ori. Deci, Blaine a făcut, evident, orice a fost nevoie pentru a obține ceea ce a

vrut. Făcea asta acum?

Mai târziu în această dimineață, îl va suna pe detectivul Jackson și îi va spune totul. Poate că informația, chiar neîntemeiată, l-ar putea face pe detectiv să se uite mai atent la Blaine.

Întărită de hotărârea ei, s-a dus în bucătărie și a făcut o ceașcă de cafea. Astăzi era luni. Avea de lucru, avea un scop și se simțea mult mai puțin neajutorată decât în seara precedentă.

Ușa s-a deschis, iar Conor a intrat cu Kirra. Avea o sacoșă de cumpărături într-o mână. I-a desfăcut lesa, iar câinele a tropăit până la Louisa pentru o frecare pe cap.

"A mâncat?" a întrebat Louisa.

"Nu." Conor a intrat în bucătărie și a sărutat-o. "O să mâncăm omletă." A descărcat ouăle, laptele și pâinea pe tejghea. Apoi a scos o tigaie și s-a apucat de micul dejun cu eficiența unui bucătar la comandă rapidă. Zece minute mai târziu mâncau ouă și pâine prăjită pe insulă.

Kirra a adulmecat ouăle cu puțin interes, s-a dus în colț și s-a ghemuit în patul pentru câini.

"Apetitul ei nu pare să se îmbunătățească." Louisa își îndepărtă propriul mic dejun pe jumătate mâncat, dar se îndoia că apetitul câinelui era afectat de îngrijorare.

"O să o duc astăzi înapoi la veterinar. Nu pare bolnavă, dar nici nu se comportă normal." Conor se încruntă de la farfuria aproape plină a câinelui la cea a Louisei. "Nu ți-e foame?"

"Nu chiar."

"Cum te simți?" El i-a întors capul pentru a-i examina maxilarul. "Vânătaia ta devine o nuanță frumoasă de verde."

"Grozav. Sunt cu siguranță mai puțin rigidă astăzi și cred că mă pot descurca fără bandajele de pe mâini." A făcut o pauză. "Îmi amintesc totul despre noaptea trecută."

"Știam că o vei face." Ochii lui scânteiau cu o posesivitate feroce care îi încălzea sângele. "Vreau să-i dau de urmă lui Blaine și să-i sparg fața."

"Dar nu te gândești mai puțin la mine?"

"Doamne, nu. De ce aș face-o? Ceea ce simt pentru tine nu are nimic de-a face cu nimic din ce ți s-a întâmplat în trecut." El a fixat-o cu privirea. A lui era de neclintit. "Dar îmi doresc să-mi fi spus mai devreme. Aș fi fost mai atent cu tine."

Frustrarea a bolborosit în gâtul Louisei. "Nu vreau mai multă îngrijire. Vreau ceva normal. Vreau să mă tratezi ca pe o persoană normală, întreagă. Dacă vrei să mă iei în picioare împotriva peretelui liftului, atunci vreau să faci asta fără să-ți faci griji că mă rănești."

"Nu mă referem la sex. Am vrut să spun că aș fi înțeles de ce îți este greu să ai încredere. Dar tu ești o persoană normală, întreagă." Își roti scaunul pentru a o privi drept în față.

Ea nu a întrerupt contactul vizual. "Sunt distrusă pe dinăuntru. Nu mă pot conecta cu oamenii."

"Serios?" El a ridicat o sprânceană. "Atunci ce se întâmplă între noi? Toate astea sunt doar în capul meu?" A făcut o mișcare între ei.

Inima ei a sărit. "Nu."

"Bine atunci. Ce ți-a făcut Blaine este în trecut. Nu este o reflecție asupra ta, dar voi păstra asta în mintea mea. Nu mă pot abține." Îi șterse o șuviță de păr de pe obraz și i-o vârî după ureche.

"Ce înseamnă asta?"

"Înseamnă că-mi pasă de tine." El a sărutat-o, alunecând de pe taburet pentru a sta în fața ei. "Trebuie să-ți trimiți creierul în vacanță. Analizezi prea mult totul. Relaxează-te și lasă să se întâmple."

"Să se întâmple ce?" Ea s-a mișcat, lăsându-se pe spate. Pe sub halat era goală. Aerul rece a trecut peste pielea fierbinte.

Privirea i-a căzut la deschizătură. "Nu știu. Nu pot prezice viitorul." El și-a întins mâna pe centrul pieptului ei. Inima ei a bătut cu putere în palma lui. "Simt pentru tine lucruri pe care nu le-am mai simțit până acum."

"Nu am lăsat niciodată pe nimeni să se apropie atât de mult. Întotdeauna am păstrat relațiile ocazionale. Nimic din amorul nostru de ieri nu a fost întâmplător." Vocea ei a scăzut la o șoaptă. "Te face să te simți inconfortabil?"

"Da. Uneori este de-a dreptul înfricoșător", a recunoscut el. "Dar sunt

curajos. Dacă trebuie să facem dragoste de mai multe ori până ne obișnuim, sunt dispus să sufăr până la capăt."

"Vei lua unul pentru echipă?"

El a rânjit. "Zeci, dacă este necesar."

L-a bătut ușor pe umăr. "Asta e serios."

"Nu trebuie să fie așa." Mâna lui s-a mișcat, dând la o parte țesătura halatului ei pentru a-i descoperi sânii. "Sexul poate fi distractiv și intens în același timp."

Degetul lui îi tachina sfârcul. O dorință i s-a aprins adânc în burtă.

"Spune-mi. Ce ți-a declanșat hormonii într-un sprint noaptea trecută?" El s-a apropiat, îndepărtându-i picioarele cu genunchiul. Halatul ei a căzut complet deschis, nuditatea ei expusă în fața lui. Buzele lui i-au atins clavicula. "Ce te excită?"

Ea și-a înclinat capul pe spate pentru a-i oferi mai mult spațiu. "A fost chitara."

"A funcționat bine pentru mine în liceu." A râs. "Dar nu am crezut niciodată că va atrage un geniu și un savant."

"Da, chitara este fierbinte." Sinapsele creierului ei nu funcționau suficient de bine pentru propoziții lungi.

"Asta te face groupie-ul meu?" El i-a sărutat urechea și a cântat încet. "Vreau ca tu să mă vrei pe mine."

Respirația lui îi mângâia gâtul. Mâinile ei s-au înfipt în părul lui des. Capul ei a căzut pe spate, dorindu-și gura lui pe restul pielii ei. "Nu contează ce cânți, nu-mi voi arunca chiloții pe tine în public."

El a chicotit. "Evident, ai vorbit cu frații mei."

"Um. Da." Louisa și-a înclinat capul.

"Ce zici în particular?" I-a mângâiat gâtul, găsind locul dulce de la baza gâtului. Unde erau mâinile lui și de ce nu erau pe pielea ei?

Picioarele i s-au desfăcut, inima ei goală apăsând pe coapsa lui tare, îmbrăcată în blugi. Cum ar putea corpul ei să îi răspundă din nou? "Poate. Nu port acum."

"Am observat", a gamut el. "Data viitoare când vei purta unul dintre

costumele alea elegante și strâmte, mă voi gândi la tine fără chiloți."

"Poate că nu voi purta", a tachinat ea, șocată de ușurința cu care glumea. Poate că el avea dreptate. Poate că o relație ar putea fi distractivă. Cu el își putea imagina această posibilitate.

El a înghețat și și-a luat buzele de pe gâtul ei pentru a o privi în ochi. Pupilele lui erau mari și întunecate, foamea eclipsând culoarea strălucitoare. "Vrei să știi la ce mă gândesc acum? Vrei să știi fantezia mea supremă, ce mă gândesc să fac din prima zi în care te-am întâlnit în muzeul acela din Maine?"

Ea tremura. Nu putea să nu se uite în ochii lui. Privirea lui a trecut peste ea. I-a urmărit evoluția lentă peste sâni și burtă, până la coapsele depărtate și din nou sus. El și-a lins buzele.

"Iată fantezia mea." Vocea lui s-a adâncit. "Porți costumul acela gri, cel super conservator. Și ochelarii aceia negri cu ramă care te fac să pari inteligentă." Mâna lui a șerpuit și i-a luat ochelarii de citit de pe tejghea. I i-a pus pe nas. "Ești la muncă, stai în scaunul ăla de director, arătând deșteaptă și pretențioasă și de neatins. Până când intru eu. Închid ușa în urma mea. Îngenunchez în fața ta și îți deschei bluza. E albă și apretată și tocilară. Porți un sutien din dantelă albă, pe care îl deschid ca să-ți pot linge sfârcurile." Vocea lui a devenit mai răgușită, iar respirația lui i-a atins urechea ca o mângâiere, dar nu a atins-o. Ea putea să vadă scena jucându-se în capul ei. Se umezise din nou doar de la imaginea mentală. "Ai vrea să fac asta?"

"Da", a gemut ea, lăsându-se pe spate și întinzându-și pieptul spre el.

El s-a ghemuit mai jos. Ea a privit, fascinată, cum limba lui se lăfăia caldă și umedă pe sfârcul ei, până când acesta s-a transformat într-un boboc țeapăn. Apoi și-a întors gura spre celălalt sân. S-a uitat în sus la ea, cu ochii lui complet răi. "Vrei să știi ce urmează?"

"Da." Care părea să fie singurul cuvânt pe care creierul ei îl putea genera.

"Îți împing fusta până la talie." Mâinile lui mari s-au încolăcit în jurul coapselor ei. I-a ridicat un picior pentru a-i sprijini piciorul pe scăunelul de lângă ea. Pe celălalt l-a pus peste umăr. "Îți desfac picioarele și îmi pun gura pe tine, iar tu te pierzi."

A alunecat pe corpul ei, gura lui coborând din ce în ce mai jos. Limba lui

i-a atins buricul, apoi i-a urmărit conturul șoldului, ochii lui strălucindu-i cu un interes de mascul sălbatic. A sărutat-o tandru sub bandajul de pe genunchiul ei. "Asta am de gând să fac." Gura lui era fierbinte pe carnea ei rece și umflată. Limba lui sonda, testa, gusta. Degetele lui se întindeau pe interiorul coapselor ei, împingându-le larg deschise. Cu atacul lent și chinuitor al buzelor și limbii lui, ce altceva putea să facă decât să-și piardă mințile? Plăcerea s-a încolăcit adânc în centrul ei și a iradiat prin pelvisul ei. Și-a legănat șoldurile spre el.

El și-a ridicat capul. "Oricum, asta am de gând să fac. Așa că data viitoare când te sun și îți spun că vin să te iau la prânz, vreau să te gândești la ce vreau eu cu adevărat. Și dacă ar trebui să-ți dai jos chiloțeii ăia." S-a ridicat în picioare.

Ea a clipit la el.

El a rânjit. "Mai vrei ceva?"

"Oh, Doamne. Să nu îndrăznești să te oprești."

"Ești sexy când ești autoritară." A băgat mâna în punga de cumpărături aflată încă pe tejghea și a scos o cutie întreagă de prezervative. "Dar trebuie să ții ochelarii pe tine."

S-a întins în față, prinzându-l de talia blugilor și trăgându-l înapoi spre ea. Degetele ei au lucrat la fermoar și l-a eliberat. Erecția lui a pulsat în mâna ei. Un geamăt i-a ieșit de pe buze. Capul lui a căzut pe spate când ea și-a închis mâna în jurul lui. Apoi el a deschis prezervativul și i-a dat mâinile la o parte pentru a se înveli. Tricoul i-a căzut în cale. L-a tras peste cap și l-a aruncat peste umăr.

"Acum cine se grăbește?", a spus ea.

Și-a împins blugii în jos câțiva centimetri. "Așa te vreau, toată pielea goală. Nerăbdătoare. Fierbinte." Ochii lui s-au îndreptat din nou spre ai ei. "Udă."

I-a cuprins fesele cu ambele mâini și a alunecat în ea. Plăcerea a străpuns-o. Ea și-a înfășurat picioarele în jurul taliei lui și l-a tras mai adânc.

El s-a oprit din mișcare. "Îți convine asta sau trebuie să ieșim în lift?"

"Te.Rog. Nu. Mai. Vorbi.” Ea a oftat. *Aproape a ajuns.*

"Da, doamnă." A luat-o tare și repede, propulsând-o spre punctul culminant.

Corpul lui a tresărit până la oprire în timp ce ea pulsa în jurul lui.

I-a dat un sărut rapid pe tâmplă. "Te vei gândi la asta toată ziua la muncă."

Muncă! Se uită la ceas. "O să întârzii la serviciu."

A fugit în dormitor, cu halatul fluturându-i în jurul picioarelor goale. A făcut duș într-un timp record, apoi, pentru că el o torturase să devină sclava lui sexuală când ea ar fi trebuit să se pregătească, și-a pus costumul gri ultraconservator și pantofii cu toc. Răzbunare.

El își trăgea cămașa pe el când ea s-a întors în bucătărie. Ochii lui s-au luminat în timp ce o privea în sus și în jos. "Spune-mi că nu porți chiloți."

"Nu ți-ar plăcea să știi?" Ea i-a aruncat o privire senzuală pe care nu știa că o posedă. "Te vei gândi la *asta* toată ziua în timp ce eu sunt la muncă."

"Asta e rău."

"Știu." Ea a zâmbit.

El a urmat-o pe hol. "Ce zici dacă Kirra și cu mine te conducem la muncă?"

"Asta ar fi frumos." Și-a strecurat cureaua poșetei peste umăr.

"Putem vorbi despre meritele aerului proaspăt pe pielea fierbinte." Aplecându-se, a prins lesa de zgarda câinelui.

"Lucrezi în seara asta?"

"Ar trebui să o fac." El s-a aplecat aproape de urechea ei. "Putem face sex."

Ea a râs. "Ai putea la fel de bine să stai aici, din moment ce apartamentul tău este distrus. Voi anunța personalul hotelului. Poate vrei să-ți lași numărul de mobil în caz că e vreo problemă cu Kirra și nu pot lua legătura cu mine." Îi lăsă cheia de rezervă în palma deschisă.

"Bine. Mulțumesc. Gerome pare protector."

"A fost de mare ajutor cu câinele." Louisa și-a adunat cheile și poșeta de pe masa din hol. Întorcându-se spre ușă, s-a oprit.

Conor se holba la cheia din mână, cu o încreștitură neobișnuită deasupra nasului.

"Ce s-a întâmplat?"

Gura lui se deschidea și se închidea. Și-a înfășurat degetele strâns în jurul cheii. "Nimic. Să mergem."

"Nu o face." Mușchii ei, slăbiți de la sex și râs, s-au contractat, pregătin-

du-se pentru vești proaste.

"Ce să nu fac?" Și-a netezit tensiunea de între sprâncene, dar ochii lui și-au păstrat rezervele.

"Nu te preface." Și-a tras poșeta la corp și a strâns-o la piept, dar nu a fost suficient pentru a se proteja de îndoiala din ochii lui Conor. "Fără rețineri, îți amintești? M-ai făcut să-ți promit că voi vorbi cu tine atunci când ceva mă supără. Nu crezi că merit aceeași considerație?"

***

Conor a apucat cheia, cu greutatea ei mică, nesemnificativă, plină de implicații. Ea îi dăduse cheia de la apartamentul ei. Deschise degetele și se holbă la ea. Cum putea ceva atât de mic să aibă o responsabilitate atât de mare? Decizia ei a fost probabil mai mult practică decât emoțională, dar simbolismul îl privea. Nu ajunsese niciodată atât de departe cu Barbara. Într-o săptămână, el și Louisa depășiseră deja tot ceea ce experimentase într-o vară întreagă cu Barbara. Începuse hotărât să ia această relație încet. Ce naiba s-a întâmplat?

Sentimentele lui pentru Louisa erau ca și cum s-ar fi lovit de apă stătătoare pe autostradă. Cauciucurile Porsche-ului său își pierduseră tracțiunea. Mergea prea repede, la limita pierderii controlului, și era destul de sigur că nu se putea opri nici dacă conducea direct în râu.

Dacă data viitoare când ea se va confrunta cu un eveniment traumatizant, el nu o va mai putea convinge să renunțe? Dacă ea îl va exclude din nou? Ar fi putut suporta asta? Noaptea trecută îi demonstrase cât de puțin știa despre ea. Era la fel de deschisă ca un seif. Privirea lui străbătea coridorul lung. Nici măcar nu știa cât valora apartamentul ei.

Și cum creierul îi dădea rateuri, tot ce i-a ieșit pe gură a fost o explicație penibilă. "Nu avem nimic în comun."

"Despre ce vorbești?"

"Sunt un tip obișnuit. Lucrez până la trei dimineața. Am o zi liberă pe

săptămână și, de obicei, o petrec spălând rufe și lucrând la mașina mea. Cu ce te distrai când erai copil?"

"Înainte să moară mama mea, mergeam pe mare. Aveam un ponei, iar ea obișnuia să mă ducă la expoziții de cai." În ochii ei a apărut înțelegerea.

"Este vorba despre bani?"

"Nu chiar."

"Asta crezi tu despre mine? Că sunt superficială și că-mi pasă doar de lucruri precum bărcile cu pânze?" Fața Louisei s-a înroșit de furie.

"Am vrut să spun că suntem fundamental diferiți..."

Privirea ei i-a tăiat calea. Uh-oh. Îi simțea furia, durerea, scârțâind prin aer.

Își ținea poșeta lipită de corp ca o armură, ca un scut, care o proteja de el.

"Nu am nevoie ca tu să fii bogat. Sincer, am mai mult decât suficienți bani proprii. Oricum muncesc pentru a trăi. Știi de ce?"

Întrebarea părea retorică, iar Conor și-a ținut gura. Abia se mai putea mișca, dar paria că, dacă scotea o vorbă, încă i se mai putea băga cizma motocicletei în gură.

"Pentru că nu este suficient. N-am de gând să neg că-mi place să am bani. Niciodată nu mi-am apreciat averea mai mult decât săptămâna asta. Sunt recunoscătoară că-mi pot permite această clădire foarte sigură. Dar banii nu sunt totul."

Conor a înghițit în sec și a cârâit, "Eu doar..."

"Serios, îmi place să fac vacanțe în Europa. Mi-ar plăcea să împărtășesc cu tine locurile mele preferate. Dacă ego-ul tău poate suporta."

Ego-ul său a primit o palmă bună, și una bine meritată.

"Nu pot să cred că, după o viață întreagă în care m-am ferit de bărbați interesați doar de banii mei, am găsit singurul bărbat care nu-i vrea."

"Nu am spus..."

Dar ea nu a terminat. "Mă îndrăgostesc de tine, și dacă asta nu e de ajuns, atunci nu pot face nimic."

Se îndrăgostea de el? Insinua ea cuvântul cu I?

Uimit, Conor a făcut doi pași prin foaier. "E mai mult decât suficient. Uite,

nu sunt perfect. Nu pot pretinde că mă simt complet confortabil cu diferențele noastre fundamentale." A gesticulat între ei. "Nu am fost pregătit pentru asta."

"Oh." Ea a lăsat poșeta să cadă pe partea ei, dar postura ei a rămas încordată. "Îmi pare rău că m-am speriat."

Ea și-a sprijinit fruntea de pieptul lui pentru câteva secunde, apoi s-a îndepărtat. "Trebuie să mă duc la muncă."

El i-a deschis ușa. "Te vei simți bine aici, singură, în seara asta, cât sunt eu la muncă?"

"Este o clădire sigură."

"Bine, dar nu lăsa asta să-ți reducă garda. Nu lăsa pe nimeni să intre. Nici măcar pe cineva pe care îl cunoști. Mai ales pe cineva pe care îl cunoști." Conor a închis în spatele lor. "Nu o să mă întorc până pe la trei dimineața."

"Nu trebuie să te întorci aici dacă nu asta vrei."

"Este ceea ce vreau." El i-a luat mâna, dar tensiunea din mușchii ei a rămas.

Bineînțeles, ea tocmai făcuse o dezvăluire emoțională majoră, iar el se retrăsese complet. Care era problema lui? Nu era genul lui să fie atât de laș.

Au luat liftul până la parter și s-au îndreptat spre ușă.

Un sedan de culoare închisă era parcat neregulamentar la bordură, în fața clădirii sale.

Detectivii Ianelli și Jackson au coborât din vehicul.

Jackson a pășit în fața lor, oprindu-le înaintarea. Kirra mârâi încet. Poate că câinele nu era inutil ca protector.

"Trebuie să vorbim cu amândoi." Jackson dădu din cap spre clădirea din spatele lor.

Micul dejun al Louisei s-a răsturnat. "Ce s-a întâmplat?"

Jackson se încruntă. "Isa Dumont lipsește."

Capitolul 28

Louisa a sunat-o pe April pentru a o anunța că va întârzia. Nu a spus de ce.

Înapoi în apartamentul ei, detectivul Jackson nu a pierdut timpul. Abia se așezase când a început.

"Isa Dumont trebuia să fie la casa părinților ei pentru cină aseară. Nu a apărut. Știind tot ce s-a întâmplat, părinții ei au început imediat să o caute. Nimeni nu a văzut-o de când a plecat de la biblioteca universității la ora șapte. Mașina ei a fost găsită în parcare la ora nouă."

"Oh, nu." Louisa s-a prăbușit pe un scaun. Dezamăgirea provocată de cearta cu Conor a fost măturată de o nouă durere. Stând lângă ea, cu ochii sumbri, Conor i-a strâns umărul într-un mesaj tăcut. *Spune-i.*

Ea își strânse mâinile în poală. "Am ceva să-ți spun despre Blaine Delancey."

Fruntea lui Jackson s-a ridicat cu interes. Ianelli s-a aplecat în față și și-a sprijinit antebrațele pe coapse, cu ochii negri ațintiți asupra ei. Nu avea să-i scape nimic.

Să-și spună povestea nu era mai ușor decât fusese noaptea trecută.

"Întotdeauna am crezut că pur și simplu nu pot tolera alcoolul, dar acum știu că nu este așa."

Ianelli a înclinat capul, cu privirea ilizibilă. "Nu aveți nicio dovadă că a făcut ceva."

"Nu. Nu am nicio dovadă. Înțeleg că incidentul s-a încheiat din punct de vedere legal, dar m-am gândit că ar trebui să știți de ce este capabil Blaine."

"Bine. O să aflăm de cât timp este Blaine Delancey în oraș." Jackson a desfăcut un pătrat de gumă și l-a băgat în gură. A mestecat cu mișcări agresive, furioase înainte și înapoi ale maxilarului. "Blaine moștenește ceva dacă tu mori?"

"Nu direct, nu." Louisa și-a deschis mâinile. Sângele îi curgea în degete cu vârfuri de căldură. A studiat vânătăile decolorate de pe palmele ei. "Așa cum este structurat fondul, dacă mor fără copii, atunci banii merg la tatăl meu, dar în

realitate, fondul este controlat. El ar primi atât venitul meu anual din fond, cât și pe al lui, dar doar o parte din avere este accesibilă. Dacă eu și tatăl meu decedăm fără moștenitori, banii sunt distribuiți între mai multe organizații caritabile. Dacă am copii, atunci o parte din principiu este alocată fiecăruia dintre ei, aceștia primind un venit anual, etc. Ideea este de a păstra banii familiei pentru generațiile viitoare."

Jackson a asimilat informația. "Ești în relații bune cu tatăl tău?"

O sclipire de furie a adus privirea Louisei în cea a lui Jackson. "În primul rând, tatăl meu nu este interesat de bani, de aceea i-a spus mamei mele să nu-i lase lui."

"Toată lumea este interesată de bani."

"Este un academician fără speranță. Tot ce își dorește de la viață este să își petreacă zilele cu cărțile și cercetările sale. Tatăl meu nu este interesat de nimic altceva în afară de munca sa."

"Când l-ai văzut ultima dată?" a întrebat Ianelli.

"A venit acasă în mai. A stat două săptămâni și s-a întors la Stockholm." Abia aștepta să scape de ea și de eșecul ei. "Este invitat să țină cursuri la o universitate din Suedia până în primăvara anului viitor. Tatăl meu are o alocație generoasă de la trust. Îi dă cea mai mare parte surorii sale, Margaret, pentru a conduce casa din Maine." Louisa s-a oprit. "Margaret nu poate moșteni niciodată în mod direct, dar probabil că ar avea acces sporit la veniturile fondului prin intermediul lui dacă eu aș muri. Blaine este finul ei, fiul celei mai vechi prietene ale ei. Dacă ea ar controla indirect averea, ar fi foarte generoasă cu Blaine."

"Mi se pare un motiv destul de subțire." Gura lui Ianelli se strânse. "Nu e și tipul ăsta Blaine bogat?"

Louisa a tremurat. "Te asigur că Blaine este foarte viclean. Încă de când era copil, s-a înclinat în fața lui Margaret pentru favoruri. Tatăl lui a pierdut banii familiei într-o serie de decizii proaste în afaceri. Blaine a fost amărât din cauza asta toată viața lui. Dar, sincer, ceea ce mă face să mă simt mai inconfortabil la Blaine este gelozia lui nebună față de tot ceea ce percepe că este al lui. Asta m-ar putea include și pe mine."

Jackson făcu câteva notițe și își vârî stiloul înapoi în buzunar. "Vom avea

grijă să-l verificăm temeinic pe Blaine Delancey." Tonul lui nu promitea rezultate.

"Acum înapoi la suspecții mai plauzibili." Ianelli s-a concentrat din nou pe Conor. "Avem un martor care l-a văzut pe Conor urmărind-o pe Isa Dumont ieri dimineață."

A intervenit detectivul Jackson. "Erați parcat în fața locuinței ei, cea pe care o împărțea cu Zoe Finch. Ea a părăsit clădirea, iar tu ai urmărit-o."

"Isa avea ceva cu Heath", a spus Conor. "Și am știut că m-ai urmărit tot timpul."

"Tot nu arată bine."

Conor își dădu ochii peste cap. "Nu se poate să mai crezi că eu sunt cel mai bun suspect al tău."

"De ce nu? Pentru că ești un mincinos bun?" Fruntea încruntată a lui Jackson i-a încrețit întreaga față. "Am găsit fire scurte de păr negru pe scaunul din față al mașinii lui Isa și pe al doilea cadavru."

"Și?" Conor își încrucișă brațele pe piept.

"Ai părul scurt și negru." Jackson i-a aruncat lui Conor o privire complice. Conor a pufnit. "La fel face și jumătate din oraș."

"ADN-ul va spune. Nu minte." Ochii negri pătrunzători ai lui Ianelli s-au fixat pe Conor.

"Nici măcar nu ai ADN-ul meu." Conor s-a îndreptat.

"Nu avem?" Ianelli a ridicat din umeri.

Louisa puse o mână pe antebrațul lui Conor. "Cred că ar trebui să-l sunăm pe Damian înainte de a răspunde la alte întrebări."

Ianelli s-a ridicat, ștergându-și o cută de pe pantaloni. "Nu contează. Noi plecăm. Ne-am gândit că ar trebui să știi că Isa Dumont a dispărut."

"Stai. Nu ne-ai întrebat unde eram când a fost răpită Isa." Louisa a ridicat un deget. "Ai spus că a fost văzută ultima dată la șapte, iar mașina ei a fost găsită la nouă noaptea trecută. Știi că eu și Conor eram amândoi în bar la acea oră. A fost un polițist care ne-a urmărit toată seara."

"Și noi încă te supraveghem." Jackson a luat un fir de păr de câine de pe mâneca jachetei.

"Isa a fost luată din parcare?"

"Credem că a fost înhățată în timp ce se întorcea la mașină", a răspuns Jackson. "Dar nu suntem siguri."

"Atunci cum a ajuns părul atacatorului ei pe scaunul din față al mașinii?" a întrebat Louisa. Era poliția atât de hotărâtă să pună aceste crime pe seama lui Conor încât să ignore logica și faptele? Sau voiau doar informații generale și încercau să îi intimideze pe ea și pe Conor pentru a le obține?

"Poate că acolo a așteptat-o." Ianelli a ridicat din umeri, dar sprâncenele iau căzut mai jos, umbrindu-i ochii. "Sau a apucat-o după ce a urcat în mașină. O mulțime de posibilități."

"Asta nu are niciun sens." Conor a scuturat din cap. "Dacă i-a lăsat mașina acolo, ar fi trebuit să aibă propriul său vehicul. Cu greu ar fi putut să o arunce pe umăr și să o ducă ca un pompier. Cineva ar fi observat. Deci, dacă avea propria lui mașină, de ce s-ar fi deranjat să intre în a ei? Ar fi prins-o în timp ce ea își scotea cheile din poșetă sau deschidea portiera."

Poliția nu a oferit o opinie cu privire la comentariul lui Conor.

"Ai făcut vreun progres cu cazurile lui Riki sau Zoe?" a întrebat Louisa. "Au sosit rezultatele testelor ADN ale lui Zoe?"

Inițial, Damian a speculat că testele vor fi gata într-o săptămână, adică mâine.

Poliția nu a răspuns. În schimb, Jackson s-a ridicat. "Am terminat aici."

"Te conduc până la ușă." Louisa a gesticulat spre foaier. Nu voia ca Conor să mai spună nimic până când ea nu închidea ferm ușa în fața poliției.

Și-a lipit spatele de oțelul rece. "Nu pot să cred că Isa a dispărut."

Conor se plimba prin micul foaier. "Cum poate o altă fată să dispară fără ca nimeni să observe?"

"Nu știu." Groaza se învârtea în stomacul Louisei. "E foarte viclean."

S-a învârtit, chipul său fiind o mască furioasă de frustrare. "Mai degrabă e cineva pe care fetele îl cunoșteau - și în care aveau încredere."

"E timpul să-l sunăm pe Damian", a spus Louisa. "Ca să se intereseze de situația rezultatelor testului ADN. În cazul lui Riki, poliția nu a făcut publică această informație până când familia ei nu a fost anunțată. Poate că același lucru

se întâmplă și cu Zoe."

"Poate. Nu vreau să fiu prea optimist, dar simt că dosarul lor împotriva mea slăbește. E greu să învingi polițiștii pentru un alibi."

"Atunci de ce au fost aici?"

"Nu sunt sigur." Conor și-a frecat scalpul cu degetele. "Caută o nouă pistă? Să sperăm că nu a fost pentru că nu au alți suspecți serioși."

***

Soarele dimineții târzii de octombrie era cald pe capul lui Conor în timp ce stătea pe banca din stația de autobuz de vizavi de casa din oraș a lui Heath Yeager. Își parcase mașina la câteva străzi distanță și se plimbase până acolo, cu un rucsac pe un umăr. Deghizat din nou cu telefonul mobil și hanoracul cu glugă, se amesteca printre elevii de sex masculin, atâta timp cât își ținea fața acoperită de glugă. Doi copii au trecut pe bicicletă. Un trio de femei tinere a ieșit din casa transformată de alături și s-a îndepărtat, absorbit de conversație. Cu rucsacul între picioare, cu capul aplecat spre telefon, Conor privea.

Nu-i venea să creadă că a dat-o în bară cu Louisa. Dar ce părere avea despre o relație reală, pe termen lung, cu o femeie care păstra secrete până când el i le smulgea cu o rangă metaforică? Și lăsând banii la o parte, trecuturile lor *erau* polar opuse.

Mișcarea l-a scos pe Conor din introspecția sa. Heath a ieșit pe ușa din față și s-a îndreptat spre campus. Doi dintre colegii lui de cameră plecaseră cu o jumătate de oră înainte. Unde era al patrulea?

După ce Heath a dispărut după colț, Conor s-a ridicat și s-a îndreptat spre clădire. Pe veranda din față, și-a folosit cotul pentru a suna la sonerie, apoi s-a prefăcut că așteaptă să fie lăsat să intre. Nu a răspuns nimeni. Unde era al patrulea coleg de cameră?

Conor a încercat mânerul ușii. S-a întors în mâna lui. A împins ușa. Heath nici măcar nu încuiase ușa. Ultimul coleg de cameră trebuie să fie undeva la etaj.

Scoțându-și capul înăuntru, Conor a ascultat. Un duș curgea la un etaj superior.

A ezitat. Când va mai avea o șansă la asta? Trebuia să fie rapid și să spere că colegului de cameră îi plăceau dușurile lungi.

Făcu o trecere rapidă prin primul etaj, dar nu văzu nimic evident. Unde și-ar păstra informațiile un tip ca Heath? Privirea lui Conor a căzut pe două laptopuri așezate pe birou. Bingo. Tinerii erau pasionați de jucăriile lor electronice. Primul aparținea unui tip pe nume Sam. Dar al doilea era marcat cu inițialele HLY. Frumos. Era și timpul ca norocul să fie de partea lui Conor.

A deschis computerul. Acesta era deja pornit și se trezi instantaneu din modul de hibernare. Spre deosebire de vechiul desktop din biroul său, pe care Conor intenționa să-l înlocuiască imediat ce avea timp, laptopul performant al lui Heath era ușor și silențios. Nu se clătina sau se bloca când Conor inspecta folderele. A răsfoit fotografiile. Câteva poze de prost gust cu Heath și prietenii lui petrecând. Copiii ăștia nu știau să nu-și facă selfie-uri în timp ce fumau iarbă? Fete bete își arătau sânii în stilul *Girls Gone Wild*. Porno. Da. Heath era un tip elegant.

Ținând o ureche la dușul care încă curgea, Conor a început să deschidă videoclipuri. Mai multe filme porno. Heath nu-și făcea de fapt temele? Conor a deschis al cincilea videoclip, intitulat RS1. O altă fată goală. Dar acest videoclip arăta diferit. Făcut în casă. Fata nu se uita la cameră. Nu exista niciun dialog pregătit. Ea nu părea să știe că este filmată, ceea ce l-a împins pe Heath la un cu totul alt nivel de skeeve. Își filma Heath în secret isprăvile sexuale?

Simțindu-se ca un voyeur, Conor a plasat cursorul pentru a închide fereastra. Apoi a înghețat. Imaginea se ascuțise. O mai văzuse pe fata aceea. Era Riki LaSanta? Cu siguranță semăna cu poza ei de pe pliant. Se culcase cu Heath? Se culcase Heath cu Isa sau cu Zoe? Posibilitățile se învârteau prin mintea suspicioasă a lui Conor.

Un bărbat dezbrăcat a intrat în cameră, cu spatele la cameră. S-a lăsat ușor pe patul cu fata. Conor a clipit. Acela nu era Heath. Profilul profesorului Xavier English a ieșit în evidență. Se întinse pe pat lângă fată, iar ochii i se mișcară pentru a arunca o privire rapidă camerei. Profesorul știa că camera era acolo.

Ce. Naiba?

De ce ar avea Heath înregistrări video ale profesorului cu Riki LaSanta? Cum ar fi făcut rost de videoclipuri?

Uh-oh. La etaj, dușul se întrerupse. Trebuia să se pună în mișcare. Nu era un moment potrivit să se lase prins, nu când polițiștii erau încă pe urmele lui Conor. Dar cum să ducă filmarea la polițiști? A deschis e-mailul lui Heath și a scos din portofel cardul detectivului Jackson. Bingo. A făcut clic pe NEW MAIL, a tastat adresa de e-mail a polițistului și a atașat filmulețul. O idee neplăcută i-a încolțit în minte. În timp ce videoclipul se încărca, a căutat corespondența cu profesorul English. Acolo era, iar videoclipul era atașat. Heath îl șantaja pe profesor. Conform e-mailului, existau și alte videoclipuri. Cu cine se mai culcase profesorul? Riki îi fusese studentă, așa că relațiile nepotrivite puteau duce la concedierea sa?

În timp ce aștepta ca fișierul să se încarce, a răsfoit restul fișierelor, oprindu-se asupra unuia intitulat ID1. Știind ce va vedea, Conor a deschis fișierul. Patul era gol, dar nu pentru mult timp. Profesorul English a sprijinit-o pe Isa Dumont de patul lui și a început să-și scoată hainele. Profesorul avea două din trei. Dacă Conor continua să caute, ar fi găsit o înregistrare video cu English și Zoe? A atașat al doilea fișier video și a apăsat UPLOAD.

Pașii pe scândurile de la etaj l-au speriat. *Haide. Haide.* Bara de încărcare a devenit verde. A dat clic pe SEND, a închis ferestrele pe care le deschisese și a coborât capacul laptopului. Niște pași s-au auzit deasupra capului său. Luându-și rucsacul, a verificat pe vizor. Veranda era goală. Odată afară, și-a pus rucsacul aproape gol pe umăr și a traversat strada până la stația de autobuz. Dimineața era răcoroasă, dar senină. Mirosul de frunze umede și mucegăite umplea aerul și descoperirile îi umpleau capul lui Conor.

Un tip a ieșit din locuința lui Heath, a încuiat ușa și a pornit pe jos spre campus. Aproape.

Un claxon a dat două semnale scurte lângă el. Un sedan închis la culoare a parcat la bordură. La naiba. Poliția.

Pentru o zi care începuse al naibii de bine, cu siguranță se dusese naibii în grabă.

"Hei, Sullivan", a spus Jackson pe geamul coborât. "Ce zici să mergem la

o mică plimbare?"

"Nu prea am timp", a răspuns Conor. "Ce zici de o amânare?"

Ochii lui Jackson s-au îngustat cu nerăbdare. "Urcă în mașină."

Conor a suspinat. Polițiștii nu-l arestaseră imediat. De ce nu? Curios, a deschis portiera din spate, și-a aruncat rucsacul pe banchetă și a urcat după el.

"Deci, care-i treaba?"

La volan, Ianelli a ieșit în stradă. A făcut un viraj la dreapta și s-a îndepărtat de blocurile rezidențiale. În Philadelphia, nu trebuia să mergi prea departe ca să treci de la un cartier decent la o gaură de șobolani. La șase străzi distanță, casele renovate erau înlocuite de cocioabe cu scânduri. Comitetul de decorare a fost mare pe cutii de spray, baroase, și foc.

Ianelli s-a apropiat ușor de bordură. "Cred că noi ar trebui să te întrebăm asta." Polițistul a întâlnit privirea lui Conor în oglinda retrovizoare. "Din moment ce tocmai te-am văzut ieșind din apartamentul lui Heath Yeager."

"Da. Nu era acasă." Conor a spus adevărul fără ezitare. Nu era nevoie să elaboreze.

"Destul cu jocurile." Jackson s-a întors și a vorbit prin cușca care separa bancheta din față de cea din spate. "Te-am prins pentru efracție și intrare prin efracție. Spune-mi, de ce ai căutat în locuința lui Heath și ce ai găsit?"

"Tehnic, nu am intrat prin efracție." Conor și-a pus o mână pe piept. "Îmi ceri ajutorul?"

Ianelli se întoarse. "Cer? Nu, noi nu cerem."

Conor i-a evaluat pe polițiști. Îl lăsau în pace ca suspect? Sau era un fel de șmecherie? "Heath a șantajat pe cineva de la universitate." Nu era ca și cum Conor nu ar fi vrut ca polițiștii să știe. Le trimisese fișierele prin e-mail. Doar că ura să fie intimidat.

Ochii lui Jackson s-au luminat ca ai unui șobolan de canal care tocmai a văzut un burger aruncat.

Ianelli nici măcar nu a ridicat o sprânceană. "Cine?"

Conor a așteptat o clipă. "Profesorul Xavier English."

"Ce a făcut?" a întrebat Ianelli, ochii lui negri sclipind de interes.

Conor a spus restul despre înregistrările video ale profesorului cu Riki și

Isa. "Nu sunt expert, dar fetele nu păreau să știe că sunt filmate, iar English se uita direct la cameră."

"Deci, cum a făcut Heath rost de copii?" a întrebat Jackson.

Conor a ridicat un umăr *fără idee*. "Va trebui să-l întrebi pe Heath." Jackson și-a mestecat buza în tăcere.

"Sexul cu o studentă merită plata unui șantajist?" a meditat Ianelli.

"M-aș gândi că asta l-ar putea costa slujba", a spus Conor. "Dar una dintre aceste studente a fost ucisă, iar alta a dispărut. Pentru *asta* merită să plătești pe cineva să păstreze tăcerea."

"Nu ai luat o copie a acestor videoclipuri, nu-i așa?" a întrebat Jackson.

"E ziua ta norocoasă." Conor a rânjit. "Verifică-ți e-mailul."

Capitolul 29

Louisa a intrat în muzeu, târziu, amețită. Conor o condusese până la ușa din față și o făcuse să-i promită că va suna la mașina de serviciu a hotelului la sfârșitul zilei. S-a înregistrat la biroul de securitate. Agentul de pază a cerut un act de identitate secundar, iar Louisa și-a scos din portofel permisul de conducere. Pe coridorul larg care despărțea muzeul, un gardian suplimentar stătea în poziție de drepți, cu ochii scrutând vizitatorii.

În biroul ei, și-a așezat poșeta pe birou și s-a așezat pe scaun. Din obișnuință și pentru că trebuia să *facă* ceva, Louisa și-a pornit computerul. Monitorul nu era în unghi. A fost lovit de femeia de serviciu în timp ce ștergea praful de pe biroul ei? A ajustat înclinarea. Când ecranul a revenit la viață, o fereastră enervantă a anunțat că sistemul de operare s-a blocat.

Louisa s-a întins după telefon, oprindu-se cu mâna la jumătatea biroului. Voia să o sune pe Zoe - specialistul ei în calculatoare când nu voia să aștepte vizita tehnicianului de la muzeu - dar Zoe dispăruse. Louisa și-a dus pumnul la gură și a strâns ochii. A avut nevoie de câteva minute pentru a-și recăpăta

controlul. Neavând energie să se ocupe de computer, l-a oprit pur și simplu. Avea să trimită mai târziu o cerere la serviciul de asistență tehnică.

April intră, închizând ușa în urma ei.

"Ai auzit despre Isa?"

"Da."

"Nu pot să cred." April s-a lăsat pe scaunul de oaspeți din fața biroului. Ochii îi erau sticloși, atitudinea ei de obicei veselă se dezumflase din cauza șocului.

Aplecându-se în față, și-a sprijinit coatele pe birou și și-a lăsat fruntea în mâini. "Riki, Zoe, Isa . . ." Vocea ei s-a stins.

Louisa s-a întins peste birou și a prins mâna lui April. "Îmi pare rău."

"Nu pot să cred că Zoe e moartă." Din pieptul lui April a răsunat un mic plâns.

Louisa și-a strâns degetele și le-a eliberat. "Nu au confirmat asta."

"Dar la știri s-a spus că anchetatorii cred că trupul găsit ar putea fi Zoe."

"A crede nu este același lucru cu a ști." Speranța era crucială. Speranța îi ținea pe oameni în viață. Când speranța murea, tot ce rămânea era disperarea. Se apropia. Louisa simțea cum adevărul îi zguduie controlul, micile cutremure de tristețe care îi vor spulbera negarea și o vor lăsa făcută bucăți.

April a clătinat din cap și a dat din cap cu buzele strânse. "Dar Isa a fost luată din bibliotecă, nu?"

Louisa s-a înecat din cauza durerii care i-a cuprins brusc gâtul. Chiar și April credea că Zoe era moartă. Ea doar îi făcea pe plac Louisei. Dar dacă poliția se înșela? Dacă Zoe era acolo, rănită, așteptând să fie salvată? Lacrimile i-au apăsat ochii Louisei. Le-a respins. "Da. Poliția a venit la apartamentul meu în dimineața asta să-mi spună..."

"Bietele fete." O lacrimă a alunecat pe obrazul lui April.

Văzându-și asistenta plină de curaj plângând, Louisa s-a prăbușit. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce durerea îi zguduia oasele. A simțit un braț puternic în jurul umerilor ei. Plângând, April i-a mângâiat ceafa. "Las-o să iasă. O să te simți mai bine."

Nu, n-ar fi făcut-o. Nu mai putea nega faptul. Zoe era moartă. Fusese răpi-

tă, torturată și ucisă. Cum ar putea accepta *asta* și să se simtă mai bine?

Louisa s-a îndreptat, adulmecând puternic. April i-a periat un fir de păr de pe obraz, un gest matern care aproape că a făcut-o pe Louisa să cedeze din nou. Ea a smuls un șervețel și și-a șters ochii și nasul. A tras trei respirații lungi și lente și și-a adunat controlul în jurul ei ca pe un scut. "Îmi pare rău."

"Nu ai niciun motiv să-ți pară."

"Urăsc să fiu slabă", a recunoscut Louisa, realizând prea târziu că această recunoaștere era în sine o slăbiciune.

"Nu fi ridicolă." April și-a suflat nasul. "Știu că ești dură. Ai trecut prin niște momente grele, dar nimic ca asta. Nu ești un robot. Prietena noastră a fost ucisă oribil. Oricine nu reacționează la asta e lipsit de inimă. Nu ești slabă; ești umană."

Louisa a ridicat privirea. Nu era ea cea dură din cameră. April și-a asumat acest merit. Să trăiești cu durerea era mult mai greu decât să te agăți de negare.

April și-a apăsat degetele sub ochi. Furia sclipea. "Trebuie să fie cineva de la muzeu sau de la universitate."

"Poate."

"Cred că nu putem face nimic în afară de a le spune studenților să rămână în grupuri și să fie foarte atenți." April a pufnit.

"Nu." Louisa nu se simțise niciodată atât de neajutorată. Sau inutilă. Sau dezorganizată. "Nu mi-am verificat calendarul. Ce se întâmplă azi aici?"

"Nu prea multe. Directorul Cusack a programat o întâlnire cu personalul în această dimineață, înainte de deschidere. Prezența este obligatorie." Buzele lui April s-au aplatizat. "Doamne ferește ca ceva să interfereze cu programul muzeului."

Louisa a suspinat. Sinusurile îi pulsau. Și-a deschis sertarul biroului și a căutat sticluța de ibuprofen. "Mi-ai văzut Advil-ul?"

"Nu." April a smuls un șervețel din cutia de pe biroul Louisei și și-a șters obrajii uzi. "Am unele în biroul meu."

"Mulțumesc."

April a mai scos câteva șervețele din cutie și le-a băgat în buzunar.

"Oricum, trebuie să ajungem la ședința cu personalul."

Cincisprezece minute mai târziu, două duzini de angajați umpleau sala de conferințe, unii stând la masa lungă, restul înghesuindu-se în spatele scaunelor. Stând într-un colț, sprijinită de o măsuță, Louisa sorbea din cafea într-o încercare disperată de a-și limpezi durerea tristă din spatele ochilor, pe care trei ibuprofenuri nu o ameliorașeră. Lângă ea, April își tampona ochii roșii și umflați cu un șervețel împăturit. Majoritatea angajaților aveau expresii similare de neîncredere și tristețe.

Dr. Cusack și-a dres glasul. Cu mâinile strânse la spate, s-a plimbat prin fața camerei. "Sunt sigur că ați auzit cu toții despre Zoe și Isa."

Un mic plâns a punctat declarația sa introductivă.

Cusack se încruntă și mai tare. "Am decis să amân deschiderea expoziției *Războinic Celtic* pentru luna decembrie." Ochii lui i-au căutat pe ai Louisei. "Îmi pare rău, Dr. Hancock, nu am ce face. Având în vedere evoluțiile recente, organizarea unei mari petreceri ar face muzeul să pară insensibil, ca și cum nu ne-ar păsa."

Louisa și-a înclinat capul și a vorbit cu o voce răgușită. "Sunt de acord sută la sută." Ceea ce suna mult mai bine decât ceea ce gândea ea de fapt: *Nu-mi pasă deloc de expoziție.*

"Vom emite un comunicat de presă în scurt timp, anunțând că vom muta data în semn de respect pentru victime și familiile lor." Vocea lui Cusack se stinse în urechile ei. Ceva strălucea în ochii lui. Excitare? Frustrare? Louisei i s-a întors stomacul pe dos. Era entuziasmat de perspectiva unei atenții sporite din partea presei, sau putea exista un motiv mai sinistru în spatele strălucirii din ochii lui? Sau era doar frustrat și furios, ca restul angajaților muzeului? Presupusese că Cusack nu fusese implicat activ cu stagiarii, dar poate că judecata ei fusese pripită. Cusack nu era căsătorit. Dacă acel exterior rece, ca de teflon, era doar o acoperire pentru un suflet sinistru? Cusack avea părul scurt, negru. Avea acces la dosarele personale și studențești ale fetelor și era suficient de inteligent pentru a pune la cale o crimă complicată. Știa despre incidentul din Maine și despre relația dintre Conor și Louisa, lucru pe care i-l ascunsese în mod deliberat.

"În cele din urmă, schimbăm serviciile de custodie pe baza unor furturi

nocturne." A ridicat o mână pentru a opri murmurele. "Nu lipsește nimic de mare valoare pentru muzeu, dar între furtul replicii pumnalului și micile obiecte personale care au dispărut în ultimele câteva săptămâni, schimbarea are sens. Vor fi schimbate încuietorile ușilor biroului dumneavoastră. Vă voi anunța când vor fi emise noile chei. Până atunci, vă sfătuiesc să nu lăsați nimic de valoare în birourile dumneavoastră. Aveți întrebări?"

Scaunele se zgâriau în timp ce oamenii simțeau sfârșitul și începeau să se miște. "Atunci asta e tot pentru moment", a spus Cusack.

"Încă un lucru." Ignorând privirea tăioasă a directorului, Louisa și-a ridicat vocea. "Toată lumea trebuie să fie atentă. Vă rog să rămâneți împreună. Nu mergeți nicăieri singuri, mai ales noaptea."

"Da", a întrerupt Cusack. "Dr. Hancock are argumente excelente. Deși sunt sigur că poliția va rezolva rapid aceste crime, muzeul a sporit deja temporar securitatea. Nimeni nu va fi admis fără o legitimație de angajat. Nu vă alarmați dacă veți vedea gărzi suplimentare patrulând clădirea. Toți angajații, în special femeile, trebuie să solicite o escortă până la mașină dacă pleacă după lăsarea întunericului și parchează peste drum. Dacă folosiți transportul public, încercați să vă coordonați deplasările. Vă rugăm să nu considerați că siguranța dumneavoastră este de la sine înțeleasă. Trebuie să fiți la fel de atenți și atunci când nu sunteți aici. Poliția nu suspectează că vreuna dintre fete a fost luată din incinta muzeului."

I-a concediat cu un semn autoritar din cap.

Cusack s-a apropiat, strălucirea momentană din ochii lui fiind înlocuită cu un nivel adecvat de solemnitate. "Dr. Hancock, sper că nu ați fost luată prin surprindere de anunț."

"Nu, deloc. De fapt, sunt ușurată." Louisa și-a ținut cafeaua în fața corpului, ca un marcaj al limitelor personale. "Personalul ar trebui să se concentreze să ajute poliția și să se protejeze reciproc."

"Sunt de acord", a spus el, dar gura lui severă și strânsă spunea că nu era mulțumit de ea. "Mă voi întâlni cu consiliul și voi stabili o nouă dată pentru deschidere."

"Mulțumesc." Louisa a așteptat până când toți ceilalți au părăsit încăperea.

"De ce li se cere angajaților să prezinte o a doua piesă de identificare?" Cusack s-a apropiat și și-a coborât capul. "Conform înregistrărilor de securitate, o angajată aflată în concediu de maternitate și-a folosit actul de identitate de mai multe ori în ultimele săptămâni. Când am sunat-o acasă, a negat că ar fi venit la muzeu și nu și-a putut găsi actul de identitate."

"Deci cineva a folosit cardul ei pentru a avea acces la muzeu?"

"Asta crede poliția." Fața lui Cusack se ciupi de nemulțumire. Ceea ce în mod normal erau mici scăpări de securitate erau amplificate în lumina dispariților celor trei fete. "Și dr. Hancock?"

"Da."

"Nu mai lucrez până târziu în noapte", a spus doctorul Cusack, cu privirea plată. "Nu aș vrea să te pui în pericol."

Louisa făcu instinctiv un pas înapoi la auzul tonului lui. Să fi fost îngrijorare sau o amenințare voalată? Dând aprobator din cap, a fugit spre biroul ei. Alături de întâlnirea ciudată cu Cusack, interviul de dimineață cu detectivii îi rămăsese în minte ca un gust de usturoi ars. Cine ar putea ști ce se întâmplă cu cazul? Damian. Îl sunase mai devreme, dar el nu-i răspunsese cu nicio veste.

A luat telefonul și a format numărul lui Damian. "Ești liber pentru prânz?"

Prin intermediul conexiunii, auzea hârtii amestecate. "Pot să schimb niște lucruri. Este important?"

"Da."

"Atunci sunt numai al tău", a spus Damian. "Ce zici de un picnic la Logan Square? Eu aduc mâncarea."

Louisa a ezitat. Damian prefera sandvișurile de la camioanele cu grăsime care parcaseră în University City, dar ea se îndoia că ar avea prea mult apetit. În plus, afară, în mijlocul pieței, cu fântâna sa cu gheizer, era puțin probabil ca cineva să le audă conversația. "Asta e grozav. La prânz?"

"E rândul tău."

"Ne întâlnim acolo."

"Lasă-mă să te iau", a obiectat Damian. "Nu cred că cineva asociat cu muzeul ar trebui să se plimbe singur."

A închis telefonul cu avertismentul lui Damian răsunând în biroul ei.

Directorul trimisese un comunicat de presă și, folosindu-și smartphone-ul, s-a ocupat de trimiterea de e-mailuri privind amânarea vernisajului expoziției.

La prânz, și-a luat poșeta, și-a pus jacheta și a ieșit în biroul exterior. April desfăcea corespondența cu un deschizător de scrisori cu eficiența unui măcelar. Ochii ei se îndreptau spre monitor. A rămas cu gura căscată. "Oh, Doamne."

Louisa a trecut în jurul biroului. Un banner defila pe partea de jos a ecranului. ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ ÎN DIRECT DESPRE CRIMA DE LA MUZEU.

"Ce s-a întâmplat?" April s-a aplecat peste birou.

Louisa a rotit monitorul spre asistenta ei și a dat volumul mai tare.

Un reporter se afla în fața clădirii Departamentului de Istorie. "Dr. Xavier English, profesor de istorie la Universitatea Livingston, a fost arestat pentru crima de la muzeu."

Louisa și April ascultau, cu gura căscată de șoc, cum reporterul rezuma cazul.

"Nu pot să cred." Canalul de știri a trecut la o altă știre, iar April a oprit volumul.

"Nici eu. Anunță-mă dacă mai auzi ceva."

"Și tu."

Louisa s-a dus în foaierul muzeului. Damian aștepta chiar în fața ușilor de sticlă. O geantă maro îi atârna de o mână. Ea a împins-o prin ușile de sticlă în aerul nu prea proaspăt al orașului.

I-a sărutat obrazul. "Nu pot să cred că Xavier a fost arestat."

"Știi ce dovezi au găsit?" Au mers spre piață. În centru, lumina orbitoare a soarelui de toamnă transforma fântâna Swann Memorial într-un spectacol spectaculos de sculptură și apă strălucitoare. Două, posibil trei tinere femei erau moarte. Îl respecta pe Xavier. Chiar și după comportamentul său insuportabil de la strângerea de fonduri, nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi un criminal. Cum de nu și-a dat seama?

Damian și-a coborât capul și vocea. "Se zvonește că se culca cu o grămadă de studente ale sale și - stai să vezi - făcea casete cu sex fără știrea lor."

"E atât de . . ." Louisa a căutat cuvântul potrivit.

"Banal? Plictisitor? Cras?"

"Îngrozitor." Louisa și-a imaginat tinere femei păcălite și înșelate de un profesor fermecător. "Trebuie să se simtă atât de trădate și umilite." Ea ar fi putut fi una dintre victimele lui. Înainte de a fi pusă în calea lui Conor, se gândise că poate Xavier se pregătea să o invite în oraș. Ea ar fi spus da.

"Și să nu uităm de morți."

Louisa a simțit cum sângele i se scurge de pe față într-un val de aer rece de toamnă. "De ce le-ar fi ucis?"

"Se pare că cineva a făcut rost de unele dintre înregistrări și îl șantaja."

"Cine?"

"Un alt student."

Louisa a privit cum vântul sufla apa prin piață. A ales o bancă uscată. Gheizerul din centrul pieței țâșnea înalt în aer, udând adesea vizitatorii. "Nu pot să cred."

Gura lui Damian se strâmbă. "Cum se face că toată lumea simte atâta milă pentru studentele deștepte, dar lumii nu-i pasă deloc de adolescenta mea dispărută?"

"Nici o veste despre fugara ta?"

"E greu să găsești pe cineva pe care nu-l caută nimeni." Vocea lui Damian a devenit amară. "Iată un sfat, fetelor, nu fiți sărace sau needucate. Nimănui nu-i va păsa dacă dispăreți."

"Îmi pare rău." Louisa i-a atins mâna.

"Știu că îți pare." Dar zâmbetul lui Damian era fragil, iar ea se întrebă din nou de ce îi era prieten. Era bogată, educată și născută cu privilegii, tot ceea ce Damian disprețuia.

"Bine. Am terminat de vorbit despre nedreptățile sociale din lume." El și-a ridicat bărbia. "Trebuie să fim recunoscători pentru micile succese. Astăzi, un prădător a fost oprit."

"Nu destul de curând." Pielea Louisei se simțea crudă de durere.

"Vestea bună este că Conor a dispărut de pe radarul polițiștilor." Damian i-a întins un sandviș. "Supravegherea poliției este un alibi irefutabil."

Louisa l-a așezat pe banca de lângă ea fără să-l despacheteze.

Mestecând, i-a împins sandvișul spre ea. "E carne de porc trasă. Mănâncă-l. Lumea este un loc îngrozitor, plin de oameni îngrozitori. Să te înfometezi nu va schimba asta."

L-a deschis și a luat o înghițitură fără să simtă gustul.

Damian și-a coborât prânzul. "Știu că îți este greu să accepți toate astea, dar cele trei fete nu se mai întorc."

Următoarea respirație a Louisei i s-a blocat în piept. S-a uitat la soarele care strălucea pe picăturile de apă din fântâna stropitoare ca niște diamante sub lupa unui bijutier. Frumusețea după-amiezii se simțea ca un sacrilegiu, ca și cum toată plăcerea și frumusețea din lume ar fi trebuit să înceteze să mai existe în timp ce părinții își plângeau copiii morți. Chiar dacă un prădător a fost oprit, peste tot în lume, cei răi îi prădau pe cei nevinovați. Nu lipseau oportuniștii răi.

A renunțat la prânzul ei. "Știu. Mă rog doar ca poliția să aibă omul potrivit. Nu mai vreau ca alte tinere să fie ucise."

Damian a escortat-o înapoi la muzeu. Louisa s-a întors la biroul ei, dar nu s-a putut concentra asupra hârtiilor. Conor a sunat să îi spună despre casetele video pe care le găsise în casa lui Heath. Fusese ocupat cu poliția toată dimineața. Ea s-a hotărât să lucreze la finalizarea expoziției *Războinicul Celtic*. Nu conta că marea deschidere fusese amânată. Munca trebuia făcută, iar sarcinile fizice necesitau mai puțină concentrare. S-a îndreptat spre etajul al treilea cu o listă de obiecte care mai erau necesare pentru diorama în mărime naturală.

A coborât din lift și a ocolit o scară în hol. Un tehnician în uniforma unei companii de securitate monta o cameră mică pe tavan. A petrecut o oră sortând printre pietre false și smocuri de iarbă în camera de recuzită. Apoi s-a dus în camera de îmbrăcăminte și a început să caute o cască potrivită pentru unul dintre manechinele ei războinice.

Louisa își înăbuși un plâns. Ii va fi dor de stagiara ei, si nu doar din cauza cunostintelor ei superioare de istorie celtică. Energia tinerească și dinamismul lui Zoe vor lipsi cu desăvârșire din birou.

Brațele îi erau pline. De ce nu adusese o cutie cu ea? Văzând o cutie mare de carton în spatele rafturilor, a ocolit unitatea și a deschis-o.

Dar nu era goală. Înăuntru se aflau o serie de mici obiecte personale: o sticlă de antiacide, un iPod, o lanternă, un stilou, bomboane mentolate, ață dentară și o sticlă de ibuprofen care arăta exact ca cea care fusese în sertarul biroului ei. O broșură a muzeului era ascunsă sub amestecul de lucruri. Să fi găsit ea ascunzătoarea hoțului din muzeu?

Uitând de scena 3-D, ea a dus cutia în biroul directorului Cusack.

Biroul secretarei sale era gol. Louisa a bătut la ușă. "Intră", i-a ordonat vocea lui Cusack.

Ea a deschis ușa.

"Ce este?" Cusack și-a închis sertarul biroului cu o trântire. Gura îi era strânsă și ochii supărați.

Louisa a ezitat. Frica i-a înțepat ceafă. Ascundea el ceva? Lăsând ușa deschisă, s-a dus la biroul lui. "Am găsit ceva la etaj pe care vei dori să îl vezi."

Atenția lui s-a îndreptat spre cutie.

"Cred că aceasta este plină cu obiecte personale furate." Punând cutia pe colțul biroului, Louisa a explicat cum a găsit-o. "Vreți să sunați la poliție?"

"Da, mă voi ocupa de asta", a spus Cusack. "Ar trebui să te duci acasă." Cusack i-a scrutat fața. "Pari obosită."

Louisa a suspinat. *Era* obosită. "Mai am doar câteva lucruri de terminat înainte de a pleca astăzi."

A ieșit în grabă din biroul lui. Cusack se purta ciudat. Un minut era iritat, în următorul era neobișnuit de grijuliu. Le cunoștea pe toate fetele. Avea acces la replica cuțitului. Dacă poliția nu l-ar fi arestat deja pe Xavier, Louisa ar fi fost suspicioasă.

Capitolul 30

"Cred că ești un mare idiot."

Sprijinindu-se de bar, Conor și-a ridicat privirea din teancul de facturi pe

care îl ținea în mână. "Ce?"

Lângă el, Pat își lăsase ochelarii de citit pe chitanțele pe care le număra. Barul nu se deschisese încă, dar era destulă treabă de făcut. "Hei, ai întrebat."

"Îmi vărs amarul, și asta primesc înapoi?"

"O femeie inteligentă, superbă și dulce ți-a spus că se îndrăgostește de tine, iar tu nu i-ai răspuns, deși amândoi știm că simți la fel. Nu te poți angaja pentru că ea are mai mulți bani decât tine? Ăsta e cel mai jalnic lucru pe care l-am auzit vreodată." Pat arătă cu degetul direct în nasul lui Conor. "Facturile medicale ale lui Danny ne-au luat pe toți prin surprindere. Dar am plătit toate datoriile. Nu mai suntem faliți. De fapt, fără acele plăți suplimentare ale dobânzilor, barul a înregistrat un profit frumos în ultima vreme."

"Dar..."

"Nu am terminat." Roșeața îi urca pe gât lui Pat până la față. Pat nu se enerva prea des, dar când se enerva, o făcea din plin. "Ne-am petrecut toată viața transpirând lipsa banilor, Conor. Încă mă trezesc cu amintiri despre un frigider gol, o cutie poștală plină de facturi și un asistent social în pragul ușii gata să-i ia pe Jayne și Danny. Acum ai de gând să plângi din cauza posibilității de a avea prea mulți bani? Lasă-mă naibii în pace".

"Întotdeauna am crezut că voi sfârși cu o viață simplă, ca tine." Conor a făcut un pas înapoi pentru a se da la o parte, în timp ce fratele său mergea până la capătul barului și înapoi, cu mișcările încordate și sacadate de furie. "Louisa și cu mine nu avem nimic în comun. Ce știu eu despre iahturi și ponei?"

"Simplu? Crezi că viața mea e simplă?" Pat a scuturat din cap cu un amuzament ironic. "Lasă-mă să-ți spun asta. Nimic nu e simplu. Și mă enervează când spui că nu ești destul de bun pentru ea. Cum rămâne cu Jayne și Danny și cu mine? Suntem noi nevrednici? Pentru că toți venim din aceleași rădăcini umile. Jayne nu ar trebui să se mărite cu Reed pentru că el e bogat și ea nu? Poate că Leena ar fi trebuit să mă părăsească cu ani în urmă. Salariul ei a fost cel care ne-a hrănit mult timp".

Conor se simțea vinovat. Pat era cel mai bun om pe care îl cunoștea. Gândul că tocmai îl insultase - o insultă adevărată, nu obișnuita lor bătaie zilnică - îl făcea să se simtă mic de 15 centimetri. "N-am vrut să spun..."

"Știu că nu ai vrut." Pat și-a frecat fruntea ca și cum l-ar fi durut. "Care este adevăratul motiv pentru care fugi speriat? Din cauza Barbarei?"

Conor a suspinat.

"Știu că te-ai ars, dar Iisuse Cristoase, asta a fost acum trei ani. Treci peste asta", a spus Pat. "Dacă nu mi-aș fi distrus spatele, te-aș fi pus la pământ și aș fi stat pe pieptul tău, așa cum am făcut când ai chiulit și a trebuit să te acopăr."

"Aveam 12 ani. Asta nu se compară."

"Se compară cu faptul că a fost o prostie și aveai nevoie să-ți bagi mințile în cap", a replicat Pat. "O iubești pe Louisa?"

Certitudinea l-a cuprins fără avertisment, ca o scufundare fulgerătoare în Cobbs Creek, iar gândul că își va petrece restul vieții fără ea i-a golit pieptul.

"Da. Cum de ai știut?"

Pat și-a dat ochii peste cap. "Pentru că de obicei nu ești atât de idiot. Ceva trebuia să fie diferit."

"E foarte muncitoare. Are probleme și suficient bagaj încât să aibă nevoie de propriul ei catâr de povară. A fost rănită și are probleme în a avea încredere în oameni."

"În cazul ăsta, aveți mai multe în comun decât credeți." Pat și-a scos ochelarii și a gesticulat cu ei. "Nu te-am cunoscut niciodată să te temi de muncă. Lucrurile bune nu vin ușor. În plus, nu există o femeie *ușoară*."

"Leena ți-ar tăbăci fundul dacă te-ar auzi spunând asta."

"Exact." Pat a dat din cap. "Dar sincer, Conor, viața nu vine cu nicio garanție. Trebuie să riști ca să primești biscuitul."

"Și pe această notă profundă", a râs Conor. "Mai sunt zece minute până deschidem pentru prânz. Trebuie să mă duc sus și să verific câteva lucruri în apartament, ca să putem începe renovarea."

"Poate că nu vei mai avea nevoie de apartament pentru mult timp." Pat își flutură sprâncenele.

"Poate că nu." Ideea de a se trezi cu Louisa în fiecare dimineață a trezit speranța în Conor. După tumultul din ultima săptămână, tot ce își dorea era să aibă parte de timp liniștit pentru a o cunoaște. Dacă polițiștii l-ar găsi pe criminal, atunci toată lumea ar putea începe procesul de vindecare, inclusiv Louisa. Spera

că ea îi va da o a doua șansă să-i explice de ce a fost atât de idiot în dimineața aceea.

"Mă întorc în câteva minute." Conor a adunat facturile și chitanțele. "O să le las în birou când plec."

"Nu te grăbi." Pat s-a îndreptat spre ușa din față, cu cheile zăngănind în mână.

Conor s-a grăbit să iasă afară și a alergat pe scările din spate. Gol. Acesta era singurul cuvânt care putea descrie apartamentul. Echipa profesionistă de curățenie fusese nevoită să arunce la gunoi majoritatea bunurilor sale. Podelele urmau să fie finisate săptămâna aceasta. Apoi pereții urmau să fie vopsiți. Urma să fie instalată o bucătărie complet nouă. Totul ar fi fost nou, dar Pat avea dreptate. Conor nu mai dorea să locuiască singur aici. Faptul că era cu Louisa îi schimbase viața. Ea îl schimbase pe el.

O bufnitură îndepărtată a unui câine din cartier îi stârni o tresărire de anxietate. O lăsase pe Kirra la cabinetul veterinar în drum spre bar. Urmau să facă niște teste. Își verifică ecranul telefonului pentru a zecea oară, dar nu pierduse niciun apel. Dacă veterinarul nu suna în următoarea oră, Conor avea de gând să dea un telefon la cabinet.

Kirra nu ar trebui să-și piardă nici ea a doua șansă.

Cu o ultimă privire asupra spațiului gol asigurându-l că apartamentul era pregătit pentru renovare, Conor a ieșit și a coborât în pas alergător treptele de lemn. Pat avea nevoie de ajutor pentru masa de prânz. Instinctul primitiv i-a cramponat burta când cizmele i-au atins asfaltul. Conor a scanat aleea, părul de pe ceafă tremurându-i. Niciun adolescent cu arme sau cuțite. Absolut nimic. Ce naiba era în neregulă cu el?

Ceva a zgâriat. Conor a încremenit, ascultând cu atenție, dar nu a auzit decât sunetele obișnuite ale traficului și voci înăbușite. Conor a început să se îndrepte spre ușă. Un zgomot târșâit l-a oprit. S-a ghemuit și s-a uitat în umbra de sub casa scării. O, rahat.

A dat înapoi de la priveliște. Scuturându-și capul, s-a aplecat din nou, doar pentru a se asigura că nu își imaginase priveliștea îngrozitoare.

Nu. Nu a făcut-o. Un corp zăcea sub trepte. Un oftat întretăiat l-a atras pe

Conor mai aproape.

Era gangsterul adolescent care îl urmărea, Hector Torres. Era încă în viață, dar după cum arată, abia.

Conor și-a scos telefonul mobil din buzunarul din spate și a sunat la 911. Apoi s-a târât înapoi sub scări. Trunchiul pușiului era plin de sânge și se scursese pe tot trotuarul. Ochii lui Hector s-au deschis, iar privirea lui s-a fixat pe Conor. Privirea glacială a adolescentului era plină de teamă, dar și de o cantitate șocantă de ură, având în vedere forma în care se afla.

Aceasta era o zi proastă pentru ca polițiștii să nu-l mai urmărească.

"Nu mișca." Conor a desfăcut fermoarul hanoracului și a găsit sursa sângerării, o rană înjunghiată chiar sub coastele lui Hector. Conor și-a scos propriul tricou, l-a împăturit și l-a apăsat pe rană. S-a sprijinit pe mâinile sale suprapuse pentru a aplica presiune. A părut mult timp până când vuietul subțire al sirenelor a anunțat sosirea ajutoarelor. Două mașini de patrulare și o ambulanță s-au înghesuit pe alee. Conor s-a dat la o parte din drum pentru ca paramedicii să preia controlul.

El a dat o declarație polițiștilor de patrulare în timp ce ambulanța l-a urcat pe Hector în spate și a plecat. Polițiștii de patrulare au plecat, iar un sedan de culoare închisă cunoscut a intrat pe alee. Jackson și Ianelli au coborât.

"Dacă vreți să vorbiți cu mine, va trebui să veniți înăuntru." Conor a mers spre ușa din spate și a gesticulat spre ea cu o mână însângerată. "Te superi?"

Jackson a deschis ușa. Conor a condus spre toaleta bărbaților. A deschis ușa batantă cu șoldul. Jackson a deschis robinetul pentru el.

"Mulțumesc." Conor și-a spălat mâinile și antebrațele până la coate. A frecat sângele de sub unghii.

"Ți-a scăpat un loc." Ianelli a arătat spre coastele lui Conor. O dâră de sânge se uscase până la maro ruginit.

Conor a frecat locul cu un prosop cu săpun. S-a sprijinit de chiuvetă cu ambele mâini.

"Am auzit că alibiul tău e într-o formă destul de proastă." Jackson s-a sprijinit de perete.

"Faci mișto de mine, nu?" Conor s-a holbat la polițist, a cărui privire nu a

șovăit. A scos un prosop de hârtie din dozatorul de pe perete și și-a uscat mâinile, brațele și coastele. Ieșind din toaletă, i-a lăsat pe polițiști să-l urmeze până la birou, unde a scos un tricou curat de la Sullivan's Tavern și l-a tras pe cap.

Ochii lui Jackson se plimbau pe desktop. Și ce dacă? Conor nu avea nimic de ascuns.

Veninul din ochii puștiului rănit avea să rămână cu el. La jumătatea drumului spre moarte, Hector încă voia să-l omoare pe Conor. Ce a născut acel nivel de animozitate?

"Crezi că o să reușească?"

Încruntarea lui Jackson i-a adâncit liniile feței. "Nu arăta bine. Ești sigur că nu l-ai înjunghiat?" Jackson și-a băgat în gură o bucată de gumă de mestecat și a mestecat cu voracitate.

Conor se holbă, exasperat. "De ce naiba aș fi încercat să-l salvez dacă l-am înjunghiat?"

"Am văzut și mai ciudate." Ianelli și-a ridicat palmele spre cer într-un gest *cine știe*. "Poate că doar te-ai prefăcut că încerci să-l salvezi."

"Am sunat la 911." Conor a renunțat. "În fine."

Așteaptă. Era aproape un zâmbet pe fața lui Jackson?

"Ce se întâmplă?" Conor se lăsă pe un scaun, epuizarea inundându-l. Era sătul de toate astea.

Jackson și-a băgat mâinile în buzunare și s-a holbat la podea. Când și-a ridicat privirea, ochii îi străluceau. "Ne pare rău. Doar ne jucam cu tine."

Conor s-a uitat de la un polițist la altul. În mijlocul feței sale reci ca piatra, ochii lui Ianelli râdeau.

"Ce?"

"Nu te uiți la știri?" întrebă Jackson, clătinând din cap. "L-am arestat pe profesorul English pentru crima de la muzeu."

"Ai făcut-o?" Conor ar fi sărit în picioare dacă picioarele i-ar fi fost mai stabile.

"Nu îți pot da detalii, dar ne întorceam la secție când am primit acest apel. Ne-am gândit că ar trebui să știi." Jackson a pășit spre ușă. "Scuzați-ne, trebuie să mergem să-l prindem în fund."

"Mult noroc cu asta", a spus Conor.

Jackson se întoarse. "Oh, și îl aducem pe Blaine Delancey. Credem că el ar fi putut fi cel care l-a împins pe Dr. Hancock în stradă."

"O să mă anunți dacă puștiul reușește, nu?" a întrebat Conor.

"Sigur", a spus Jackson.

Polițiștii au ieșit pe ușă, lăsându-l pe Conor într-o stare de neîncredere. Chiar dacă găsise dovezi că profesorul era un pervers și luase în considerare posibilitatea ca Xavier să fie criminalul, confirmarea de către polițiști a vinovăției profesorului era încă un șoc. Se terminase cu adevărat?

Telefonul lui a vibrat. S-a uitat la ecran, sperând că era Louisa. Numărul veterinarului a apărut pe ecran.

El a răspuns la apel. "Alo?"

Veterinarul nu a pierdut timpul. "Trebuie să veniți aici imediat."

***

Louisa și-a verificat telefonul mobil. Nimic de la Conor. Îi promisese că o va suna când va avea vești de la veterinar. Poate că veterinarul nu terminase testele sau fusese ocupat la serviciu. Barul putea fi extrem de aglomerat la ora cinei. Va suna când va putea. Ea trebuia să fie răbdătoare.

Știa măcar despre arestarea lui Xavier? Încă nu-i venea să creadă că profesorul era un deviant sexual și un criminal.

Și-a luat poșeta, și-a pus jacheta și și-a încuiat biroul. April s-a prăbușit la biroul ei, fără să pară mai productivă sau mai puțin nefericită decât fusese Louisa toată după-amiaza.

S-a oprit în fața biroului ei. "Plec."

April a adulmecat. "Bună idee."

"Vei fi bine?" Louisa a ezitat, nesigură cum să procedeze cu relația mai apropiată care apăruse cu asistenta ei.

"Da." April i-a oferit un zâmbet apos. "Trebuie să înfruntăm o zi la rând. Asta e tot ce putem face."

Louisa a respirat adânc. Plămânii o dureau de tristețe, luptându-se cu coastele strânse pentru a se dilata. "Presupun că ai dreptate."

Se terminase, dar urma să treacă mult timp până să se simtă așa.

April și-a șters nasul și și-a scos poșeta din sertar. "O să ies cu tine."

Văzând-o pe April plângând, Louisa a început să plângă din nou. A luat un șervețel din cutia de pe biroul asistentului ei și și-a uscat pielea sensibilă din jurul ochilor.

April s-a încălțat în pantofi sport. S-au îndreptat spre ieșire în tăcere și și-au trecut ecusoanele la biroul de securitate. Afară, pe trotuarul de beton din fața muzeului, April s-a întors spre stația de autobuz cu un gest trist. Louisa a scanat trotuarul în căutarea mașinii de oraș Rittenhouse.

Ucigașul de la muzeu fusese prins. Putea să meargă pe jos până acasă, dar aranjase ridicarea în dimineața aceea, iar membrele i se simțeau ca și cum și-ar fi triplat greutatea de atunci. Fiecare pas era un efort suprem. Urma să facă o baie fierbinte, să-și pună pantaloni de yoga și să se urce în pat. Dar fără Kirra, apartamentul ar fi fost gol. Cum putuse să se atașeze atât de mult de câine în mai puțin de o săptămână?

Îi veni o idee și mai bună. Își va schimba hainele, apoi se va duce să-l vadă pe Conor la serviciu în seara asta și va lua cina la bar. Poate că mulțimea și zgomotul ar fi mai bune decât liniștea apartamentului ei. Și ce dacă nu i-a spus și el că se îndrăgostește de ea? Probabil, ar fi trebuit să aștepte înainte de a-i spune asta atât de repede. O săptămână nu făcea o relație.

Decizia luată, brusc a tânjit după brațele lui puternice în jurul corpului ei. Simplul fapt de a fi cu el ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Cum a putut să se atașeze atât de mult de *el* într-o perioadă atât de scurtă de timp? Dintr-o dată i se părea că viața ei începuse când intrase în barul lui cu o săptămână înainte. Înainte de el, ea fusese în viață, dar nu trăise cu adevărat.

Totul se schimbase din acea zi. Riki și Zoe erau moarte, probabil și Isa.

Vântul i-a încețoșat vederea apoasă. A zărit vehiculul negru și elegant la 50 de metri în față. Când s-a apropiat, șoferul în uniformă a coborât și i-a deschis

portiera. Scuturându-și lacrimile, și-a căutat în geantă încă un șervețel. Își ștergea ochii și îi curgea nasul când a intrat în mașină. Un șoc de durere a lovit-o în umăr și i-a străbătut tot corpul. A înțepenit și a căzut în față pe bancheta din spate. Picioarele ei crispate au fost împinse cu putere în mașină.

Ce se întâmpla?

O umbră se profila deasupra ei. Un genunchi i-a apăsat în spate, împingându-i fața în scaun. Greutatea care o ținea la pământ a stârnit un val de panică care i-a amorțit creierul. Înainte să se poată mișca, ceva i-a legat gleznele. Mâinile i-au fost trase la spate și fixate împreună. În câteva secunde, fusese efectiv răpită.

Greutatea i-a fost luată de pe spate. Incapabilă să își controleze corpul suficient cât să întoarcă capul, a surprins spatele șoferului în vederea periferică. Nu-i putea vedea capul, dar figura era prea înaltă, prea subțire. Nu era șoferul scund și voinic de la Rittenhouse. Atunci cine era?

Ușa s-a închis. Răpitorul ei s-a urcat pe scaunul șoferului. *Zăngănitul* liniștit al încuietorilor ușii a făcut ca totul să se așeze la locul lui.

O, Doamne. Frica o străbătu cu același impuls de electricitate cu care își dădea seama de adevăr. Poliția arestase persoana greșită ca fiind criminalul.

Capitolul 31

Camera din spate a clinicii veterinare mirosea a câini și a dezinfectant. Conor se holba la pungile de plastic cu lichid de culoarea cafelei întinse pe tava din oțel inoxidabil. "Ce este asta?"

Stând lângă el în halat albastru pal, veterinarul s-a scărpinat în cap. "Nu suntem siguri, dar suspectăm droguri".

"Droguri". Evenimentele și informațiile s-au așezat la locul lor ca niște zăbrele într-o încuietoare. "Și le-ai luat din stomacul lui Kirra?"

"Da." Veterinarul a făcut un gest către pachete. "Au existat mai multe alte

cazuri recente de heroină și cocaină lichide transportate în interiorul animalelor."

"Heroină lichidă." Avea sens. Hector fusese mult prea hotărât s-o recupereze pe Kirra.

"Da. Kirra este un câine norocos. Dacă una dintre aceste pungi ar fi explodat, ar fi murit."

"Dar ai spus că va fi bine."

"Este." Veterinarul a dat din cap. "Poliția este pe drum. Din moment ce este câinele tău, va trebui să rămâi și să vorbești cu ei. Vrei să o vezi cât aștepți?"

"Da." Ușurarea a curs prin Conor în timp ce privirea lui a trecut peste câinele jalnic. Burta ei era rasă. Un șir lung de copci închidea o incizie de 20 de centimetri. O perfuzie fusese lipită cu bandă adezivă de piciorul ei din față. Linia șerpuia din cușca de metal și se conecta la punga cu lichide atârnată de gratiile de deasupra ușii.

Veterinarul a deschis ușa cuștii. "Puteți să o mângâiați."

Conor a întins mâna și a mângâiat capul câinelui. Ochii ei s-au deschis. Coada i s-a mișcat slab în secunda în care l-a văzut.

"Am sterilizat-o din moment ce oricum era sub anestezie. Va trebui să rămână aici peste noapte", a spus veterinarul.

"Mulțumesc." Conor și-a verificat mesajele, dar nu a văzut niciun mesaj de la Louisa. O fărâmă de îngrijorare i-a alunecat prin intestine. Ea aștepta vești despre Kirra.

Următoarea oră a fost petrecută răspunzând la întrebări pentru raportul poliției. Polițiștii au verificat dacă pungile erau pline cu heroină lichidă. Mai avuseseră recent câteva cazuri de droguri transportate în animale. Era ora șapte înainte ca Conor să termine. A ieșit din cabinetul veterinar. Scoțându-și telefonul, s-a grăbit spre bar. A lăsat un mesaj pe mobilul Louisei și i-a mai trimis un SMS. Ceva nu era în regulă.

A intrat la Sullivan's.

În spatele barului, Pat așeza un draft proaspăt tras în fața unui client. "E totul în regulă?"

"Câinele era plin de pachete cu heroină."

Pat a făcut ochii mari. "Sfinte Sisoe. Nu-i de mirare că puștiul a vrut-o

înapoi atât de mult."

"Da." Privirea lui Conor a măturat barul. "Louisa nu a venit?"

"Nu." Pat a luat o comandă și a înclinat un pahar înalt sub robinet. "Trebuia să vină aici?"

"Nu, dar nu am mai auzit de ea. Era îngrijorată pentru câine. Ar fi trebuit să mă sune imediat după muncă." Conor s-a plimbat de-a lungul barului. "Mă duc cu mașina până acolo."

"Du-te." Pat a îndreptat paharul. Un cap perfect de spumă a acoperit lichidul chihlimbar. "Trimite-mi un mesaj când o găsești, bine?"

"Da." Conor a ieșit pe ușa din spate. Doar în dimineața asta îl găsise pe Hector sângerând pe alee? Părea că de mult mai mult timp. Porsche-ul lui era parcat pe stradă, la capătul aleii. A pornit motorul. Telefonul lui a sunat când s-a îndepărtat de bordură. Nu a recunoscut numărul.

"Bună."

"Domnule Sullivan?", a întrebat o voce cunoscută.

"Da."

"Sunt Gerome de la Rittenhouse." Inima lui Conor a bătut de două ori. "Poliția a fost deja anunțată, dar am vrut să știi și tu", a spus Gerome. "Știi că Dr. Hancock a aranjat ca mașina să o ia după serviciu."

"Da. Am fost acolo."

"Corect. Când nu a venit acasă imediat după muncă, m-am gândit că poate a vrut să se oprească undeva. Dar tocmai l-am găsit pe șoferul nostru în debaraua de la toaleta bărbaților. Era legat. Cineva l-a lovit cu un pistol paralizant de casă. Îi lipsesc uniforma și mașina. Dr. Hancock nu este în apartamentul ei."

Lui Conor i-a căzut inima în stomac. "Cineva a furat mașina de oraș?"

"Da."

"Ai încercat la dr. Hancock la muzeu?"

"A plecat acum două ore."

"Vin imediat." Conor a frânat Porsche-ul. Intrând și ieșind din traficul de pe Front Street, a scos din portofel cartea de vizită a detectivului Jackson. I-a lăsat numele și numărul pe căsuța vocală a polițistului, cu un mesaj simplu. "Louisa a dispărut."

Doi polițiști îl interogau pe șofer când Conor a intrat în Rittenhouse.

Gerome se plimba prin hol.

"Își amintește ceva?"

"Nu." Gerome s-a oprit și a scuturat din cap. "Cineva l-a electrocutat când a ieșit din cabină. Oricine ar fi fost, l-a târât în debara, i-a furat hainele și cheile și l-a legat."

Unul dintre polițiști s-a apropiat. "Tu ești iubitul?"

"Da." Conor i-a dat datele sale personale. "Ai vreun indiciu? Ce zici de urmărirea GPS-ului din telefonul ei mobil?"

"Mașina de oraș este echipată cu un GPS. Acum încercăm să aflăm poziția ei." Polițistul părea sumbru. "Poșeta ei a fost găsită pe strada din fața muzeului. Telefonul ei era înăuntru."

Plimbându-se fără stare, Conor a sunat la muzeu, dar mesajul a sunat după închidere. L-a bătut pe umăr pe Gerome. "Mă duc la muzeu. Sună-mă dacă se întâmplă ceva aici?"

"Așa voi face", a spus Gerome.

O mașină de poliție era parcată la bordură, în fața muzeului. Un ofițer era în foaier, vorbind cu paznicii și cu un bărbat înalt pe care Conor îl recunoscuse de la strângerea de fonduri ca fiind șeful Louisei. Conor a bătut la ușă. Cusack a deschis-o.

Conor se strecură înăuntru și se prezentă. "Unde e Louisa?"

Cusack și-a încrucișat brațele pe piept. "Poliția revizuiește imaginile de pe camerele de supraveghere. Paznicul a văzut-o pe Dr. Hancock mergând spre un sedan negru la aproximativ 50 de metri mai jos pe stradă. Asta e tot ce a văzut. Era ora de vârf. Cea mai mare parte a personalului de la birou se îndrepta afară. Nu deschidem luni seara."

Un al doilea polițist s-a grăbit pe hol.

"Sunteți familiarizat cu cazul crimei de la muzeu?" a întrebat Conor.

"Toți polițiștii din oraș știu despre caz", a spus polițistul și apoi s-a întors spre Cusack. "S-a întâmplat ceva neobișnuit astăzi aici?"

"Tot biroul era dezorientat. Între vestea că Isa Dumont dispăruse și cea că profesorul English fusese arestat, toată lumea era în stare de șoc." A făcut o

pauză. "Mă îndoiesc că are legătură, dar chiar înainte să plece, Dr. Hancock a adus o cutie în biroul meu. A susținut că a găsit-o într-una din camerele de depozitare de la etajul trei. Am avut un hoț mărunt în muzeu în ultimele câteva săptămâni. Cutia conținea unele dintre obiectele pe care personalul le declarase dispărute. I-am sunat pe detectivii care se ocupă de caz. Nu erau disponibili, așa că am lăsat un mesaj."

"Vreți să ne arătați cutia?", a întrebat polițistul.

"Desigur." Cusack i-a condus în biroul său. "Am schimbat contractorii de curățenie săptămâna aceasta, în speranța că asta va rezolva problema. Lucrurile păreau să dispară noaptea."

Conor și polițistul s-au uitat în cutia cu obiecte personale aleatorii.

Polițistul a scos mănușile din buzunar și a ridicat broșura muzeului pe birou. A deschis-o și au căzut o grămadă de hârtii, inclusiv ceea ce părea a fi o hartă scoasă de pe internet. "Este o hartă."

Conor a arătat spre o linie groasă de pe hartă. "Drumul expres." Și-a mutat degetul pentru a atinge două mâzgăleli ondulate. "Râurile Delaware și Schuylkill".

Ei au identificat și alte repere.

"Mă întreb ce înseamnă aceste stele?"

"Ele sunt numerotate. Unu și doi sunt în North Kensington. Numărul trei este în West Philly. Numărul patru este în Camden." Conor s-a uitat la semnele mici.

Polițistul s-a uitat peste umărul lui Conor. "Astea nu sunt cele mai bune cartiere."

"Așteptați. Primele două cadavre au fost găsite în North Kensington." Inima lui Conor se strânse. Sângele care îi pompa prin vene se răci ca un frigider. "Numărul trei trebuie să fie Isa. Louisa este a patra victimă. Asta înseamnă că e în Camden."

"Cred că ai dreptate." Polițistul și-a luat radioul și s-a întors spre coridor.

Camden, New Jersey, atunci. Trebuia să fie. Dar dacă se înșela?

"Trebuie să vorbiți cu detectivii Jackson și Ianelli", a strigat Conor după ofițer. A luat harta, a scos-o afară din biroul directorului și a scos o copie la

aparatul de lângă biroul secretarei. A luat-o la fugă pe hol înainte ca polițistul să se întoarcă. A citit harta în timp ce gonea pe coridorul principal și prin hol.

"Așteaptă!"

Conor s-a oprit și s-a întors.

"Au localizat mașina de oraș", a strigat ofițerul pe hol. "În râul Delaware."

Conor a făcut o pauză, teroarea înghețându-i picioarele pe loc pentru câteva secunde lungi. Nu. Nu putea să creadă că ea era moartă. Nu ar fi fost capabil să funcționeze. Ea nu putea fi moartă. "A fost cineva înăuntru?"

"Nu că ar putea vedea", a țipat polițistul. "Nu vor putea deschide portbagajul până când nu va fi scoasă din apă."

Conor a fugit de ideea că Louisa ar fi putut fi în portbagaj. Porsche-ul său era încă parcat ilegal în față. A sărit în el și a plecat în trombă de la bordură. Detectivul Jackson nu sunase înapoi. Conor s-a îndreptat spre podul Ben Franklin. A alergat pe Market și a făcut stânga pe Fifth Street. Podul strălucea pe cerul nopții, cadrul său luminat traversând râul Delaware. Undeva de cealaltă parte a acelei ape întunecate, Louisa se confrunta cu un criminal.

***

Ușa mașinii s-a deschis. Louisa zăcea pe scaun. Reușise să se rostogolească pe o parte, dar călătoria fusese scurtă, nici măcar suficient de lungă pentru a-și recăpăta întreaga utilizare a corpului după șocul electric. A clipit, orbită temporar de lumina din interiorul vehiculului. Afară, totul era întuneric.

Răpitorul ei s-a aplecat. Lumina sclipea pe un cuțit. Louisa și-a ridicat picioarele și a lovit cu piciorul. Picioarele ei s-au conectat și a dat figura înapoi.

"Târfă."

Louisa a încremenit. Cunoștea acea voce. Dar era imposibil.

Un cuțit a ieșit, rupând legătura subțire de plastic care lega gleznele Louisei. Un pistol era îndreptat direct în fața Louisei. "Coboară din mașină."

Șocul a paralizat-o pe Louisa. Oare urechile ei fuseseră afectate de electri-

citate?

"Acum." Pistolul tremura cu mișcări neregulate.

Louisa s-a clătinat până la marginea scaunului și s-a așezat. O senzație arzătoare de înțepături și ace îi ardea prin picioare când își flexa gleznele. Mâinile legate la spate îi împiedicau mișcările. Cu o ridicare ciudată, s-a ridicat brusc în picioare. Amețeala i se învârtea în cap. Trebuia să se fi înșelat. S-a încruntat în întuneric.

"Mișcă." Figura a făcut semn înainte cu botul armei. Louisa s-a uitat în sus, la o casă veche și dărăpănată. În întuneric, tot ce putea vedea era conturul clădirii pe cer. Linia acoperișului părea să aibă goluri semnificative. Un câine lătra în depărtare.

Cu o împingere a armei, Louisa s-a împiedicat pe o alee îngustă care trecea printre clădiri. Cu țeava armei apăsându-i puternic în spate, a urcat trei trepte de ciment și a împins o ușă. Mintea ei se zvârcolea. Mirosul de gunoaie și de deșeuri umane i-a asaltat nările în timp ce traversa o podea instabilă, lemnul scârțâind și mișcându-se sub picioarele ei. S-a îndreptat spre o strălucire slabă. O ușă ducea la o scară de lemn.

"Jos."

Împingerea a făcut-o să cadă. S-a răsturnat o dată. Capul ei a lovit o talpă, iar lumina slabă s-a stins în întuneric.

***

Camden, New Jersey, se lupta cu Detroit și Flint, Michigan, pentru cea mai mare rată a crimelor pe cap de locuitor din țară. Cu fabrici închise, o mulțime de case vacante și case de drogați, Camden era un model de degradare urbană. După ce Conor a trecut pe lângă clădirea Sears demolată, a ieșit de pe Admiral Wilson Boulevard pe Martin Luther King Boulevard. După ce a traversat fațada publică a orașului Camden, clădirile refăcute și trecerile de pietoni din cărămidă care marcau noul centru al orașului, a ieșit în inima orașului, o inimă căreia i-ar

fi prins bine un bypass coronarian cu o mie de căi.

Conor a tras pe dreapta și a aprins lumina de pe plafon. A numărat străzile de după Broadway, a mai trecut prin trei intersecții și a virat la dreapta. Înainte să parcurgă următoarele două viraje, a stins farurile și s-a târât înainte în întuneric. Porsche-ul a bătut pasul pe loc. Străzile pavate erau pe alocuri uzate până la pavelele originale.

Pe stradă se înșirau case cu scânduri. Din când în când, un gard de sârmă ghimpată îngrădea Dumnezeu știe ce. Clădirile care urmau să fie demolate erau marcate cu semne albe și roșii. O casă cu vopsea proaspătă pe ușă și flori în glastre pe trepte era cea mai tristă priveliște dintre toate, un semn că cuiva îi pasă. Felinarele erau întunecate. Jumătate din terenuri erau libere și pline de buruieni până la genunchi. În stânga, un gard ruginit de doi metri se întindea de-a lungul străzii. Câinii lătrau în spatele lui.

Mai multe viraje greșite au irosit timp prețios. Steaua de pe hartă era la capătul străzii. Conor a tras pe dreapta în spatele unui tomberon.

L-a sunat din nou pe detectivul Jackson, de data aceasta lăsându-i un mesaj detaliat cu adresa cartografiata cu stea. Polițiștii din Philly ar fi trebuit să se coordoneze cu poliția din Camden. Conor nu avea timp pentru prostiile astea. Dacă Louisa era aici, o va găsi.

Apoi a coborât din mașină, a deschis portbagajul pentru levier și s-a îndreptat spre casa de cărămidă cu scânduri de la jumătatea blocului. S-a oprit, ascunzându-se în spatele unui Cadillac ruginit pe blocuri, și a evaluat casa. Cărămizile erau sfărâmate. Graffiti-ul acoperea majoritatea suprafețelor.

Cu levierul în mână, Conor s-a târât spre partea laterală a casei. Ca toate celelalte, fereastra laterală era acoperită cu scânduri.

Transpirația îi curgea pe spate, iar inima îi bătea tare, ca o linie de bas. Dar acum era șansa lui să verifice interiorul. Mergând spre spatele clădirii, a urcat pe scara de ciment crăpată și a verificat ușa. Era descuiată. A deschis-o. Interiorul era mai mult decât întunecat. Nici lumina lunii nu pătrundea prin ferestrele acoperite cu scânduri. A pășit într-o parte și a ascultat, închizând ușa în urma lui. Interiorul casei era complet tăcut. Nici măcar nu auzea vreun șobolan sau vreo insectă foșnind în jur.

Și-a lăsat ochii și urechile câteva minute să se adapteze, dar tot nu putea vedea la 15 centimetri în fața feței. Nu exista nicio lumină pe care pupilele sale disperate să o absoarbă. Conor și-a scos telefonul din buzunar, l-a ținut la o distanță de un braț și a deschis ecranul. Nimic nu l-a atacat. Și-a dat drumul la respirație. A aprins ecranul și a măturat în jurul spațiului. Mai multe graffiti decorau pereții. Gunoaie, o saltea putredă și sticle erau împrăștiate pe podea. Mirosul de fecale și urină îi ardea nările. Și-a îndreptat telefonul spre podea. Ceva fusese târât prin noroi. Trecând pe lângă o grămadă de ace folosite, Conor a urmat calea până la o ușă. Scările coborau în pivnița neagră.

A ridicat luminozitatea telefonului la maxim și a început să coboare treptele.

***

Durerea a străbătut-o pe Louisa în spatele globilor oculari și i s-a umflat în tâmple, iradiind în jos prin cea mai mare parte a corpului ei. A crăpat o pleoapă pentru a ajunge în întuneric total. Judecând după frigul greu care se infiltra prin hainele ei, era întinsă pe ciment. Un subsol? Încovoiată pe o parte, se zvârcolea, dar abia se putea mișca. Mâinile și picioarele îi erau legate și prinse de ceva solid la spate. A încercat să deschidă gura, dar nu a putut. Și-a mișcat buzele. Ceva lipicios îi sfâșia pielea. Banda adezivă.

Unde era? Ce se întâmplase?

În timp ce zăcea nemișcată, o amintire a depășit agonia din capul ei. Muzeul. Se urcase în mașina de oraș și…

Amintirea - și toată trădarea asociată acesteia - i se clarifică în minte.

Frica și greața îi urcau în gât. A închis ochii și a respirat pe nas, dorindu-și ca stomacul să se liniștească și panica să dispară, dar isteria îi bubuia în piept. Poate că sufocarea cu propria vomă ar fi de preferat față de ceea ce o aștepta: înjunghieri multiple, un cuțit tăindu-i gâtul, focul mâncându-i carnea. Rănile de pe corpul lui Riki se derulau în propriul ei slideshow privat.

Cât de mult ar durea să sângerezi până la moarte?

Un val de durere s-a revărsat peste ea. Conor. Se îndrăgostise în sfârșit, găsise în sfârșit un om bun, doar pentru a muri înainte să se poată bucura de fericire. Înainte ca el măcar să-i spună că o iubește.

Ar fi făcut-o? Ar fi el devastat de moartea ei?

O zgârietură a determinat-o să-și redeschidă involuntar pleoapele. O dușumea scârțâia deasupra ei. Se strădui să vadă ceva, orice, în întuneric. O strălucire slabă a coborât spre ea. A clipit pentru a-și limpezi vederea încețoșată. Erau scări pe partea aceea a camerei. Cu o altă criză de greață, și-a amintit că a căzut, că s-a lovit cu capul de o treaptă, că și-a înnegrit vederea.

Lumina a pâlpâit peste ea. A închis ochii și s-a pregătit pentru mai multă durere. Frica a cuprins-o. Membrele ei amorțite și reținute tremurau.

"Louisa?"

Conor!

Ușurarea a trecut peste durerea din capul ei. Strălucirea a traversat cimentul spre ea. Și-a așezat telefonul mobil pe podea lângă ea și i-a verificat legăturile.

"Stai nemișcată. Legăturile de plastic sunt înțepenite." Cheile zornăiau în timp ce el le scotea din buzunar și tăia legăturile cu fermoar. Câteva minute mai târziu, mâinile și picioarele ei erau libere. Conor i-a desfăcut ușor banda adezivă de la gură. Ea a înghițit aer.

"Poți să te ridici?", a întrebat el în șoaptă, mâinile lui trecându-i peste brațe și picioare. Ea a tresărit la fiecare mișcare a degetelor lui. Fiecare centimetru din corpul ei se simțea vânăt din cap până în picioare. "Crezi că e ceva rupt?"

A încercat să răspundă, dar tot ce putea să facă era să tușească. Vocea ei era o răgușeală neinteligibilă.

"Am de gând să te scot de aici." I-a ridicat partea superioară a corpului până când s-a așezat în picioare.

Capul ei a protestat împotriva schimbării de poziție. Stomacul i s-a umflat. S-a răsucit într-o parte și a vomitat pe ciment. Brațul puternic al lui Conor a susținut-o până când a terminat. Degetele lui s-au dus la capul ei, trecând ușor prin părul ei. Când a atins un punct de pe spatele scalpului, vederea i s-a înroșit.

Aproape a leșinat.

"Te scot afară de aici." A luat-o pe sub genunchi și pe spate. Mușchii se încordau în timp ce stătea în picioare. Conor a încremenit când pașii au bătut în lemn.

Capitolul 32

O rază puternică de lanternă l-a orbit pe Conor. A așezat-o pe Louisa pe ciment și a pășit în fața ei. O lanternă. Asta însemna o singură persoană? Era înarmat?

"Aruncă telefonul."

Vocea familiară l-a uimit pe Conor. Și-a aruncat mobilul. Acesta s-a izbit de ciment.

"Acum calcă pe el. Tare."

Conor a călcat cu călcâiul pe ecran. Afișajul s-a întunecat.

Fasciculul lanternei a coborât, jucându-se pe forma nemișcată a Louisei. Apoi lumina s-a mutat spre perete. Prin apăsarea unui comutator, lumina moale a unei lanterne de tabără a luminat subsolul.

La doi metri în fața lui, Zoe bătea din picior. Un hanorac supradimensionat îi ascundea trupul ușor. Un pistol tremura într-o mână. O geantă mare de voiaj atârna de cealaltă. "Nu se poate să mă fi găsit. Este imposibil."

Conor nu a subliniat evidența.

Zoe a scuturat lanterna. Purta aceeași fustă mini pe care o purtase în noaptea dispariției ei. Era șifonată și murdară. După mirosul care străbătea spațiul, Zoe nu făcuse duș în acea săptămână. Părul ei negru atârna într-o coadă de cal unsuroasă. "Mai aveam nevoie doar de douăzeci de minute. Atât. Atunci totul ar fi fost la locul lui." A făcut un gest spre Louisa. "*Ea* ar fi fost moartă. Scena ar fi fost înscenată. Ai fi intrat direct în capcana mea." A scăpat geanta pe beton. Metalul a zăngănit. A scos din buzunar ceea ce părea a fi un aparat foto

de unică folosință. Două fire ieșeau de la un capăt. Un Taser făcut în casă. "O lovitură rapidă cu asta te-ar imobiliza suficient cât să te pun în poziția de a te împușca în cap."

Și-a deplasat greutatea, judecând distanța dintre ei. Putea să o atace înainte ca ea să îl împuște?

Probabil că nu. Dacă Louisa ar fi fost în stare să fugă, ar fi încercat. Dar lovitura la ceafă o făcuse pe Louisa neputincioasă. Dacă Zoe îl ucide, Louisa va fi următoarea.

"Zoe, pune arma jos", a spus el cu autoritate. "Nu trebuie să se termine așa."

"În niciun caz. Și nici măcar să nu încerci să-mi spui că totul va fi bine", a scuipat Zoe. "Pentru că nu va fi. Voi doi ați stricat totul. Trebuia să *scap* săptămâna asta. Aș fi fost singurul supraviețuitor al măcelului *vostru*."

"Deci Isa este moartă?" a întrebat Conor, tristețea trecând prin tumultul din măruntaiele lui.

"Da. Acum nu mai e nimeni în calea mea."

"Ce vrei să spui?"

"Grantul Pendleworth", a suflat Louisa.

În niciun caz. "Ai ucis trei femei și ai plănuit să-mi înscenezi crima și sinuciderea pentru o subvenție?"

Louisa a menționat competiția academică, dar ea a avut jucătorii invers. Desigur, presupunerea majoră a teoriei ei fusese că Zoe era o victimă.

Zoe și-a dat ochii peste cap. Albul strălucea în penumbră. "Bineînțeles. Nu a fost o întâmplare că m-am dus la apartamentul tău și poliția a găsit dovezile pe care le-am lăsat. Ar fi funcționat perfect dacă polițiștii nu ar fi fost complet incompetenți. Ar fi trebuit să te aresteze în prima noapte."

Poliția nu fusese complet incompetentă, se gândi Conor. Nu l-au acuzat fără dovezi fizice care să coroboreze cele circumstanțiale. În cele din urmă își dăduseră seama că ucigașul nu era Conor. Nu că ar fi vrut să sublinieze asta chiar acum. Poate că ea nici măcar nu știa. "Păcat că nu ai putut prezice asta."

"Le-am dat mult prea mult credit." Ochii ei au devenit nebunește de mari. Fața i s-a strâmbat într-un rânjet furios, animalic. Fata înnebunise, arma din

mâna ei tremura de furie, nu de frică. "Am crezut că vor urma indiciile până la concluzia logică. Tu și doctorul Hancock ați fost implicați împreună în acea crimă rituală din Maine. Ai fost ultima persoană care m-a văzut. Am lăsat câteva fire de păr în apartamentul tău și în mașina ta. Ar fi trebuit să fie etanș."

"A fost o zi grea."

Ea a fluturat arma. "Oh, bine. Va trebui să improvizez. La sfârșitul nopții, tot va părea că ai ucis-o pe Louisa, apoi ai îndreptat arma spre tine."

Da, să moară sau să o lase pe Zoe să o ucidă pe Louisa nu era pe lista lui de lucruri de făcut în seara asta.

Chiar în spatele cizmelor lui Conor, Louisa s-a agitat. Fără să-și miște capul, el și-a lăsat privirea în jos. O putea vedea doar în vederea periferică. Se chinuia să se ridice. Chiar dacă se ridica în picioare, nu putea fugi. Nu cu contuzia pe care bănuia că o suferise. Furia concura cu panica în pieptul lui Conor. Zoe făcuse asta - și mult, mult mai rău. Totul pentru că nu era vedeta universității? Nu, trebuia să fie mai mult.

Conor trebuia să o facă pe Zoe să vorbească. Poliția avea adresa. Era doar o chestiune de timp până să apară. "Isa era mai mare decât tine și cu un an înaintea ta la școală. De ce ți-ar fi dat profesorul English bursa în locul ei? Ea lucra deja cu el de un an. Dr. Hancock mi-a spus că probabil vei primi bursa anul viitor. De ce să nu aștepți?"

Ochii lui Zoe s-au îngustat în furie. "Vârsta nu a fost niciodată un factor pentru mine. Am obținut tot ce mi-am propus să obțin, cu excepția bursei pe care târfa aia mi-a furat-o. Lucrezi cu Dr. English? Așa crezi că a obținut bursa? I-o trăgea. Se credea atât de deșteaptă, dar el se culca și cu alte fete. Profesorul English nu este foarte discriminatoriu."

"Dar Riki și cealaltă fată? Cine este ea? De ce le-ai ucis?"

Zoe se holbă la Conor ca și cum ar fi fost un idiot. "Le-am ucis pe celelalte două fete pentru a-mi acoperi urmele. Am băgat-o pe doctorița Hancock pentru a-ți cimenta vinovăția, pentru ca planul meu să fie un cerc complet și pentru că mi-a scris că am întârziat de câteva ori. Întârziere. Ce naiba are întârzierea de-a face cu genialitatea?"

Conor s-a lăsat copleșit de adevăr. Zoe omorâse un coleg pentru o bursă.

Dar nu într-un acces de gelozie. Aceasta era o crimă rece, calculată, premeditată. Zoe plănuise fiecare detaliu. Profitase de ocaziile de a-și îmbunătăți planul pe parcurs, cum ar fi adăugarea de crime suplimentare și înscenarea morții lui Conor.

Și ea făcuse o treabă grozavă. Ar fi putut să scape basma curată dacă nu ar fi devenit încrezută și nu ar fi răpit-o pe Louisa. De fapt, se gândi Conor, holbându-se la armă, s-ar putea să mai scape.

Firele logicii ei întortocheate se desfăceau în mintea lui Conor. "Cum ai de gând să câștigi bursa dacă ești presupusă moartă?"

"Voi fi găsită într-o altă locație, deshidratată, dar vie." Ea și-a ridicat mâinile spre el. Legături de plastic înconjurau fiecare încheietură. Legăturile prea strânse îi lăsaseră inele însângerate în piele. "Vezi? Am urme de legături pe încheieturile mâinilor. Sunt și pe glezne." Mândria îi strălucea din zâmbet. "Nu voi ști de ce nu m-ai ucis. Poate că ai fost împins la sinucidere când ai ucis-o pe doctorul Hancock. Nu mă voi gândi la asta. Mă voi considera norocoasă și nu voi privi înapoi. Voi fi curajoasa supraviețuitoare a unui criminal în serie nebun."

"Care a fost motivația mea pentru uciderea fetelor și a Dr. Hancock?"

Zoe a ridicat o mână într-un gest *care e unul ușor*. "Înainte de a-ți zbura creierii, vei scrie un bilet de scuze fraților tăi. Întotdeauna ai avut o latură violentă. Ai reușit să o ții în frâu, dar crimele din Maine ți-au deschis apetitul. Și cum Dr. Hancock a fost singura care a aflat adevărul despre ceea ce le făceai stagiarilor ei, a trebuit să fie ucisă și ea. Dar o și iubeai și nu puteai trăi fără ea."

"Nimeni care mă cunoaște nu va crede asta." În timp ce el se certa, teroarea l-a cuprins pe Conor. Ea îl studiase.

"Părerile prietenilor și ale familiei tale nu contează cu adevărat. Poliția o va crede. Ai fost boxer. Asta implică un anumit nivel de confort cu violența. Ai fost implicat în două altercații fizice în ultimele două săptămâni. Presa le-a exagerat pe amândouă. Heath va atesta setea ta de sânge. Dacă gangsterul ăla moare, sunt sigură că poliția va încerca să pună moartea lui și pe seama ta." Ea a zâmbit ca și cum ar fi știut un secret. "Am urmărit știrile noaptea pe laptop. Ai fost tot timpul în fruntea listei de suspecți. Nu va fi greu să-i convingi."

Nu, nu ar fi fost. Jackson și Ianelli îl doreau atât de mult pe Conor pentru aceste crime. Ar fi sărit pe explicația lui Zoe. Conor credea deja că știe răspunsul la următoarea lui întrebare, dar a întrebat oricum. Orice, ca să mai scurgă ceva timp. "L-ai înjunghiat pe Hector Torres?"

"Ăsta e numele lui?" Ea a ridicat un umăr *abia interesat*. "Am fost pe aleea din spatele barului tău în dimineața asta. Am aruncat hainele însângerate ale Isei în tomberon. El se ascundea și m-a văzut. Nu mai puteam risca alte variabile."

Lui Conor i s-a întors stomacul pe dos. "Polițiștii nu au găsit hainele Isei."

"Nu pot să spun cât de dezamăgită sunt de poliție."

"Chiar crezi că vei reuși să te prefaci că ești o victimă?" Ea nu era doar nebună. Zoe era rea. Ochii ei străluceau când vorbea despre planul ei. Nu le omorâse pe fetele alea doar ca să avanseze. Îi plăcea să fie mai deșteaptă decât toți ceilalți, să-i prostească pe polițiști - și Conor bănuia că îi plăcea și să ucidă.

"Da. E alibiul perfect." Zâmbetul ei cunoscător s-a estompat. "Acum, ajunge cu vorba. E timpul să mori. Dr. Hancock va trebui să fie următoarea."

Trebuia să recunoască, planul lui Zoe era genial și viclean. Niciodată nu a bănuit că ea era criminalul.

Brusc, o expresie de curiozitate i-a traversat trăsăturile deja înnebunite.

"Cum m-ai găsit aici?"

"Louisa a găsit harta pe care ai ascuns-o în muzeu."

"Acelea trebuiau să ajungă în incinerator. Dar planificasem în avans clădirile pe care urma să le folosesc. Nu am vrut să fac nicio greșeală. Apoi Cusack a schimbat echipa de curățenie și a întărit securitatea. Mi-a dat peste cap planul de a mă întoarce la muzeu pentru a distruge totul".

Mulţumesc, Dr. Cusack.

"Gata cu întrebările." Zoe a îndreptat arma spre pieptul lui Conor. Degetul ei s-a mișcat. El s-a aruncat într-o parte. În același moment, Louisa și-a lansat corpul spre el de la pământ. Împușcătura a reverberat pe beton. Corpul Louisei a tresărit. A lovit placa de ciment și nu s-a mișcat. Conor s-a rostogolit și a lovit cu piciorul felinarul de tabără. Lumina se mișca în arcuri nebunești.

Arma s-a descărcat din nou. Împușcătura a luat-o razna, lovindu-se de beton și izbindu-se de scările de lemn. Conor s-a năpustit asupra lui Zoe. Umărul

lui s-a ciocnit de coastele ei. A simțit cum aerul se scurge din corpul ei în timp ce se izbeau de pământ. Arma a alunecat pe podea. Ea s-a întins după ea.

"Ba nu." A aterizat deasupra ei, așezându-se și imobilizând-o la podea în momentul în care sirenele sunau afară.

Pași au bubuit deasupra. "Poliția."

"Aici jos", a strigat Conor. "Cheamă o ambulanță."

"Mâinile sus." Patru polițiști în uniformă au coborât treptele, cu arme și lanterne puternice care măturau subsolul. Armele erau îndreptate spre Conor. "Dă-te jos de pe fată."

Conor și-a ridicat mâinile în aer.

Sub el, Zoe plângea. "A încercat să mă omoare."

Un polițist l-a atacat pe Conor și l-a întors pe burtă. A îngenuncheat pe spinarea lui și i-a prins cătușele în jurul încheieturilor. Un alt polițist a ajutat-o pe Zoe să se ridice. "Sunteți bine, domnișoară?"

"Nu-ți lua ochii de la ea. E o criminală." Lui Conor i s-a răcit sângele. Încă o dată, polițiștii credeau că el era criminalul. Atâta timp cât ei aveau grijă de Louisa, el avea să se ocupe de orice se întâmpla mai târziu. "Și cheamă o ambulanță!"

Capitolul 33

Trupul Louisei a înflorit de durere. Plămânii ei au refuzat să se umfle. Ea a inspirat. În loc de aer, respirația ei gâlgâia cu lichid. Avea senzația că o mașină era parcată pe pieptul ei. O senzație de sufocare i-a umplut gâtul.

Ea a deschis ochii. Lumini strălucitoare și bărbați în uniformă măturau subsolul. Cineva a coborât scările cu un proiector portabil. Un polițist a înfășurat o pătură în jurul umerilor lui Zoe. Conor era pe podea, cu fața în jos și încătușat, cu doi polițiști deasupra lui.

Un polițist a îngenuncheat lângă ea. "Rezistați, doamnă. Ajutorul este la

doar câteva minute distanță."

Louisa și-a adunat toate puterile. Mâna i s-a strâns în piciorul pantalonului.

"Nu el. Nu Conor. *Ea* m-a împușcat."

Polițistul s-a aplecat mai aproape de gura ei. "Ce?"

"A spus că fata este criminala". Vocea detectivului Ianelli a răsunat peste agitație.

Louisa și-a folosit ultimele rezerve de energie și oxigen pentru a da din cap. "*Ea* m-a împușcat." Tăcerea s-a așternut peste subsol. Ultimul lucru pe care Louisa s-a concentrat înainte ca întunericul să coboare peste vederea ei a fost vederea detectivului Jackson scoțând cătușele de la încheieturile lui Conor. S-a lăsat dusă în uitare.

***

Conor a alunecat în genunchi lângă Louisa. Respirația îi intra și ieșea din gură cu un sunet umed. "Dragă, stai cu mine."

"Ambulanța este chiar după colț." Jackson a coborât într-un genunchi. "Rahat. Ianelli, vino aici. Nu poate să respire."

"Dă-te mai încolo." Ianelli a căzut pe beton. Polițiștii din Camden s-au dat la o parte în timp ce detectivul i-a desfăcut bluza Louisei. Rana de glonț era jos, pe cutia toracică stângă. "Plămânul ei este perforat. Aerul pătrunde înăuntru. Am nevoie de plastic."

Jackson și-a căutat prin buzunare și a găsit un pachet de gumă nou-nouț. A rupt ambalajul de celofan și i-a dat-o partenerului său, care a folosit-o pentru a sigila rana de glonț.

Respirația Louisei s-a ușurat puțin. Câteva zeci de respirații rarefiate mai târziu, o nouă sirenă s-a apropiat.

"Ambulanța este aici", a strigat un polițist în uniformă din casa scării. Ianelli s-a ridicat. Paramedicii au preluat comanda.

Jackson l-a bătut pe umăr pe partenerul său. "Ianelli a fost medic militar."

Conor se legăna pe călcâie, urmărindu-i pe paramedici lucrând în tăcere. Unul dintre ei a înfipt un ac uriaș între coastele Louisei. Conor a tresărit.

Mâna lui Ianelli a poposit pe umărul lui Conor. "Doar uniformizează presiunea". Polițistul l-a ajutat să se ridice în picioare. "Haide. Să mergem la spital."

A fost pusă o perfuzie. Louisa a fost pusă pe o placă și transferată pe o targă.

Conor a urmat targa pe scări și a ieșit în aerul rece al nopții.

Jackson și Ianelli erau chiar în spatele lui.

"Nu trebuie să rămâneți la locul faptei?"

Jackson și-a băgat o gumă în gură. "Nope. Nu este jurisdicția noastră."

Zoe a fost târâtă până la o mașină de patrulare și pusă în spate. În timp ce polițistul îi împingea capul în jos, ea s-a întors și s-a uitat la Conor.

El a tremurat. Ochii ei erau răutate pură.

Capitolul 34

Conor se plimba prin sala de așteptare a blocului operator. Cu trei ore înainte, Louisa fusese dusă de urgență în sala de operație. S-a așezat pe un scaun, a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos perlele Louisei, pe care i le-a dat una dintre asistentele de la Urgențe. Aplecându-se în față, cu coatele pe genunchi, a întins șiragul între mâini. Mărgelele erau netede sub degete, dar petele de sânge ale Louisei se uscaseră până la un maro ruginit pe finisajul lucios, petele fiind o insultă la adresa perfecțiunii colierului. Mintea lui retrăia imagini cu pielea palidă a Louisei acoperită de roșu, cu rana de glonț din coasta ei, cu bluza ei de mătase îmbibată de sânge. Frumusețea și eleganța ei amplificau violența și oroarea din subsolul Camden.

Pierduse mult sânge. Aproape se înecase în el. Plămânul ei cedase. Putea să moară.

Frica și realitatea i-au invadat mintea și inima.

În dimineața asta, ea îi spusese că îl iubește, iar el se retrăsese. Pat avea dreptate. Era un laș.

Își pierduse el șansa? Ar fi murit ea fără să știe că îi revendicase inima?

Pat și Jayne au intrat. Jayne i-a întins lui Conor o ceașcă de cafea din carton. "Stai jos un minut." L-a târât spre un scaun și l-a împins în el. Stând lângă el, i-a înfășurat un braț în jurul umerilor. "O să fie bine."

"E mai dură decât pare", a spus Damian de pe un alt scaun de plastic.

Conor a pus cafeaua neatinsă pe masa laminată. Nu putea răspunde. Glonțul intrase prin coastele Louisei și i se înfipsese în plămân. O intubaseră în ambulanță. Nici măcar nu respira singură. Cum putea fi bine?

Detectivii Jackson și Ianelli rămăseseră prin preajmă. Stăteau în cealaltă parte a camerei, iar din când în când se strecurau pe hol pentru a răspunde la un apel.

Toată lumea s-a ridicat în picioare când un chirurg sumbru, cu freză verde, a intrat în cameră. O mască îi atârna liberă în jurul gâtului.

"Cine e aici pentru Louisa Hancock?"

Conor a făcut un pas înainte, cu inima izbindu-i cutia toracică până când a simțit-o vânătă.

Doctorul și-a luat pălăria de pânză de pe cap. Transpirația îi perla fruntea.

"A trecut cu bine prin operație."

Conor nu a auzit detaliile. Vocea chirurgului a fost înecată de valul de sânge din urechile lui. Mâna uriașă a lui Pat l-a bătut pe spate. Conor și-a întărit genunchii îndoiți. "Nu sunt leziuni permanente?"

"Lăsând la o parte riscul de infecție, ar trebui să-și revină complet. O vom ține la terapie intensivă pentru următoarele 24 de ore, ca măsură de precauție. O puteți vedea imediat ce iese de la recuperare." Doctorul a părăsit camera.

Conor a dat înapoi până la un scaun și și-a lăsat picioarele să se prăbușească. În următoarea oră, a fost ocupat să fie recunoscător și să-și numere binecuvântările. Jayne i-a adus cafea proaspătă și un baton de ciocolată de la automat. Când asistenta l-a escortat la patul Louisei, aproape că s-a simțit uman.

Era palidă și conectată la o duzină de fire și tuburi, dar bătăile inimii ei

erau constante pe monitorul de lângă pat. Frumoase și puternice și constante. I-a luat mâna și a ținut-o timp de cinci minute. Nu a fost suficient. Niciodată nu va fi suficient.

***

Două zile mai târziu, Louisa sorbea apă dintr-un pai în timp ce detectivii Jackson și Ianelli îi puneau întrebări blânde. Conor i-a luat cana din mână și a așezat-o pe tava cu roți.

"Zoe chiar a ucis trei femei doar pentru a o elimina pe Isa din competiția ei academică?" Louisa și-a schimbat poziția și a tresărit.

Conor i-a pus o mână la spate pentru a-i susține greutatea în timp ce îi potrivea perna.

"Nu chiar." Jackson a suspinat. Din moment ce cazul ajunsese la o concluzie, neîncrederea și dezgustul erau gravate mai adânc în liniile feței sale deja crăcănate. "Era obișnuită să obțină tot ce-și dorea. Părinții ei și-au dat viața pentru a o educa. Întotdeauna a fost eleva numărul unu din clasa ei. Nu a fost niciodată refuzată pentru nimic. Până când nu a primit bursa Pendleworth. Dar când am intervievat-o, a fost clar că totul îi plăcea. Deci, ceea ce a început ca un plan de a obține bursa Pendleworth a escaladat pe măsură ce și-a dezvoltat gustul pentru crimă."

"Nu pot să cred." Louisa îl lăsă pe Conor să se agite. Sincer, durerea din piept o făcea să fie mai mult decât de acord ca el să aibă grijă de ea. "Era atât de inteligentă, atât de talentată."

"Nu uita de nebunie." Jackson și-a băgat o bucată de gumă în gură. "Și-a pus inteligența în aplicare, asta e sigur. A planificat întreaga operațiune până la cel mai mic detaliu."

"Polițiștii de la muzeu au găsit alte lucruri personale ale ei ascunse în depozitele muzeului. Se pare că a dormit acolo de când a "dispărut". De asemenea, am găsit trei obiecte mici, câte unul de la fiecare dintre fetele moarte,

într-o altă cutie. Sunt amprente peste tot pe ele. Plus notițe, programe și observații despre amândoi și despre cele trei victime ale crimei. Avea un laptop și o cartelă de internet. Se pare că s-a ascuns în podul muzeului ca cocoșatul de la Notre Dame", a explicat Ianelli. "Așa că, în momentul în care am primit al doilea mesaj de la casa din Camden, bănuiam deja că a fost Zoe."

Corpul lui Isa a fost găsit în casa marcată de a treia stea pe harta lui Zoe.

"Sunt complet înfiorat." Ianelli a tremurat. "Asta e o fată rea."

"Nu pot să cred că a făcut lucrurile pe care le-a făcut acelor fete." Louisa era încă șocată de descoperirea că Zoe era în spatele crimelor. Medicamentele îi amorțeau atât emoțiile, cât și durerea, ceea ce era în regulă cu ea.

"A crescut la o fermă", a spus Ianelli. "A sacrificat o mulțime de animale. Este puternică din punct de vedere fizic."

"Cine a fost a doua victimă?" a întrebat Conor.

"O fugară care se învârtea în jurul universității. Zoe a ales-o pentru că se potrivea descrierii sale fizice de bază", a declarat Jackson.

"Încă nu pot să mă gândesc la asta." Conor a scuturat din cap.

"A fost destul de cooperantă în timpul interogatoriului", a declarat Ianelli. "De asemenea, a furat un act de identitate de la un angajat aflat în concediu și a cumpărat un teanc de permise de acces general la muzeu pentru a avea acces în timpul zilei. Ea a cartografiat fiecare cameră de supraveghere. Patrulele paznicilor erau foarte obișnuite. Nu era dificil să ocolească patrulele lor. Din moment ce își ajuta în mod obișnuit colegii cu calculatoarele lor, cunoștea parolele și datele de acces ale mai multor persoane. A ascuns haine de schimb în depozitul de îmbrăcăminte, inclusiv o pereche de salopete de la serviciul de curățenie, și a împrumutat peruci din colecția muzeului pentru a le folosi ca deghizări."

"Ce se va întâmpla cu ea acum?" Louisa a tremurat. Conor a tras pătura albă până la bărbia ei, i-a luat mâna în a lui și i-a frecat degetele reci.

"Nu sunt sigur dacă va face pe nevinovata sau pe nebuna." Ianelli își vârî mâinile în buzunare.

"Nu e nebună." Jackson a desfăcut o bucată de gumă. "Și dovezile se adună."

Louisa a încercat să se concentreze, dar durerea atingea un punct culminant. Voia mai multe răspunsuri înainte de a-și atinge perfuzia cu morfină.

"Dar profesorul English?"

Maxilarul lui Jackson a mestecat guma cu hotărâre. "Este acuzat, doar că nu de crimă. Nu suntem siguri cum va decurge asta. English nu și-a vândut sau distribuit colecția de filme acasă. Procurorul trebuie să demonstreze că fetele nu erau conștiente că sunt filmate. Isa și Riki sunt amândouă moarte. Ei trebuie să le identifice pe celelalte fete și să le facă să depună mărturie. Profesorul avea zeci de videoclipuri pe computer și se pare că folosea bursele și postul de asistent universitar ca recompensă pentru sex. În ultimii 12 ani, nu a avut niciodată un asistent universitar bărbat. Ar putea ajunge să execute o pedeapsă de câțiva ani. Cel mai probabil, cazul se va prelungi până când nimănui nu-i va mai păsa."

"Cariera lui s-a terminat, indiferent." Conor o privea, cu ochii ațintiți, ca și cum ar fi simțit nivelul ei crescând de durere.

"Se pare că Isa a fost cea care a găsit camera", a continuat Jackson. "Ea nu știa ce să facă. Nu a vrut să piardă grantul sau postul de asistent universitar, cu doctoratul aproape, sau să riște să fie prinsă într-un scandal universitar urât la acea vreme, așa că a renunțat să îl denunțe pe profesor. A găsit înregistrările video pe computerul acestuia, le-a copiat și s-a dus la Heath pentru sfaturi. Heath vorbise cu ea în timp ce se întâlnea cu Zoe. Heath este cel care a sugerat șantajul ca răzbunare. Isa a fost suficient de furioasă încât să fie de acord. Heath s-a ocupat de proces, iar ei au împărțit banii. Îl mulseseră deja pe profesor de douăzeci de mii de dolari și nu aveau de gând să se oprească."

"A ales să se folosească de el în loc să fie folosită de el." Într-un fel, Louisa a crezut că era potrivit. A respirat adânc, iar durerea a despicat-o în două ca fierăstrăul unui magician. Conor i-a pus butonul de morfină în mână. Ea l-a apăsat. Dacă mai erau și alte detalii, avea să audă despre ele în altă zi. Medicamentul a alunecat prin venele ei, netezind și estompând toate marginile ascuțite și dureroase.

"Zoe a văzut filmul pe computerul lui Isa." Vocea lui Jackson se stinse.

"Ce s-a întâmplat cu Hector?" a întrebat Conor.

Jackson a scuturat din cap. "Nu a reușit."

"O căutăm pe Louisa Hancock", a spus o voce de femeie din hol.

Groaza i-a contractat mușchii Louisei și i-a amplificat durerea. Ea a luptat împotriva efectelor drogului și a vulnerabilității pe care o produceau.

Conor și-a lăsat mâna jos. "Am înțeles."

***

Conor a ieșit din camera Louisei. O femeie subțire, mai în vârstă, îmbrăcată într-o rochie și o haină cu aspect scump, strângea o poșetă mică cu degetele îngrijite. Lângă ea, un tip în costum privea în jur. Părea îngrijorat. Așa cum ar fi trebuit.

Picioarele lui Conor l-au dus la birou. "Scuzați-mă. O căutați pe Louisa?"

Femeia l-a evaluat și a ridicat o sprânceană îngâmfată. "Ce fac eu aici nu este treaba ta."

"Tu trebuie să fii mătușa Margaret", a spus Conor. Și-a mutat privirea spre bărbatul blond. "Asta te face Blaine Delancey?"

"Da." Blaine a tras de o manșetă. "Și tu ești?"

Conor l-a pocnit în plin în față. Sângele a țâșnit pe linoleumul gri pal. Blaine a căzut pe spate, aterizând în fund pe podea. Cu o clipire uimită, și-a acoperit nasul sângerând cu o mână.

"Ce naiba e în neregulă cu tine?" S-a ridicat în picioare.

"O, Doamne!" Margaret s-a repezit lângă Blaine și i-a împins șervețele în mână. "Cineva să cheme paza."

Conor a ridicat un deget în aer. "Știu ce ai făcut."

"Habar n-am despre ce vorbești." Blaine și-a lipit șervețelele de nas.

"Știu ce i-ai făcut Louisei." Conor a enunțat cuvintele individual. "În debarcader."

Blaine a pălit, apoi s-a scuturat de șoc. "Toată lumea de aici a văzut cum m-ai atacat."

Detectivii stăteau în ușă.

"Nu am văzut nimic." Detectivul Jackson a ridicat din umeri. Și-a bătut partenerul cu pumnul în spate pe braț. "Tu ai văzut ceva?"

"Nu." Ianelli și-a încrucișat brațele peste piept. "Îmi verificam e-mailul. Îmi pare rău."

"Margaret." Blaine i-a pus o mână pe umăr. "Sper că mă vei scuza. Evident, nu sunt dorit aici. Mă întorc la hotel."

"Așteaptă, Blaine. Eu sunt ruda cea mai apropiată a Louisei. Am dreptul să iau deciziile ei medicale." Margaret a aruncat un ochi de oțel asupra lui Conor. O femeie obișnuită să obțină ce voia. "Nu știu cine ești, dar nimeni altcineva nu poate intra să o vadă în afară de mine. Nu trebuie să pleci, Blaine. Ei trebuie."

"Mătușa Margaret." Vocea Louisei era slabă, dar clară. "Sunt aptă să iau propriile decizii. Poți să intri. Blaine poate să se ducă dracului."

Margaret a ezitat înainte de a intra în cameră cu pași nesiguri.

"Cred că ar fi mai bine să iei loc", a auzit-o Conor pe Louisa spunând.

Blaine a plecat. A luat o grămadă de șervețele proaspete de la stația infirmierelor și s-a îndreptat cu pași grăbiți spre ieșire.

Jackson s-a îndepărtat de cadrul ușii. "Mai bine am pleca."

"Ce ai de gând să faci cu el?" Conor arătă cu un deget spre ușile liftului, care tocmai se închiseseră cu Blaine.

"Am găsit o cameră de trafic cu o vedere decentă asupra străzii Broad, în fața hotelului Ritz." Gura lui Ianelli a tresărit. "Bătrânul Blaine era chiar în spatele doctoriței Hancock când s-a răsturnat în trafic. Acum să mergem." Jackson se îndreptă spre lift. "Vreau să-l țin în vizor. Imediat ce trece înapoi în Philly, e al nostru."

După plecarea polițiștilor, Conor a îndreptat o ureche spre ușa Louisei. Ea și mătușa ei vorbeau în șoaptă. S-a sprijinit de perete și a așteptat.

Cincisprezece minute mai târziu, Margaret a ieșit. A trecut pe lângă Conor fără să se oprească, cu bărbia înaltă, gura strânsă, cu lacrimi de furie strălucindu-i în ochi.

S-a întors în camera Louisei, așteptându-se ca ea să pară obosită. În schimb, expresia ei era mai ușoară. "Ești în regulă?"

"Sunt." Vocea și ochii îi erau încețoșați. "Ea îl susține pe Blaine. Am decis

că nu-mi pasă. I-am spus să nu mă mai sune niciodată."

"Bravo ție." El și-a băgat mâna în buzunar și i-a scos perlele. "Oh, am uitat. Asistenta mi-a dat astea când ai venit."

"Vrei să le păstrezi pentru mine? Au fost ale mamei mele. Nu vreau să se piardă."

"O voi face." El i-a strâns ușor mâna. Corpul ei s-a relaxat, iar vocea i s-a stins.

Conor își luă cartea de pe noptieră și se așeză în fotoliul de lângă pat, pregătit să vegheze. Amenințarea la adresa vieții Louisei luase sfârșit, dar avea nevoie de timp pentru a se recupera.

Capitolul 35

O săptămână mai târziu

Louisa a deschis ochii. Pentru primele câteva minute a fost surprinsă că se afla în apartamentul ei. Lumina soarelui pătrundea în dormitor pe câinele întins lângă ea. Un rând de cusături de cinci centimetri urmărea burta roz a lui Kirra. Louisa și-a pus mâna în interiorul conului de plastic și a scărpinat-o pe cap. Câinele a suspinat.

"Ești bine? Ai nevoie de ceva?"

Ea a întors capul. Conor stătea într-un scaun supradimensionat pe care îl adusese din sufragerie. O carte era deschisă în poală. Nu o părăsise de când o adusese acasă cu o zi înainte.

"Sunt bine." S-a mișcat. Durerea îi înconjura cutia toracică, scurtându-i respirația, dar era mulțumită. Acasă, cu bărbatul și câinele ei, era suficient pentru azi.

"Poate ar fi trebuit să mai rămâi în spital câteva zile." El s-a mutat pe

marginea patului și a ajutat-o să-și aranjeze pernele.

"Nu." Se săturase destul de ace, tuburi și perfuzii. "M-am simțit atât de bine să dorm în propriul meu pat noaptea trecută."

"Pun pariu." Conor și-a lăsat greutatea pe marginea saltelei. A mângâiat spatele câinelui. Coada i s-a mișcat.

"Ești sigur că poți sta aici tot timpul? Nu trebuie să lucrezi?" Louisa s-a întins după paharul cu apă de pe noptieră.

Conor îl ridică și i-l înmână. "Nu. Logodnicul lui Jayne s-a întors. El îmi va ține locul. Sunt aici până vă puneți amândouă pe picioare. Angajăm un nou barman, așa că o să-mi reduc o parte din ore în mod permanent."

Sorbind prin pai, s-a așezat pe pernă. "Cum e apartamentul tău?"

"Renovarea va dura cel puțin o lună." Mâna lui s-a așezat pe coapsa ei. "Speram să pot sta aici până se termină."

"Poți sta aici cât de mult dorești." Pentru totdeauna i-ar conveni.

Ea i-a strâns mâna. "Te iubesc."

"Și eu te iubesc." El s-a aplecat în față și a sărutat-o, apoi i-a periat un fir de păr rătăcit de pe obraz. "Vrei să închid perdelele ca să poți dormi?"

"Nu. Nu vreau să dorm."

"Pari epuizată."

S-a uitat la ceas. "Cum pot fi atât de obosită? Cea mai mare ispravă a zilei a fost să merg la baie de câteva ori."

"Nu te forța", a spus el. "Asistenta vine la ora trei. Dacă îți dă undă verde, poți să faci un duș."

"Oh, Doamne. Vreau să-mi spăl părul mai mult decât orice acum."

"Atunci ar trebui să te odihnești." Conor s-a ridicat. "Ce zici de un prânz?"

Louisa pufni. Stomacul îi zvâcni cu primele senzații de foame de când fusese împușcată. "Ce e mirosul ăsta?"

"Am pus pui și legume în slow cooker în această dimineață."

"Am un slow cooker?"

"Nu. L-am împrumutat de la Jayne." Conor a râs. "Ce vrei la prânz?"

"Aș putea avea un sandwich cu brânză la grătar?"

"Vine imediat." I-a înmânat telecomanda. Telefonul din bucătărie a sunat

în timp ce el ieșea. "Răspund eu."

A schimbat canalele și a mângâiat capul câinelui. Privirea ei a alunecat spre aranjamentele florale de pe comodă și de pe mese. Buchetul de margarete galbene și albe de pe noptieră era de la April. Dr. Cusack trimisese un buchet pastelat de trandafiri și garoafe. Mai erau câteva de la colegii ei de la muzeu, plus flori de la familia lui Conor și de la Damian. Locuia în Philadelphia de doar câteva luni, dar deja își făcuse o casă aici.

"Îți place apartamentul ăsta?", l-a strigat ea pe Conor.

Conor a intrat pe ușă cu o farfurie în mână. A aruncat o privire ascuțită spre ferestrele cu vedere spre Rittenhouse Square. "Ce să nu-ți placă?"

"Mă gândesc să-l cumpăr."

"Doar să nu-mi spui cât costă." I-a așezat prânzul pe noptieră, i-a luat brațele și a ridicat-o mai ușor în picioare. "Capul meu ar putea exploda."

"S-a făcut." După o săptămână de lichide și mâncare de spital, brânza la grătar a fost cel mai bun lucru pe care l-a mâncat vreodată.

La auzul soneriei, Conor a ieșit din nou din cameră.

Mai multe flori?

Conor își vârî capul înăuntru. "Louisa, ai chef de puțină companie?"

Își trecu automat o mână peste părul ei moale. Șamponul uscat nu era un substitut pentru cel adevărat.

"Arăți minunat." Conor s-a dat la o parte.

Louisa a tresărit la figura din ușă. Tatăl ei purta ca de obicei: cizme de lucru ponosite, un pulover zdrențuit și blugi, cu fața prematur desenată de depresie și alcool. Sub o claie de păr cărunt, neglijent și neîngrijit, ochii verzi o priveau fix. Erau de aceeași nuanță cu ai ei, singura trăsătură fizică pe care el i-o transmisese. Nimeni nu l-ar acuza pe Ward Hancock că este sclavul modei. Își dădu drumul la respirație cu o repeziciune de durere și trecu o mână peste mănunchiul gros de bandaje de sub hanoracul ei.

Conor s-a uitat peste umărul tatălui ei. "Ești în regulă?" Ea a dat din cap.

A mers până la pat și a ridicat-o cu grijă pe Kirra în brațe. "O să duc câinele să șchiopăteze prin parc." A sărutat-o pe buze înainte de a părăsi camera. După ce ușa s-a închis în urma lui Conor și a Kirrei, tatăl ei a mers lângă pat. A tras

scaunul lui Conor mai aproape și s-a așezat tare. Privirea lui a trecut peste ea. Rânduri furioase i s-au strâns în jurul gurii.

"Mi-a fost dor de tine", a spus ea.

Gura lui se deschidea și se închidea. O linie i s-a încruntat între sprâncene, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. "Nu pot să cred că fiica mea a fost împușcată și nu m-a sunat." Vocea lui era stabilă, fără urmă de șovăire. Era treaz?

"Îmi pare rău, tati." Vinovăția a inundat-o pe Louisa.

"Nu. Nu e vina ta." Aplecându-se în față, i-a luat mâinile între ale lui și s-a uitat în jos la ele. "Vina este numai a mea. Îmi pare rău. Pentru tot."

"Nu ai..."

"Louisa, când a murit mama ta, nu m-am descurcat bine. Nu m-am descurcat deloc. M-am folosit de muncă și de scotch pentru a-mi scoate din cap întreaga situație. Nu am vrut să mă gândesc la asta. La ea. La viața fără ea pentru următorii cincizeci de ani. Restul vieții mi se părea atât de... lung." El a suspinat.

"De fiecare dată când mă uitam la tine, o vedeam pe ea. M-ai făcut să-mi amintesc, iar eu am fost prea laș ca să o înfrunt."

O lacrimă s-a rostogolit pe obrazul Louisei. Gâtul i s-a înfundat cu sarea durerii. "Îmi pare rău."

"Nu ai de ce să-ți pară rău." El s-a uitat la ea, cu ochii umezi.

Trebuia să-l fi sunat. "Cum ai aflat?"

"Conor m-a sunat imediat după ce ai ieșit din operație săptămâna trecută. Aproape am zburat aici în acea zi, dar am vrut să clarific câteva lucruri mai întâi."

Da, munca. Întotdeauna prioritatea lui numărul unu. Dezamăgirea apăsa pe pieptul Louisei, la fel de dureroasă ca și cusăturile ei. Cel puțin rana ei de glonț se vindecase. "Îmi pare rău să te târăsc înapoi în State. Știu că îți place Stockholm-ul."

Capul lui s-a ridicat brusc. "Oh, nu, nu am vrut să spun asta. Mi-am luat un concediu."

"Nu înțeleg."

"Rămân." Zâmbetul lui era trist. "Am fost un tată groaznic pentru o lungă perioadă de timp. Nu mă pot revanșa față de tine. Asta e imposibil. Dar pot face

mai bine. Sunt sigur că nu pot face mai rău." S-a uitat în altă parte. "Nu sunt complet sincer. Am ajuns la fund primăvara trecută. Văzându-te atât de tristă..." S-a uitat la mâinile lui și și-a limpezit gâtul. "Oricum, în loc să stau aici și să te ajut, m-am grăbit să mă întorc în Suedia. Am băut o săptămână întreagă. Am apărut beat la o prelegere. Decanul m-a tras deoparte și mi-a *sugerat* un concediu de odihnă. Nu am mai lucrat de trei luni."

"Ce ai făcut?"

"La început, nimic în afară de tăvăleală." A expirat puternic pe nas. "Apoi decanul mi-a făcut o vizită. M-a târât la o întâlnire AA în fiecare zi timp de o lună. Sunt treaz de nouă săptămâni."

"Asta aveai de gând să-mi spui de Ziua Recunoștinței?"

El a dat din cap. "Trebuie să o iau de la capăt. Nu vreau să mă întorc în Maine sau la Stockholm. Sunt prea multe asocieri rele cu aceste două locuri."

"Știu totul despre nevoia de un nou început." Louisa respiră adânc. În ciuda durerii din coaste, plămânii ei se simțeau mai relaxați. Tatăl ei urma să fie bine. "Unde stai?"

"Nu știu. Nu am avut ocazia să caut un apartament. Sau un hotel. Am venit aici direct de la aeroport." El i-a frecat dosul mâinii.

"Poți sta în camera mea de oaspeți cât timp cauți." Ea a zâmbit. "Kirra și cu mine suntem destul de întreținute acum. Conor ar avea nevoie de o mână de ajutor. Nu poate fi aici tot timpul."

"Doar până când ești sănătoasă. Aceste ultime două luni au fost cele mai grele din viața mea. Dar trebuie să fac asta singur dacă vreau ca schimbările să fie permanente." Tatăl ei i-a întins un șervețel. "Conor pare un om bun."

"Este." Louisa a pufnit.

"Am vorbit cu Margaret." Tatăl ei i-a strâns mâna.

Louisa s-a crispat. Îi venea să se târască sub pătură și să se ascundă. "Mi-aș fi dorit să te simți suficient de confortabil să-mi spui."

Louisa a cules marginea așternutului.

"Dar asta e vina mea, nu a ta." Tatăl ei a expirat. I-a dat drumul la mână și și-a frecat ambele palme pe față. "Sora mea este o cățea, ceea ce nu mi-am dat seama pentru că mă ascundeam în Suedia."

Gâtul Louisei era prea ascuțit pentru cuvinte. Și-a sorbit apa și și-a înghițit disconfortul. Tata era aici. Vorbea cu ea.

"Mi-ar plăcea să-l bat până rămâne fără suflare." Mâna tatălui ei s-a încleștat.

"Conor a făcut deja asta."

"Ți-am spus cât de mult îmi place de el?" În ciuda glumei, el își lovi ușor coapsa.

"Mă bucur că ești aici." Louisa și-a pus mâna peste pumnul lui. "Ce ai de gând să faci?"

"Primul meu lucru este să găsesc o întâlnire AA. Mă vor pune în legătură cu un sponsor. Încă am nevoie de întâlniri zilnice. Este prea ușor să greșesc. Am făcut-o deja o dată."

Ușa exterioară s-a deschis. Plăcuțele de identificare ale câinelui au zăngănit. Kirra a tropăit în dormitor, târându-și lesa roz.

"Întoarce-te aici." Conor a alergat după ea. "Fără sărituri."

"Am prins-o." Tatăl Louisei a interceptat câinele la marginea patului. Mângâindu-i capul, a așezat-o ușor pe saltea. Kirra a pășit lângă Louisa și s-a întins lângă ea. Capul mare era greu pe coapsa ei, dar nu-i păsa.

"Nu are voie să sară în sus sau în jos pentru încă două săptămâni." Conor i-a desfăcut lesa și și-a înfășurat-o în mână. Ochii lui i-au întâlnit pe ai Louisei. Sprâncenele lui s-au ridicat, punând o întrebare tăcută. *Ești în regulă?* Ea a dat din cap. "Tata va sta în camera de oaspeți."

"Îi voi pune geanta acolo." Conor se făcuse confortabil în dormitorul ei - și în patul ei - pretinzând că este acolo în caz că are nevoie de ceva în timpul nopții. Noaptea trecută, ea se trezise și îl găsise privind-o cum doarme. Imaginea era reconfortantă. A închis ochii, brusc epuizată.

"Pari obosită. O să te las să te odihnești puțin." Tatăl ei s-a ridicat.

A plecat cu Conor. Mulțumită, Louisa a închis ochii și a ascultat câinele sforăind.

***

Două luni mai târziu

Se holba la e-mailul ei. Își petrecuse prima dimineață înapoi la serviciu sortindu-și căsuța de primire. Dr. Cusack trecuse de două ori pe la ea pentru a-i spune să nu se taxeze și să plece mai devreme dacă este necesar. Se pare că fusese uimit de tatăl ei, care vizitase muzeul de mai multe ori și urma să țină o prelegere la universitate. Cusack chiar citise pe furiș ultima carte a lui Ward, pe care o ascunsese de Louisa în biroul său.

Ușa biroului ei s-a deschis. "Sincer, April, sunt bine."

"Arăt eu ca April?" Conor a intrat, cu o sacoșă termică de prânz în mână. A închis ușa în urma lui și s-a sprijinit de ea. "Am vrut să mă asigur că nu muncești prea mult."

"M-ai adus aici în dimineața asta. Sunt bine. Doctorul mi-a dat voie să fac toate activitățile normale."

Ochii îi străluceau. "Toate activitățile normale?"

"Ei bine, fără triatlon, dar în afară de asta, pot face tot ce vreau." A încuiat ușa în urma lui. Ea a înghițit, gura i s-a uscat brusc.

Conor s-a îndreptat spre birou. A îngenuncheat în fața ei. Ea i-a mângâiat maxilarul nebărbierit. "Te iubesc."

"Și eu te iubesc." El și-a întors capul în palma ei. "Am două lucruri pentru tine."

"Două?" Louisa se putea gândi la un singur lucru în acel moment. A așezat geanta pe biroul ei. "Primul este prânzul tău."

"Este un sandviș cu brânză la grătar?"

"Este, deși ar trebui să te fi săturat de ele până acum." Conor a scuturat din cap. "Ai mâncat unul aproape în fiecare zi timp de două luni."

"Niciodată." L-a sărutat puternic pe gură.

Renovarea apartamentului lui Conor se terminase cu săptămâni în urmă, dar el nu părăsise niciodată apartamentul Louisei. În schimb, închiriase apartamentul de deasupra barului noului barman de la Sullivan și își parca cizmele de motociclist lângă patul ei. Avea o bucată de spațiu în dulapul ei - și în inima ei.

El a sărutat-o înapoi. Gura lui avea gust de cafea. Conor și-a înclinat capul și a adâncit sărutul, limba lui mângâind-o pe a ei.

Furnicături au urcat pe coapsele Louisei. "Ai spus că ai două lucruri pentru mine."

"Am." El a sărutat-o din nou. Fața lui s-a despicat într-un zâmbet răutăcios. Mâinile lui au alunecat în jurul gleznelor ei și au urcat pe coapsele ei. Dorința a încălzit-o. "Porți chiloți?"

"Cred că va trebui să afli."

"Mă omori." Vocea lui era răsuflată și, ca întotdeauna, acea strălucire sexy din ochii lui turcoaz îi făcea pulsul să danseze fericit.

"E fantezia ta." Ea i-a mângâiat obrazul cu degetul mare. "Am deja mai mult decât am visat vreodată."